

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 33

Ple del Parlament

Sessió 22, segona reunió, dimarts 18 de desembre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana 300-00061/12	3
Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal 300-00062/12	10
Debat sobre la protecció de la infància 255-00005/12	18
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les plantilles dels cossos de mossos d'esquadra i bombers 302-00041/12	80
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels cossos de mos- sos d'esquadra i bombers 302-00042/12	88
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adoctrinament a les escoles 302-00043/12	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el règim del 78 i la necessitat de plena sobirania per a construir un país alliberat nacionalment i socialment 302-00046/12	106

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana

300-00061/12

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Exposa la interpellació el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bon dia, vicepresident. Bon dia, diputades i diputats. El juny d'aquest any es presentava l'Observatori de la Creu Roja, que consisteix en una enquesta a les persones que varen necessitar ajuda bàsica durant l'any 2017. I els resultats d'aquest observatori, que després ens presentaven, fa poc més d'un mes i mig, aquí, en el Parlament, eren que un 35,8 per cent de les persones que havien necessitat ajuda bàsica durant l'any 2017 ja no la necessitaven durant l'any 2018. I entre els motius pels quals ja no requerien aquestes ajudes bàsiques de la Creu Roja, el principal, en un 80 per cent, era que aquelles persones havien trobat feina.

Per tant, l'enfocament de la importància de la competitivitat de l'economia és un enfocament bàsicament social, perquè del creixement econòmic en depèn la creació de llocs de treball, i de la creació de llocs de treball també en depèn, en bona mesura, que les persones deixin de necessitar determinats ajuts socials i, per tant, puguin encetar un nou projecte de vida. No són solucions definitives, evidentment, però és el camí cap a la solució. I, per tant, per a nosaltres, aquesta és la importància de la competitivitat de l'economia.

Evidentment, són molts els aspectes que influeixen en la competitivitat de l'economia d'una regió, d'una zona, d'un país, diguem-ne com vulguem. I, evidentment, en un estat descentralitzat com el nostre, hi han competències que són de l'Estat, hi han competències que són de la Generalitat, i segurament, en menor mesura, també els ajuntaments tenen alguna influència.

Nosaltres tractarem temes que són, evidentment, competència de la Generalitat de Catalunya, alguna és competència directa del Departament d'Economia, però òbviament és molt pluridisciplinari, hi han molts aspectes que depenen bàsicament de tot el Govern. Per tant, creiem que és encertada la visió de que com a vicepresident també del Govern pugui donar resposta a aquesta interpellació.

I el primer dels elements que volem posar damunt la taula és amb relació a un informe, també, que vàrem conèixer, la setmana passada, amb relació a la competitivitat fiscal de les comunitats espanyoles. I, en aquest sentit, Catalunya apareixem –no és tampoc cap novetat, eh?, perquè ja és una mica històric en els darrers anys– la darrera comunitat en aquest rànquing de comunitats. I, concretament, especifica que hi han tres impostos que són els que empenyen a aquesta darrera posició: la renda, l'impost de transmissions patrimonials i el patrimoni. A més a més, sobre

la renda, fa referència a l'existència de grans deficiències en l'estructura de l'impost, que confiem que puguem resoldre amb una proposició de llei que precisament tenim presentada des del nostre grup parlamentari, en el sentit fonamentalment de reduir aquest impost al 80 per cent de contribuents, que són aquells que declaren ingressos menors de 30.000 euros, que són els que paguen més de tot Espanya.

Però també hi ha un altre element en la competitivitat fiscal, preocupant, que és la proliferació d'impostos propis. També aquest estudi de la Unión de Contribuyentes, però també del Consejo General de Economistas de Espanya, ens diu –ho podem saber perfectament– que Catalunya té divuit impostos propis, dos dels quals encara no estan posats en funcionament, mentre que la següent comunitat en nombre d'impostos propis és Andalusia, amb vuit. Per tant, hi ha una diferència important.

Segon element que també creiem que és important i rellevant: la seguretat jurídica de l'activitat econòmica a Catalunya. I aquí, doncs, òbviament, vostè em permetrà que faci referència a la situació política i a la inestabilitat que això genera i a la manca de confiança dels missatges, fins i tot del mateix Govern de la Generalitat. I no cal anar més lluny, hi ha, avui, una preocupació evident sobre l'impacte que pot tenir sobre l'economia i sobre molts aspectes de l'economia, el 21 de desembre i aquesta certa ambigüitat que ha mantingut el Govern de la Generalitat amb relació al que es pugui esdevenir el proper divendres.

Però permetin-me que li doni una altra dada, dada de demografia. Si tinc temps li parlaré també de demografia estrictament, però de demografia empresarial. Fins al novembre de 2018 i amb dades interanuals –és a dir, acumulades de l'últim any– a Catalunya s'han creat 16.339 noves empreses, que són 1.176 menys que en el mateix període de l'any passat. És a dir que el ritme de creació d'empreses ha baixat a Catalunya d'una forma considerable; però, a més a més, si s'analiza el capital constitucional –amb perdó, em refereixo al capital pel qual es constitueixen les empreses–, veurem que el descens d'inversió –perquè, en definitiva, això acaba reflectint inversió– és de 287 milions i, concretament, un 30 per cent menys que en el mateix període de l'any passat. Per tant, entenem que és un símptoma i una dada a tenir en compte i a intentar corregir.

Un altre aspecte que hem comentat ja alguna vegada amb la consellera d'Empresa i Ocupació, l'evolució de la inversió estrangera a Catalunya. Segons les dades d'Idescat, després si vol parlarem del *Financial Times* i de l'FDI, no?, però, segons les dades d'Idescat, que són inversions materialitzades, inversions fetes, el quart trimestre del 2017 van caure un 45 per cent, el primer trimestre del 18 van caure un 62 per cent i el segon trimestre del 18 van caure un 16 per cent. Per tant, són dades preocupants.

Vostès són aficionats a anar a buscar les estadístiques de l'FDI, del suplement del *Financial Times*. Jo també les he anat a buscar i, en aquest cas, l'FDI Intelligence, que fa una aproximació a les ciutats i regions europees que tenen més potencialitat de desenvolupament. I, escolti'm, sorpresa, ni Barcelona apareix entre les vint-i-cinc, entre els top vint-i-cinc, de ciutats amb potencial de creixement econòmic, ni Catalunya ho fa en el top deu en àmbits tan diversos com poden ser el de potencial econòmic o el de capital humà o el d'estil de vida.

Balança exterior. Hem tingut, especialment durant la crisi, un superàvit comercial fruit de les exportacions que han anat creixent, mentre que les importacions de béns i serveis han anat disminuint. Segurament, segur, l'efecte d'aquesta reducció de les importacions és degut a la caiguda de la demanda interna fruit de la situació de crisi que patíem. Però hi ha un element important, durant aquesta situació de crisi, les empreses han guanyat competitivitat. Ja hi estem d'acord, eh?, fruit d'una devaluació interna i, per tant, fruit d'esforços per part de molta gent. Però això ha permès guanyar competitivitat i poder sortir més a l'exterior.

Però detectem en aquest moment tres preocupacions amb relació al comerç exterior. Creixen les exportacions de productes de tecnologia baixa i mitjana-baixa, i,

en canvi, baixen els exportacions de tecnologia mitjana-alta i alta. Per tant, crec que aquest és un element a analitzar i a tenir en compte. Un segon element, la majoria d'empreses que exporten són empreses multinacionals, algunes catalanes, altres estrangeres situades a Catalunya, i, per tant, aquestes tenen una volatilitat important que, doncs, convé mantenir les condicions d'estabilitat necessàries perquè continuïn treballant a casa nostra i continuïn fent aquesta tasca d'exportació.

I, finalment, la tercera de les preocupacions és l'evolució de les exportacions. Mentre que el 2017 tancàvem amb un bon nivell d'exportacions, un creixement del 6,9 per cent, les dades que tenim a setembre d'aquest any interanuals és d'un creixement de l'1,8 per cent. Per tant, és una contenció important de les exportacions. I, en aquest sentit, em permetran –perquè tenen certa tendència a fer-ho– no menystenir les vendes de les empreses catalanes a la resta d'Espanya que representen el 40 per cent del comerç de les empreses. Per a nosaltres això no és comerç exterior, però com que de tant en tant apareix aquesta qüestió jo també els vull posar sobre la taula que no menystinguem aquesta situació.

Se m'ha acabat el temps, continuarem, en la següent intervenció, amb algun aspecte addicional.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Molt bon dia; moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, diputat Rodríguez, vostè ha posat sobre la taula diferents elements, diferents dades, diferents apunts de sèries concretes de dades amb la voluntat, entenc, de formular una descripció de l'estat actual de la nostra economia. Permettin-me que faci una mica, per part del Govern, doncs, unes anotacions de quina és la nostra visió dels aspectes estructurals de l'economia catalana que tenim a dia d'avui, que en molts dels quals van..., doncs, formen part dels diferents articles que es van publicar en la darrera nota d'economia, publicada pel Departament d'Economia, i que estic convençut que l'ha llegit i que, els que no ho hagin fet, els ho recomano.

En primer lloc, des de l'inici de la crisi Catalunya creix per sobre de la mitjana de la Unió Europea i de la mitjana de l'Estat. En termes de PIB potencial, avui ja estem a la vora del PIB potencial i ens estem acostant, doncs, un cop hem assolit aquest PIB potencial, al *gap* que s'havia de cobrir des de l'inici de la crisi, doncs, en estar cobert, les taxes de creixement disminueixen una mica. Tenim països molt competitius al nostre voltant, països que són competidors nostres, que tenen unes taxes de creixement més baixes.

Per tant, evidentment, a tots ens agrada que el producte interior brut creixi, però un creixement més moderat mentre sigui constant en el temps i tingui uns bons fonaments, en si mateix, no és dolent. Per tant, el que és important és que avui, el creixement es centri en aquells territoris, tant a nivell de l'Estat com a nivell d'Europa, que tenen unes taxes d'atur superior.

Vostè ha mencionat, doncs, l'estadística de demografia empresarial. Fa un any vam tenir una ofensiva per terra, mar i aire, per tots els mitjans, diguem-ne, a nivell comunicatiu, en què es dibuixava un panorama apocalíptic de l'economia catalana. Un any després, l'economia catalana segueix creixent per sobre de la mitjana espanyola; l'economia catalana té un diferencial de quatre punts en positiu respecte a la taxa d'atur espanyola; l'economia catalana, aquest any, ha tornat a batre rècords absoluts en termes d'exportació. Per tant, malgrat aquell «a por ellos» que vam sentir, ara fa un any, en termes econòmics; malgrat el decret exprés per facilitar la sortida de seus socials de Catalunya, el 2017, el nombre d'empreses domiciliades a Cata-

lunya va créixer un 2 per cent. I avui, n'hi ha més de 600.000, a Catalunya, de les quals, un 10 per cent amb característiques d'exportadores recurrents.

En l'àmbit d'inversió estrangera. En la inversió estrangera, i vostè ho sap perfectament, cometríem un error si ens fixem en una onada puntual d'un trimestre. Són importants les sèries, i sèries com més llargues millor. Per què? Perquè en el còmput d'inversió estrangera hi ha també inversions i operacions corporatives. Per tant, ens podem trobar que una compra d'una gran empresa catalana per part d'una empresa estrangera, en computar com a inversió, això ens distorsiona les dades, no? I, per tant, què és important aquí? Mirar..., vostè ho ha fet amb la retrospectiva de quatre trimestres, però, és important mirar a llarg termini, i, sobretot, amb dades definitives –sobretot amb dades definitives– quina és l'evolució de la inversió estrangera a Catalunya. I també és important quina és l'actuació que estem fent des del Govern. Des del Departament d'Empresa i Coneixement i des de l'Agència Acció s'estan monitoritzant prop de quatre-centes inversions, i, per tant, creiem que estem en un ritme adequat en termes de competitivitat.

Després acabaré centrant-me en els aspectes de competitivitat, en els que nosaltres, com a país, ens hauríem de centrar. Ha parlat de balanços exteriors. Quan mirem la balança exterior de béns i serveis, perquè el que nosaltres aportem a l'economia europea no són només béns, no són només mercaderies, és també en l'àmbit de serveis..., tenim, en aquests moments un saldo positiu del 12 per cent del producte interior brut. De fet, si fóssim un estat independent, en el marc de la unió monetària, els nostres socis ens demanarien que reduíssim aquest saldo.

Perquè tothom sap que el saldo positiu d'uns és el saldo negatiu d'uns altres. Tot superàvit té un dèficit simètric; o, en tot cas, uns dèficits simètrics repartits entre els altres territoris. Però, malgrat això, en exportacions anem bé. Aquí no hem de tapar-nos els ulls davant del que està passant en l'economia global i l'economia europea. La fi dels béns de cua, l'augment sostingut del cost de l'energia, la fi de la política expansiva del Banc Central Europeu, l'alentiment d'algunes de les economies més importants d'Europa i del món; això ens afecta, ens afecta especialment a l'economia catalana, que és una economia que s'ha caracteritzat per ser una economia oberta i innovadora. Quan l'economia catalana ha mantingut aquest binomi: obertura i innovació, ha augmentat la competitivitat i ha aconseguit, doncs, incrementar el seu creixement per avançar cap a aquesta prosperitat compartida.

Si ho mirem en termes d'ocupació, no només tenim una taxa d'atur que, en aquests moments està ja en el 10 per cent, que esperem estar per sota del 10 per cent al llarg de l'any 2019, sinó que, si mirem la taxa d'ocupació –és a dir, les persones ocupades amb relació a la població de quinze a seixanta-quatre anys, el que se'n diu «la taxa d'ocupació»–, tenim una taxa d'ocupació major o superior que la mitjana europea; superior que la mitjana espanyola. Per tant, tenim més població que treballa amb relació al conjunt de la seva població d'aquesta edat. I si això passa i alhora tenim una taxa d'atur més elevada que Europa és que hi ha una necessitat a Catalunya i a l'Estat, perquè això també és un fenomen que passa a nivell estatal, de treballar.

Per tant, aquí hi ha un dèficit de l'estat del benestar. Perquè hi ha persones que potser només haurien de treballar a temps parcial, perquè estarien fent una altra activitat, com formar-se. Especialment en... –i això és molt rellevant–, en l'àmbit, sobretot, de les generacions més joves o en persones que no haurien d'estar treballant, perquè haurien de tenir unes prestacions socials que els evitessin estar treballant en unes condicions no adequades en el mercat labora. Doncs això és una deficiència de l'estat del benestar. I per l'estat del benestar, necessitem recursos; recursos que aquest país produeix, recursos que els treballadors i les empreses d'aquest país generen, però recursos dels quals no podem disposar. I, en aquest sentit, un dels elements a què el diputat feia referència, com un dels problemes de competitivitat, he cregut entendre, és el nivell de pressió fiscal que hi ha a Catalunya.

Nosaltres creiem que Catalunya no ha de competir, a nivell fiscal, no ha de centrar la seva competitivitat en un dúmping fiscal i laboral, com han fet alguns països a nivell d'Unió Europea, i com fan alguns territoris, a nivell d'estat. Perquè això ens genera una espiral regressiva, posa en marxa cercles viciosos on tothom acaba perdent. Nosaltres no hem de competir amb una economia basada en salaris baixos, ni amb una economia basada en una fiscalitat laxa. I amb un estat del benestar aprimat. Hem de ser capaços de –i així ho hem fet, en bona part– competir en talent, en recerca, en innovació, en obertura a l'exterior. Perquè aquesta competitivitat és la que posa en marxa, al contrari d'un cercle viciós, un cercle virtuós, una espiral ascendent on tothom surt guanyant.

Jo ja sé que vostès voldrien abaixar impostos a tot arreu, que féssim nosaltres a Catalunya, com a Irlanda o com a Madrid, però nosaltres creiem que això seria un error, perquè no hi ha estat del benestar sense ingressos, i creiem que, precisament, el que cal fer és penalitzar fortament, tant a nivell d'estat com a nivell d'Unió Europea, el dúmping fiscal.

En l'àmbit dels tributs, sobre els que tenim capacitat normativa, ens trobem en la mitjana de les comunitats autònomes. Per tant, en termes de competitivitat, més enllà d'alguns índexs que, evidentment, doncs, si un impost és un o grava tres aspectes diferents i, per tant, són tres impostos, jo crec que això no és un element per construir un indicador d'un índex de competitivitat fiscal. Estem en la mitjana i en alguns àmbits sí, en intentar gravar les rendes del capital, en intentar gravar els grans patrimonis, ens trobem per sobre la mitjana.

I, evidentment, sí, tenim segurament més impostos propis, després entrarem en el detall, però aquest és un país que també ha apostat, des de fa molts anys, per la fiscalitat verda. És la línia de futur, on hem de seguir treballant.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Per a la rèplica, és el torn, de nou, del diputat. Quan vulgui.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Vicepresident, alguna resposta a la seva intervenció, jo no li he volgut dibuixar un panorama apocalíptic, que si ho hagués volgut fer li hauria recordat les 5.250 empreses que han canviat de seu social l'últim any a Catalunya, i no ho he fet. I vostè m'esmenta el decret perquè les empreses canviessin de seu social, però el mateix decret serveix perquè les empreses tornin. Però hi ha una realitat: continuen vostès al Govern i les empreses no tornen.

Amb relació a la inversió estrangera i l'anàlisi de períodes curts o llargs. Ja hi podem estar d'acord: en períodes llargs podem analitzar tendències estructurals, en períodes curts podem analitzar tendències conjunturals. I és el que jo li he volgut posar al damunt de la taula: hi ha una tendència conjuntural, hi ha hagut una tendència conjuntural que ha sigut a reduir la inversió estrangera a Catalunya. I segur que aquesta situació no és aliena al conflicte que des del Govern de la Generalitat es va provocar a finals de l'any passat.

Vostè al final ha caigut en el parany. Jo li he demanat que no menystinguessin les vendes a la resta d'Espanya i vostè, evidentment, com suposo que és natural, diu: «Escolti'm, si fóssim un estat independent no sé què, no sé quants.» Bé, si fóssim un estat independent, posaria en risc el 40 per cent de les vendes de les empreses catalanes a la resta de comunitats espanyoles. (*Veus de fons.*) No s'ho creu? Doncs, miri, llegeixi's la nota d'economia que vostè mateix m'ha recomanat que llegís, concretament a la pàgina 158, on explica perfectament què és l'efecte frontera. Que és, precisament, aquell efecte que fa que les empreses catalanes venguin més a l'Aragó que no pas a tot França, o que es vengui més a Cantàbria que no pas a tots els Estats Units. Això és l'efecte frontera. Per tant, amb la proposta que vostè fa, el que fa és posar en risc, precisament, aquest 40 per cent de les vendes de les empreses catalanes.

No competir fiscalment. Miri, si vol podem estar-hi d'acord. Ja els ho accepto: no competirem fiscalment. Siguin vostès els primers. Perquè vostès competeixen per ser els primers en impostos de tot Espanya. I aquí l'encerten sempre. Anem per davant de totes les comunitats. No cal ser els darrers, però tampoc cal ser els primers. I, en aquest sentit, Catalunya som els primers a l'hora de pagar gràcies a decisions d'aquest Parlament, gràcies també a decisions d'aquest Govern.

Miri, nosaltres preferim que els diners els administrin les persones i no els governs. Per tant, busquem l'equilibri adequat per poder garantir els serveis públics, però també per poder garantir que les persones puguin fer ús dels seus recursos per generar riquesa i per crear llocs de treball.

Algun altre element que m'havia quedat en el tinter en la intervenció anterior: el turisme. El turisme, afortunadament, ha sigut un dels sectors que durant la crisi ha funcionat i ha tirat bastant bé de l'economia. I ho ha fet fonamentalment pels conflictes geopolítics que tenien els nostres competidors més directes. Però en la mesura en què aquests competidors redueixen el seu conflicte geopolític el turisme comença, no diré que a patir, però sí que comença a ressentir-se de que aquestes destinacions, hi insisteixo, competidores i, fins i tot, properes comencen a recuperar part del turisme que havien perdut. Per tant, missatge: no caiguin en l'error de generar més conflictes que el que faci és que espanti encara més el turisme de casa nostra.

Més elements: recerca i innovació, sintèticament. No parlo de recerca, estem a bons nivells. Evidentment, hem d'incrementar la inversió pública, ha d'incrementar la inversió privada, etcètera. Què ens preocupa també a la nota d'economia? Ens preocupa la innovació. Ens preocupa com la recerca es trasllada després a innovació i com es trasllada després a producte i es trasllada a competitivitat. I, en aquest sentit, s'apunten elements com, per exemple, la necessitat d'impulsar el finançament de la innovació.

Li parlava del repte demogràfic, perquè, per exemple, el sistema sanitari o l'educació formen part, també, de la competitivitat d'una economia. La demografia..., fa pocs dies també teníem dades amb relació a que el nombre de naixements que hi ha hagut a Espanya durant el darrer any és el més baix de tota la sèrie històrica, concretament des de 1941. I, per tant, això ens apunta, junt amb una esperança de vida molt elevada..., ens apunta a una creixent tensió sobre la sanitat, a més a més de la que ja hi ha fruit de que el Govern no li destina els recursos necessaris.

Sobre l'educació, dos aspectes: inversió en educació bàsica per un costat i atenció a l'educació superior i a la formació permanent per una altra part, que són elements que també considerem importants. I, bàsicament, aquests són els elements que nosaltres volíem posar al damunt de la taula, compartir amb vostè i conèixer la seva opinió al respecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. Per a la rèplica, és el torn del vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, començaré amb una referència a la qüestió de la demografia. Quin és..., és evident que aquest és un repte no només de la societat catalana, de la resta de societats d'economies avançades. L'envelliment té uns impactes no només en els comptes públics, sinó que té uns impactes en el mateix dinamisme de les economies. Unes economies amb una població més envellida són economies molt més propenses a l'estalvi que no pas al consum. Això varia i té un impacte clar en quines són les preferències de política monetària, i ho veiem quan mirem quin és el posicionament tradicional de determinats països en matèria de política monetària i mirem quina és la seva estructura demogràfica.

En tot cas, algunes mesures que hauríem d'impulsar, que hauríem d'estar treballant tots, precisament, per millorar la natalitat en el nostre país? Doncs els salaris.

I, en aquest sentit, la seva formació política no està d'acord amb uns increments –en la mesura que moltes altres forces polítiques hi estem d'acord– del salari mínim interprofessional. I entenem que hi ha marge aquí i que hi ha marge sense perdre competitivitat. I, per tant, uns..., augmentar, que hi hagi un increment salarial per al conjunt dels treballadors del nostre país és fonamental, perquè això permet dotar de la seguretat econòmica que fa que moltes unitats familiars s'atreveixin a dir «doncs, vinga, tinguem un segon fill» o, doncs, a tenir-ne un primer, etcètera. Per tant, la demografia, les polítiques demogràfiques van íntimament lligades a les polítiques en matèria salarial.

Jo no he menystingut les vendes a la resta de l'Estat, ni ho faré mai, perquè és evident que l'economia espanyola és un dels nostres principals clients. En termes conjunts, és el principal destí de les nostres exportacions, però també la resta. També és cert que l'economia catalana ha tingut una gran capacitat –especialment si mirem en els darrers trenta anys– de participació en la Unió Europea. Les vendes a l'exterior de l'economia catalana en aquests moments ja estan gairebé doblant les vendes en el conjunt de l'economia espanyola. El punt d'inflexió, quan es va passar al davant, en l'any 2008. Això és bo o és dolent? És bo des del moment en què tenim els ous en diferents cistelles i no en una. I, per tant, això és bo en si mateix. Però, evidentment, el mercat espanyol segueix sent un mercat molt important, com el mercat català és un mercat molt important per al mercat espanyol –molt important també. Per tant, aquí, hi han interessos, diguem-ne, creuats.

Pel que fa referència al que vostè ja diu: «Nosaltres preferim que els diners siguin administrats per les persones i no pels governs.» Bé, jo, pel que sé, tots els governs els formem persones, fins i tot els governs independentistes o els governs del Partit Popular –els formem persones. Si vostè el que..., quan, amb aquesta frase el que vol dir és que prefereix que hi hagi un nivell impositiu més baix perquè això acaba afavorint majors inversions i pugui acabar afavorint un major creixement econòmic, jo això l'hi matisaria molt. Perquè és cert que, a nosaltres, també ens agrada que els diners estiguin en mans de les persones; però, sense la intervenció redistributiva de les administracions públiques, els diners estan en mans de les persones molt mal repartits. Per tant, cal avançar en la redistribució, que és un dels principis d'actuació de les administracions públiques.

I aquesta és una de les funcions, precisament, del sistema impositiu, que ha de tenir també un impacte redistributiu, amb prestacions, amb polítiques públiques que afavoreixin la igualtat d'oportunitats i que, per tant, tenen un efecte a mitjà i llarg termini, i amb inversions que han d'afavorir el conjunt de la ciutadania. Per tant, nosaltres creiem que els diners, com diu vostè, «prefereixo que estiguin en mans de les persones», però que estiguin en mans de moltes persones i no en mans de pocs. I per això és important la funció redistributiva del sistema fiscal.

I en l'àmbit de turisme, jo crec que també hem de destacar algunes coses positives, perquè no tot és gràcies a la conjuntura exterior. Hi ha hagut un esforç del sector turístic d'aquest país per renovació de planta, per renovació de producte, i ho hem de destacar. L'abaratiment dels costos de transport fa que avui no estiguem en una economia turística estacional, sinó que s'allargui durant tot l'any. Tenim Barcelona com un punt d'atracció turística important. Ara el repte és la sostenibilitat en l'àmbit..., la sostenibilitat de Barcelona com a destí, com a destinació turística. I a la resta del país, és cert que amb un turisme més vacacional, tenim reptes importants perquè els mercats competidors, doncs, s'han posat al dia o han superat determinats conflictes.

I, finalment (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), és cert: hi ha imatges que no ajuden a que vingui gent a visitar el nostre país, i l'1 d'octubre les imatges que es van veure no van ajudar gens i a les dades –a les dades– en matèria de turisme i de compra, per part de comerç, per part de turistes estrangers, d'octubre i el novembre de l'any passat, em remeto...

El president

Vicepresident...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...feliçment recuperades.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre la política fiscal

300-00062/12

La següent interpellació al Govern és sobre la política fiscal, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Exposa la interpellació el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé. Jo també volia començar la meua interpellació amb algunes xifres, segurament són diferents, però crec que són importants també per situar el context, no? L'any 2007 la desigualtat en la distribució de la renda a Catalunya era d'una diferència de 4,7 punts entre el quintil inferior i el quintil superior. Actualment, l'any 2017, és de 5,7 punts i segueix creixent respecte a l'any 2016.

La població en risc de pobresa o exclusió social a Catalunya l'any 2007 era un 20,8. Que jo crec que ja era una xifra absolutament insuportable. L'any 2017 és el 23,8 i segueix creixent també respecte a l'any 2007. Recentment Andreu Missé en un article explicava que el 10 per cent de la població de l'Estat més ric ha passat d'acumular el 44 per cent de la riquesa total neta l'any 2008, a l'Estat espanyol, al 53 per cent l'any 2014. I, per tant, també, el nivell de desigualtat cada vegada s'ha fet més gran.

I, si parlem del sistema financer, 60.000 milions d'euros perduts en el rescat bancari i la banca espanyola ha guanyat, només l'any 2018, els seus primers sis mesos, 8.600 milions d'euros, un 11 per cent més respecte de l'any 2017.

Per tant, és evident que la fotografia de la crisi situa guanyadors i perdedors, en aquest cas; hi ha, evidentment, qui li ha funcionat la crisi i que les polítiques d'austeritat, objectius de dèficit impossibles i lleis d'estabilitat pressupostària letals per als pressupostos públics han tingut greus conseqüències sobre aquests serveis públics.

Per a nosaltres, la lluita contra la desigualtat i la redistribució de la riquesa, que vostè ara hi feia referència, conjuntament amb la lluita contra el canvi climàtic, són reptes clau no només de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol, i també del context europeu i a nivell internacional. Són clau, vostè en feia referència, evidentment, la política salarial, el salari mínim interprofessional per a la redistribució de la riquesa o la revalorització salarial a través, no?, de les negociacions dels convenis; polítiques de redistribució, de garantir drets, per exemple, en l'accés a escoles bressol, que també és clau per a la política d'igualtat d'oportunitats. Però també nosaltres fa setmanes que li fem propostes al Govern en política fiscal també per generar més ingressos.

Nosaltres, bàsicament, fem aquestes propostes en matèria fiscal per a tres objectius. El primer, lluitar contra la desigualtat, que creiem que segueix sent una prioritat avui a Catalunya. El segon, redistribuir la riquesa; és evident que també afecten la competitivitat en els termes que es plantejava ara, societats més desiguals. I nosaltres tenim un problema de greu desigualtat a Catalunya, a l'Estat espanyol i també a la Unió Europea. I això també és caldo de cultiu perquè especialment partits d'extrema dreta aconsegueixin penetrar a les institucions i en el debat públic. I, finalment, sobretot, també, augmentar els recursos de la Generalitat de cara als pressupostos de

l'any 2019; sobretot tenint en compte que aquells recursos que aconseguim generar a través de modificacions fiscals no estan subjectes a la regla de despesa, sinó que poden ser incorporats, en aquest cas, en el pressupost de l'any 2019.

Aprofito, també, per dir-li algunes coses que ja li hem traslladat, que en pressupostos van tard, molt tard. Entenc, conseller, que ja podem dir, jo ja ho he dit, però no ho diuen vostès públicament –potser avui ja m'ho pot reconèixer– que anem a pròrroga pressupostària, eh? El novè any consecutiu, tot i que vostè a principis d'aquest any, en aquest faristol, es va comprometre que això no passaria. I jo crec que és una prova més d'aquest caos, desgovern, lentitud, desordre, que té el seu Govern. No es posen d'acord, han trigat molts mesos a tancar una proposta de pressupost, que, per cert, encara no hem vist. Nosaltres no tenim cap document, simplement tenim un powerpoint que ahir van presentar en una petita venda publicitària, amb propostes refregides, algunes de les quals ja havien anunciat. I que, a més a més, saben que moltes d'elles estem, no lluny, molt lluny de la nostra proposta de mínims, que els vam fer arribar.

I, a més a més, vostès situen algunes dades, que vostè sap que no s'aguanten. És a dir, vostè parla, per exemple, de que recuperaran els nivells absoluts, en aquest cas, de determinats departaments –ho intuïm, pel que diu el document, perquè no tenim els números concrets– de l'any 2010, però és que estem al 2018. I hi han coses com l'IPC, i, en valor relatiu, per exemple, no?, el producte interior brut de Catalunya ha crescut 34.000 milions d'euros. Per tant, estem molt lluny encara de revertir les retallades, i després també m'hi referiré, en casos concrets, com, per exemple, taxes universitàries, política d'habitatge, zero-tres, dependència... Per tant, ens queda molt, molt, molt recorregut per fer.

I també, en aquest cas, el retard en els pressupostos ens preocupa perquè, si aconseguim, finalment, posar-nos d'acord i implantar noves mesures fiscals, la recaptació no serà pel total de l'any. Per tant, també una nova irresponsabilitat, jo també en diria «una nova deixadesa».

Abans d'entrar en matèria de propostes, jo li ho reconec, és a dir, Catalunya té un sistema de finançament absolutament insuficient. Jo crec que aquest també és un dels temes que ens hem de plantejar. Catalunya necessita objectius de dèficit més realistes. Amb això també nosaltres hi estem d'acord. I, evidentment, necessitem acabar amb la llei d'estabilitat pressupostària i amb la regla de despesa.

I nosaltres, tot i que estem a l'oposició, en això estem disposats a acompanyar-los. Però necessitem que vostès també hi vulguin ser. Perquè, clar, vostès no volen negociar un nou sistema de finançament per Catalunya; han dit que no els interessa. Tampoc volen participar en la negociació de pressupostos, que, a més a més, aconseguix més recursos per Catalunya i que, sobretot, dibuixa, en aquest cas, també, tot-hom diu que són molt positius per Catalunya. Per tant, nosaltres..., evidentment, és legítim que vostès tinguin l'objectiu per la independència, nosaltres volem construir un nou estat plurinacional, amb una hisenda pròpia, amb una relació bilateral amb l'Estat, però, mentrestant, cal trobar respostes a dia d'avui.

I nosaltres li hem fet propostes en diferents sentits. Per exemple, amb l'impost de successions. El 30 per cent de la població no deixa herència o no paga l'impost. Per tant, ja hi ha un 30 per cent, no?, de la gent que té menys recursos que no paga aquest impost. Estem en una recaptació que és pràcticament un 60 per cent menys de la que teníem fa deu anys després de les successives reformes. I avui, les bonificacions beneficien sobretot aquelles herències de més de 200, 400.000 i 800.000 euros. I nosaltres creiem que a través de les bonificacions és on hi ha recorregut. Podem augmentar la recaptació de manera substancial amb l'impost de successions, 450 milions d'euros és la nostra proposta, que afectaria només a 18.000 persones a Catalunya. I deixi'm dir, perquè algú deia que Catalunya és de les comunitats que té més pressió fiscal. Catalunya, en aquests moments, se situa en la franja mitja-

na, mitjana-baixa, d'aquelles comunitats que han reduït de manera substancial, en aquest cas, l'impost de successions.

Amb l'IRPF, nosaltres no entenem la seva negativa. Nosaltres estem fent una proposta, en aquest cas, que el tipus màxim que avui es paga a partir de 175.000 euros es pagui a partir de 120.000 euros. No ens estem inventant res, això és el que està fent el País Valencià. I, a més a més, la nostra proposta creiem que és més moderada fins i tot que la del Pacte del Botànic, en aquest cas, de l'acord de Govern entre el PSOE, Compromís i Podem, perquè en aquest cas, per exemple, ells situen que el tipus del 23,5 es pagui a partir de 50.000 euros, i nosaltres estem dient a partir de 90.000 euros. La nostra proposta, que afectaria només un 2 per cent de la població, és a dir, estem demanant que aquell 2 per cent que té més recursos, que a més a més segurament ha guanyat amb la crisi, pugui fer un esforç més gran. El que estem dient, al final, és que una persona, no?, que té una base imposable de 120.000 euros –120.000 euros, eh?, 120.000 euros–, no estem parlant ni de classe mitjana ni de classes populars, tindria, en aquest cas, una afectació de 600 euros anuals, 66 euros al mes. Vostè creu que no li podem demanar 66 euros més al mes d'esforç a una persona que en guanya 120.000 precisament per reforçar els serveis públics en sanitat, educació, accés a la universitat? Nosaltres creiem que tenim recorregut.

També li vam fer una proposta concreta sobre actes jurídics documentats. És a dir, ara aquest impost el paga la banca. Nosaltres creiem que augmentant, en aquest cas, mig punt, el tipus de l'impost sobre les hipoteques, com es coneix colloquialment, podem aconseguir 76 milions d'euros.

I entro també en el tema de la fiscalitat ambiental. Miri, nosaltres, en fiscalitat ambiental estem molt lluny, en aquest cas, del pes dels impostos ambientals respecte al PIB, no només de l'Estat, que és de l'1,8 i Catalunya se situa al voltant del 0,36 respecte al PIB, sinó a països com Dinamarca, Itàlia o Grècia. Evidentment, sí, estem una mica per sobre, per exemple, d'Irlanda, o, en aquest cas, també..., o Espanya, està una mica per sobre d'Irlanda, i, en aquest cas, Luxemburg, que a la pràctica són paradisos fiscals, i com que vostè deia que no es vol competir, en aquest cas, amb rebaixes fiscals, doncs, ho celebri, i també celebri que descartin que l'objectiu, si mai arriba a ser la independència, sigui un paradís fiscal, que sembla que és una cosa que s'havien fins i tot arribat a plantejar.

Tenim el marc normatiu. Van tard amb l'impost sobre CO₂, en aquest cas, de vehicles. Hi ha un error a la llei, solucionem-lo, treballem perquè aquest impost estigui en marxa l'any 2019. El conseller de territori va dir que estaria en marxa l'1 de gener del 2019, i ara vostès ens diuen que, com a molt, entrarà en marxa l'any 2020; per tant, no ens estem inventant res, posin en marxa allò que –vostès, no?– vam aprovar amb la Llei de canvi climàtic.

I crec que és important que la fiscalitat ambiental la fem també després de tocar especialment els impostos a grans herències, a rendes altes, i en aquest cas també a la banca. Perquè, si no, la gent tindrà la sensació que la transició energètica es fa de manera injusta. I, per tant, no?, ens pot passar com, per exemple, a França. Per tant, crec que nosaltres el que plantejem és una reforma fiscal integral que tingui fiscalitat evidentment a rendes altes, fiscalitat a grans herències, fiscalitat sobre la banca, i finalment, també, fiscalitat ambiental.

I acabo dient-li que també desenvolupin d'una vegada per totes la Llei de finançament del transport públic. Jo..., em sap greu perquè era una pedra per al conseller de Territori, i ja..., vostè ja li fa arribar, però digui-li que deixi de fer el ridícul, perquè, al final, està en contra de la congelació de tarifes del transport públic, perquè diu que això castiga la inversió..., nosaltres volem més inversió i volem més xarxa de transport públic, però, clar, és que es nega a aprovar els pressupostos de l'Estat, que són 40 milions d'euros, i ja li dic jo que aquests 40 milions d'euros hi són perquè, si no, no hi ha pressupostos generals de l'Estat i així l'hi van dir el Govern del Partit Socialista, i així l'hi va dir...

El president

Diputat...

David Cid Colomer

...l'alcaldeessa Ada Colau. I, sobretot, desenvolupin les taxes que hi ha en la Llei de finançament del transport públic, que sembla que no les vulguin desenvolupar. Per tant, li fem propostes...

El president

Diputat...

David Cid Colomer

...volem treballar, i en la segona...

El president

Se li ha acabat el temps.

David Cid Colomer

...intervenció ja concretarem algunes coses més.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Respon el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats, diputat Cid, crec que el debat d'avui, abans, amb la intervenció del diputat Rodríguez, i ara amb aquesta, doncs, demostra clarament que el debat ideològic és ben viu en aquesta cambra, i jo ho celebro, eh?, que sigui així. En tot cas, en la intervenció anterior se'ns queixaven de que teníem un sistema impositiu a Catalunya que allunyava la competitivitat, i que era negatiu, ara se'ns demana, doncs, tot el contrari. Per tant, nosaltres direm que com a Govern no estem ni en una posició total ni en l'altra, eh?, tot i que li he de confessar que em trobo més a la vora de la seva.

A partir d'aquí, algunes consideracions genèriques, i després entro en matèria de fiscalitat. Primer, és cert, el PIB de Catalunya, en els darrers anys ha passat d'uns 200.000 milions d'euros a 250.000. Però també és cert que la major part dels ingressos de la Generalitat de Catalunya venen determinats pel model de finançament. I aquí, mirin la diferència important entre comunitats autònomes: a Catalunya, els ingressos que venen del model de finançament representen aproximadament un 11 per cent del producte interior brut català. A Extremadura, els ingressos que venen del model de finançament representen un 24 per cent del producte interior brut extremeny. En el cas d'Andalusia, un 18; la mitjana de comunitats autònomes, un 14. Per tant, l'element important que en un sistema, diguem-ne, descentralitzat, hi ha de ser –nosaltres considerem que no en aquesta magnitud, però que en un sistema descentralitzat hi ha de ser–, és una certa redistribució territorial dels recursos. A nivell de l'Estat espanyol nosaltres creiem que és excessiu, i això el que fa també és perjudicar els ingressos que correspondrien a Catalunya i que, al final, van destinats a la ciutadania de Catalunya, on tenim, com vostè ha dit, reptes importants, amb una taxa de pobresa, amb ciutadans que estan en risc de pobresa al voltant del 20 per cent.

Els propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya recuperaran, sí, la despesa corrent que tenien l'any 2010 en l'àmbit de salut, en l'àmbit d'ensenyament, en l'àmbit de treball i afers socials. Ho recuperaran. Tindrem 1.640 milions d'euros, que suposaran major despesa departamental, dels departaments, respecte al darrer pressupost aprovat, que és el pressupost de l'any 2017. Els departaments d'Educació i de Treball i Afers Socials, dos departaments molt importants en aquestes polítiques redistributives, en una part de les polítiques redistributives, les de més ca-

ràcter social, i dos departaments fonamentals en l'estat del benestar del nostre país, tindran un increment al voltant del 9 per cent.

I el Departament de Salut serà el departament que tindrà un major increment en termes absoluts. De fet, en termes de despesa real efectuada en l'àmbit de salut, l'any 2018 estarem en màxims històrics. Perquè, com vostè sap, a part del pressupost de Salut, hi ha tota una sèrie de despeses que, perquè hi hagi un límit pressupostari, no s'atura; és a dir, per molt que se superin els crèdits pressupostaris, si s'ha d'operar, s'opera, eh? –per ser molt simple–; si s'ha de fer una dispensació de medicaments, es dispensen. I hi han aquests mecanismes d'ajust, que és la despesa desplaçada. En termes de comptabilitat pública, el compte 409-411, que a la resta de comunitats autònomes també hi és, i que farà que aquest any 2018 estiguem en el conjunt de la despesa, amb màxims històrics del departament de Salut. Per tant, l'aposta d'aquest Govern és molt clara –és molt clara.

Vostè em diu: «És que no han portat els pressupostos a temps.» Miri, jo crec que, diguem-ne, en l'àmbit dels plenaris dels ajuntaments, o en l'àmbit dels escons dels parlaments hi ha molta complexitat, vostès ho saben, ho sap la seva formació política, que governa la institució municipal del país més important, que és l'Ajuntament de Barcelona, sap la complexitat amb l'esquema de majories cap al que anem, en aquesta nova etapa política, no només a Catalunya sinó als ajuntaments del país, a l'Estat espanyol i a Europa, de fragmentació, ho fa més difícil. Però nosaltres no hi renunciem. I no renunciem a arremangar-nos i a treballar per un acord pressupostari.

Torno un moment: superarem la despesa corrent de l'any 2010, fonamentalment en l'àmbit social, amb els nous pressupostos, però ho farem amb una gran diferència. L'any 2010 vam tancar l'any amb un dèficit del 4,4 per cent del PIB. És a dir, vol dir que la diferència entre el que vam ingressar i el que vam gastar va ser negativa per valor de 10.000 milions d'euros. Al projecte de pressupost de l'any 2018, recuperem la despesa del 2010 amb un dèficit de 0,1 per cent, 250 milions d'euros. Per tant, diguem-ne que és quaranta vegades inferior. I això, en termes de sostenibilitat financera és molt important, tenint en compte els núvols que veiem molt lluny a l'horitzó, que no sabem si acabarem mullats o no, però que hi ha, evidentment, una desacceleració econòmica a nivell global, amb una economia global com la catalana és fonamental tenir aquesta visió de quin és l'entorn macroeconòmic, perquè en una economia oberta com la nostra, una desacceleració a Alemanya, al Regne Unit o a França, o a l'Estat, també, afecta les nostres exportacions, afecta la capacitat adquisitiva dels turistes que visiten la nostra economia. Per tant, ho hem de veure.

Per tant, sostenibilitat econòmica, avui, és fonamental, perquè, com vostè sap, en el capitalisme les crisis econòmiques són cícliques. I en les crisis econòmiques es produeixen processos d'acumulació de la riquesa en mans d'aquells que tenen els mitjans de producció, eh?, diguem-ne..., marxisme de P3, eh?

Precisament per això, el que nosaltres proposem és que en l'àmbit fiscal les reformes que s'haurien de produir, que realment serien redistributives en l'àmbit d'IRPF, no seria sobre les rendes del treball. El que vostè proposa, que, escolti'm, ho podem treballar, i nosaltres farem números, seguirem trencant-nos el cap i estic convençut que podem treballar conjuntament, i estic convençut que trobarem punts d'acord. Però, a rendes majors, a majors ingressos, més percentatge d'ingressos per a rendes del capital que no pas per a rendes del treball. Per tant, el recorregut d'augmentar la tributació de les rendes del treball, que és el que podem fer sobre l'escala autonòmica, la Generalitat de Catalunya, és limitat. Limitat en el quant: el «quant» amb te i el «quan» sense te. El quant amb te, en la quantitat: l'impacte, 35 milions d'euros. És un impacte que en els termes del conjunt del pressupost no permet canvis substancials. Però estudiem-lo –estudiem-lo.

Ara, el que és més rellevant per mi, el quan sense te. És a dir, en quin moment tindrem, efectivament, aquests recursos a disposició del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Com vostè sap, l'IRPF no el recapta la Generalitat de Catalunya, el

recapta l'Estat. L'Estat fa la seva previsió. De fet, el sistema de finançament el que fa és, a partir de tots els ingressos del model de finançament, dels fons que hi intervenen, que en alguns tenim una aportació positiva, d'altres ens surten a pagar, finalment en surt una quantitat; aquesta quantitat, l'Estat la calcula, ens la comunica al mes de juliol; és la que han incorporat totes les comunitats autònomes, hi hagi pressupostos generals de l'Estat o no, en el seu projecte de pressupost, i el que fa l'Estat és, al cap de dos anys, actualitzar-ho. Per tant, tindríem aquests 35 milions d'aquí a dos anys, en la liquidació. I això ens limita, jo crec que ens limita.

I en l'àmbit de successions, crec que hem de... Vostè diu: «Tenim un sistema de bonificacions que beneficia els més rics.» Jo no hi estic d'acord; no hi estic d'acord, perquè la base imposable de l'impost de successions corresponent a 150.000 euros, té una bonificació, doncs, en el cas de fills, del 97 per cent, i en una de 2 milions d'euros, té una bonificació del 40. Podem mirar aquest pendent de bonificacions si l'hem de fer més pronunciada. Mirem-ho. Però mirem-ho també tenint en compte que l'impost de successions és un dels que té efectes en la deslocalització de patrimonis. I que, per exemple, ens trobem amb la paradoxa que a Madrid, tenint un impost de successions de pares a fills, de grups 1 i 2 molts reduït, recapta molt, perquè el té tan baix, que en molts altres aspectes fa, doncs, atracció de determinats patrimonis. I els grans patrimonis són els que tenen més instruments per canviar el seu domicili fiscal. Diguem-ne, la majoria dels mortals no els tenim.

Per tant, treballem. Ja ho sap que nosaltres hi estem disposats i amb voluntat de treballar. Creiem que l'actual sistema de bonificacions, doncs, pot incorporar millores, però l'eliminació de tota la bonificació, o es canvia tot el sistema de l'impost que tenim en aquests moments, tal com el tenim regulat a Catalunya, o és regressiu. Vostès ens demanen..., canviem la bonificació, no?, eliminem la bonificació. Per tant, jo crec que aquí tenim feina a fer i estic convençut que ens podrem posar d'acord.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. És el torn de la rèplica del diputat. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Vostè ja diu: «En matèria fiscal, estic més proper a vostès que al Partit Popular.» Miri, fets i no paraules. Jo crec que estan més al costat del PDECAT, perquè, al final, l'IRPF ni tocar-lo. No el van voler tocar amb la CUP i aquest any ens diuen que *ni hablar*. I amb successions, ara hi entraré, però estan més a prop del PDECAT que del que estaven no ja de nosaltres, sinó de vostè mateix fa uns anys, o sigui, miri què li dic, o sigui, per tant, *¿cómo has cambiado!*

Començo pel que li deia. Miri, amb el tema de l'estalvi, jo també vull tocar l'estalvi. De fet, forma part de l'acord de pressupostos, en aquest cas, que nosaltres hem tancat, en aquest cas, amb el Govern de Pedro Sánchez, i, fins i tot, jo l'hi dic, l'acompanyo perquè el 50 per cent, en aquest cas, de l'augment de l'estalvi, del 23 al 27 per cent, vingui cap a Catalunya, 45 milions d'euros. Posem-nos-hi? Als pressupostos generals de l'Estat. Per tant, miri si podem aconseguir recursos.

Jo no estic d'acord amb el que vostè diu. Al final, l'estalvi, a les rendes de més de 150.000 euros només suposen el 10 per cent; per tant, tenim recorregut, en aquest cas, per fer.

I, sobre les liquidacions, jo tampoc estic d'acord amb el que vostè diu. Sí, la liquidació serà el 2021, però vostès, ara, estan generant més recursos en IRPF que podrien consignar als pressupostos de l'any 2019, entre altres coses, perquè, ara, no els poden fer servir perquè estan limitats per la renda de despesa i això ja s'ha fet en més d'una ocasió. La liquidació de més ens vindrà el 2021, però els podríem utilitzar, fins i tot, aquest 2019.

Jo li reconec, si necessitem un nou sistema de finançament, però hem de donar respostes a l'ara i avui, els serveis públics ja no aguanten més. Per cert, sistema de

finançament, que vam treballar també conjuntament. El sistema de finançament actual de Catalunya el va aprovar també Esquerra Republicana, també li ho recordo, perquè no se m'enfadi, però també és així, vull dir que també va bé que li digui.

Vostè parla sobre el pressupost, 1.600 milions d'euros. Escolti, vostè sap que els 1.600 milions d'euros ja els tenen gastats, els tenen gastats en consolidació, per exemple, de les plantilles d'educació, que ja existeixen, no són nous mestres, ja existeixen; els tenen gastats amb l'augment salarial que vam aprovar un decret, en aquest cas, fruit dels pressupostos generals de l'Estat de revalorització salarial dels treballadors i treballadores públiques de la Generalitat, i els tenen gastats amb algunes coses amb les quals vostès s'han compromès i que, a més a més, no arriben a allò que s'havien compromès com, per exemple, amb la renda garantida de ciutadania.

Llavors, jo ho dic perquè vostès poden fer la venda i poden... El powerpoint estava molt ben maquetat, és molt «xulo», segur que els periodistes estaven encantats, però és que vostès són els dels majors pressupostos socials de la història i resulta que aquesta tardor hem tingut les majors mobilitzacions socials dels darrers anys. Perquè, al final, entre la venda i el discurs, hi ha una realitat, i és que, malgrat que vostès diguin que s'arriben amb valors absoluts als que teníem el 2010, no són capaços de revertir totalment les retallades; per exemple, en taxes universitàries; per exemple, en escoles bressol; per exemple, en dependència; per exemple, en política d'habitatge. I ja li dic si és que per nosaltres la política fiscal no és una obsessió. Evidentment, que volem redistribuir la riquesa, però el que volem són més recursos per blindar els serveis públics i per, en aquest cas, també, ajudar aquella gent que ho està passant més malament. I, per tant, encara estem molt lluny –estem molt lluny– de les propostes que nosaltres li fem.

I vostè diu: «Miri, és que la pròrroga pressupostària..., que això afecta moltes institucions.» Sí, no li dic que no, però nou anys seguits, eh?, de pròrroga pressupostària, nou; és a dir, jo, al final... No ho sé, poques institucions a Catalunya deuen portar nou anys entrant l'any següent amb pròrroga pressupostària. I, per tant, no ho sé, jo crec que alguna cosa s'està fent malament.

Jo tinc la sensació també que no es posen d'acord –no es posen d'acord– amb els socis i no es posen d'acord entre vostès mateixos. Torno al tema de l'IRPF. No s'aclareixen. Si una setmana ens diuen que, igual, podem tocar l'IRPF, la següent setmana, que millor successions... Escolti, amb successions, que vostè deia, si el que li plantejem és tornar al que vam acordar fa uns anys, si és que no ens estem inventant res. Si tornem a allò de què no hauríem d'haver sortit mai i que generava quasi 950 milions d'euros de recaptació a Catalunya, i que, per tant, permetia, en aquest cas... Si vostè no vol competir amb baixa fiscalitat, perquè, al final, també li ho dic, si fóssim independents, encara tindríem més problemes dels que tenim. Jo ja sé que Madrid ens fa dúmping fiscal, però bé, no sé si vostès estarien d'acord, per exemple, que hi hagués un terra fiscal, en l'àmbit de l'estat. Jo hi estaria d'acord, per evitar, per exemple, el que fa Madrid, que és absolutament injust. Però necessitem més recursos per protegir la població de Catalunya, per garantir drets, per, en aquest cas, també blindar els serveis públics.

I, miri, també li ho dic, no els esperarem, perquè no sé quan tindrem pressupostos, no sé quan tindrem la Llei de mesures fiscals o la Llei d'acompanyament. Nosaltres, el gener, començarem a registrar, en aquest cas, propostes de llei, en aquest cas, amb mesures fiscals, ho farem amb l'IRPF, ho farem amb successions, ho farem amb actes jurídics documentats i ho farem amb política de fiscalitat ambiental. I, si no ens trobem als pressupostos, doncs, ens trobarem llei a llei i, aleshores, veurem si, realment, vostè està més a prop de nosaltres o està més a prop de la senyora Artadi i del PDECAT.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per a la rèplica, és el torn, de nou, del vicepresident. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, senyor president. President, consellers, consellera, diputades, diputat Cid, jo no m'enfado, ja ho sap. A mi em costa molt enfadar-me —em costa molt enfadar-me—, però sí que tinc memòria i jo no sé on érem fa deu anys, però és que fa deu anys, en plena crisi econòmica, a l'any 2010, el Govern d'esquerres va aprovar una reforma de l'impost de successions. Aquella reforma de l'impost de successions tenia uns rendiments equivalents als que estem tenint ara. I la proposta que s'està posant sobre la taula per part del seu grup significa anar a una major recaptació i afectar herències petites i mitjanes que quedaven fora amb la reforma Castells. Per tant, crec que això també hem de tenir-ho present. Per tant, fa deu anys, segurament, tots plegats érem més joves, però també es van prendre determinades decisions.

Ha fet referència a mobilitzacions en l'àmbit dels treballadors públics, en l'àmbit social del nostre país. Nosaltres respectem les mobilitzacions i el que és més important, valorem els acords posteriors a les mobilitzacions. Hi han hagut acords en l'àmbit dels treballadors públics, tant en l'àmbit global com en l'àmbit de determinats col·lectius específics, i esperem que n'hi hagi més.

Feia referència també, vostè, a la pròrroga pressupostària. Però, a veure, diguem-ho tot, no és una pròrroga pressupostària per a tot l'any o, com a mínim, aquesta no és la voluntat del Govern. Nosaltres no volem una pròrroga pressupostària de tot l'any. Hi haurà una pròrroga tècnica de les primeres setmanes de l'any, i, per tant, doncs, aquesta pròrroga pressupostària, la mateixa que tindrà l'Estat, la mateixa que ja va tenir l'Estat aquest any 2018, doncs, evidentment, és una pròrroga tècnica, i, com és la voluntat del Govern de l'Estat, la voluntat del nostre Govern és poder aprovar uns pressupostos en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, per als quals necessitem més recursos, sí, i crec que, en els darrers anys, jo no sé si estem molt a la vora del PDECAT o de Junts per Catalunya, segur, perquè formem part del mateix Govern, per tant, no és que estiguem molt a la vora, és que estem l'un al costat de l'altre.

La qüestió és, entre el que defensa vostè i el que defensa el diputat Rodríguez, aquest conjunt cap on s'ha mogut en els darrers anys? I jutgi vostè cap on s'ha mogut. Hem incrementat l'impost de patrimoni. Catalunya recapta el 40 per cent de l'impost de patrimoni de l'Estat, que paga l'1 per cent més ric de la població de Catalunya, el 40 per cent es paga de l'Estat; a Madrid, no es paga impost de patrimoni. I això, evidentment, doncs, és un cost que assumim perquè els rendiments són majors. El 2014 es recupera l'impost de successions, que havia quedat en mínims, i ens permet un increment de recaptació.

En aquests anys, són els anys en què s'han creat més impostos propis a la història de l'autonomia catalana, són els anys en què se n'han creat més, també són els anys en què hem tingut més recursos al Tribunal Constitucional, que se n'han fet més; és el període en què s'ha impulsat més la fiscalitat verda al nostre país, i podem fer un llistat de tots els treballs en matèria de, per exemple, l'impost sobre el risc mediambiental de producció, manipulació, transport, custòdia i emissió d'elements radiotòxics, l'impost sobre emissió de gasos i partícules a l'atmosfera produïts per la indústria, l'impost produït per l'emissió comercial, l'impost sobre les emissions de CO₂ dels vehicles de tracció mecànica, que tot just fa unes setmanes vam tenir el cens de vehicles per part de l'Estat que ens permet treballar millor l'impost perquè realment tingui l'impacte que ha de tenir. Hem incrementat els cànons de residus, s'ha incrementat selectivament el cànon de l'aigua a les activitats industrials. Hem també reformat l'impost de grans establiments comercials, que també és un tribut de caràcter ambiental. Per tant, recorregut n'hi ha hagut, i negar que hi hagut aquest recorregut és tapar-se els ulls a la realitat.

Per tant, sabent que hi ha hagut aquest recorregut, tenint en compte el camí que hem fet, podem encara anar més enllà? Jo crec que sí, que podem anar-hi. Concretem els passos i crec que, amb el seu grup, hem de ser capaços, i amb els altres grups, doncs, que així ho vulguin, de concretar els passos.

I, respecte a la regla de la despesa, els ingressos... –i això, doncs, manual del Ministeri d'Hisenda, està a la web, perquè jo també vaig tenir el mateix dubte–, quan fas un canvi normatiu, els ingressos compten, efectivament, en l'any que tens ingrés de caixa. Malauradament, és així; ja vam mirar que no fos així.

Per tant, pel que fa referència a les modificacions de successions i IRPF, hem de tenir molt present aquestes dues variables, el quant en té, és a dir, quant acabem ingressant dels canvis que es produeixen i el quan temporal, és a dir, decisions d'avui que tenen els efectes negatius possibles els podem tenir, el cost d'oportunitat el paguem avui, però amb uns ingressos que són massa a futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, vicepresident.

(Aplaudiments.)

Debat sobre la protecció de la infància

255-00005/12

El següent punt de l'ordre del dia, el vuitè, és el debat sobre la protecció de la infància. I, d'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència acordada per la Junta de Portaveus. Atès que aquest debat es fa a iniciativa del Grup Parlamentari de Ciutadans, començarem amb la intervenció d'un representant d'aquest grup parlamentari, per tal d'exposar els motius de la sol·licitud, per un temps màxim de trenta minuts.

En primer lloc, té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Inés Arrimadas. Quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra. Diputados, diputadas. Este Pleno era imprescindible debido a la situación que tenemos en Cataluña con las políticas de infancia, con la situación de los menores de edad, de los niños y de los adolescentes en Cataluña. Lamentablemente, probablemente, este Pleno no sea noticia; probablemente, la noticia de la semana vaya por otros derroteros, ya sabemos a lo que nos referimos, ya sabemos cuáles son las prioridades del Govern, ya sabemos lo que los CDR han convocado para este viernes. Pero, realmente, este tema debería estar en la agenda política, debería estar entre las prioridades del Govern de la Generalitat.

Este Pleno tiene que servir para que los señores del Govern se den un baño de realidad, un baño de realidad de la situación en Cataluña. Estamos muy acostumbrados a escucharles decir que la prioridad de Cataluña es el referéndum, que la prioridad de Cataluña es la autodeterminación, que lo que más le importa al señor Torra es la independencia, ya escuchábamos el otro día al portavoz del Grupo de Junts per Catalunya «no nos desviemos con cosas que no son importantes y que no son esenciales, como las listas de espera», pues, esto va a servir, quizás, aunque sea por un breve momento, para que los señores y señoras del Govern se den un baño de realidad de lo que pasa en Cataluña.

Y es cierto que vamos a hablar de muchas cosas, porque este problema afecta a muchos sectores, a muchos ámbitos y debe ser abordado de una manera integral y debe ser solucionado de una manera transversal. Pero, si hay algo que va a estar durante todo el debate de hoy es la igualdad de oportunidades, porque, cada vez que

tenemos a un niño o una niña que sufre algún tipo de problema, estamos hablando de que su igualdad de oportunidades se está viendo vulnerada.

Y ustedes hablan muy poco de desigualdad, en Cataluña, de desigualdad entre los ciudadanos de Cataluña. Le gusta mucho hablar de Cataluña como si fuera una cosa muy homogénea y enfrentándola normalmente al resto de España, pero la desigualdad en Cataluña es insoportable. Hay un dato que, a mí, personalmente, me pone los pelos de punta y es que la esperanza de vida varía en diez años en función del barrio de Barcelona en el que vivas. Estamos hablando de una desigualdad social, insisto, insoportable. Y el nivel socioeconómico de los padres afecta en la educación de los niños, en la sanidad –ahora veremos un informe realmente duro respecto a este aspecto–, en la ocupación, en el futuro, etcétera. Y, además, es que estamos perdiendo mucho talento. El talento no entiende de clases sociales. El talento nace en cualquier lugar y en cualquier familia, y estamos perdiendo como sociedad muchísimo talento de esos niños y niñas que no están teniendo la misma igualdad de oportunidades que otros compañeros y otros niños y otras niñas que tienen la suerte de nacer en otras familias o incluso en otros territorios, porque también hablaremos de desigualdad territorial.

Podemos hablar empezando por, quizás, lo más sangrante, que es la pobreza. En esta Cataluña del *procés*, en esta Cataluña de que la independencia es lo más importante, hay una gran «estelada» tapando la realidad social de los niños y niñas en Cataluña. Según sus propios datos, el Idescat dice que casi el 30 por ciento de los niños y niñas en Cataluña están en situación de pobreza o de exclusión social; más de uno de cada cuatro niños en Cataluña tiene esta situación. Y la pobreza, lejos de irse solucionando, resulta que va en aumento: los últimos datos que nos ha dado el Idescat dicen que la pobreza infantil ha aumentado en un 10,6 por ciento. Por supuesto, ¿a quién más afecta esta situación? A las madres solteras con niños y a las familias que tienen un niño con discapacidad o con dependencia; esos son, digamos, los que más sufren la pobreza en Cataluña y la exclusión social.

Pero vamos a ir viendo, por ejemplo, cómo afecta la situación socioeconómica de las familias en algo que *a priori* parecería que no tiene mucha relación, como es la sanidad, la salud de los menores. Pues bien, hay un estudio, un informe de la Agencia de Calidad de Evaluación Sanitaria de Cataluña que deja patente que, en Cataluña, hoy en día, nacer en una familia con más recursos supone tener más salud. De hecho, hay un pequeño resumen que dice: «La salud de las niñas y de los niños depende del nivel socioeconómico de sus progenitores. La morbilidad, la utilización de los centros de salud mental, la tasa de hospitalización y la probabilidad de consumir fármacos de las niñas y los niños con menor nivel socioeconómico multiplican por valores entre tres y cinco los de las niñas y los niños con mayor nivel socioeconómico, y hasta siete en el caso de la tasa de hospitalización psiquiátrica.»

Esta es la realidad de Cataluña. Yo sé que a ustedes no les gusta hablar de esto, estarán diciendo: «Uf!, ¿cuándo hablamos de la independencia y del referéndum?», ¿no?, que eso es lo más importante. Pues bien, esta es la situación de miles y miles de familias. Hoy en día en Cataluña no se garantiza la igualdad de atención sanitaria, en función de si los niños tienen la suerte de estar en una familia con más recursos o tienen la menos suerte de estar en una familia con una situación de vulnerabilidad.

La detección precoz de enfermedades. La diferencia es *abismal* entre la detección precoz de enfermedades entre los niños de familias con recursos y los niños de familias con menos recursos.

Prevención de enfermedades; salud bucodental; hábitos de vida saludable; malnutrición; obesidad. Es verdad que estamos hablando de problemas que afectan en general a todo el conjunto de la sociedad; tenemos una pandemia creciente de obesidad infantil, de mala nutrición... Pero esto afecta especialmente a los niños con rentas más bajas, a los niños de familias con rentas más bajas y en situación de vulnerabilidad.

Esto pasa desapercibido, esto no está en la agenda política del Govern. Pero nosotros hemos presentado y seguiremos presentando en este Pleno iniciativas para abordar todo este tipo de situaciones. Y nos gustaría que en este Pleno ustedes fueran capaces no solo de apoyar algunas de nuestras medidas, sino de ponerlas en marcha. Porque de todas estas cuestiones ya hemos presentado iniciativas, algunas incluso se han aprobado; no solo en esta legislatura, sino en la anterior. Pero ¿qué ha hecho el Gobierno? Nada. ¿Por qué? Porque esto no es lo importante para los señores del Gobierno. ¿Qué más da la detección precoz y la prevención de enfermedades, las diferencias que hay entre familias, qué más da?, estamos hablando aquí de independencia. Pues bien, esto sigue siendo una realidad que estalla en la cara del Govern.

Otra cuestión que yo no sé si ustedes son conscientes, pero ha sido una de las reivindicaciones que hemos escuchado durante estas semanas: los profesionales de la especialidad de pediatría. Tenemos un problema en Cataluña con una mala planificación de los recursos por parte de la Generalitat de Catalunya. ¿Usted sabe que hay muchos territorios en Cataluña que no tienen cubierto correctamente este servicio, esta especialidad? ¿Usted sabe que hay muchos profesionales que no son de esta especialidad que tienen que cubrir estas necesidades? ¿Usted sabe que mientras el Gobierno abre embajadas nos faltan pediatras en Cataluña? ¿Usted es consciente, señor Torra? Porque esto afecta a los niños. ¿Sobre todo a quién? A los niños de familias más vulnerables.

Otra cosa de la que ustedes no quieren hablar: listas de espera. Los niños también están siendo afectados por estas listas de espera que ustedes son incapaces de gestionar. Nosotros presentamos una ley para mejorar la gestión de listas de espera, porque no siempre es todo cuestión de recursos, que también –que también podemos hablar de cómo priorizan ustedes y cómo destinan ustedes mucho dinero para otras cosas y luego para esto tienen poco–: no, es que también estamos hablando de mejorar la gestión. Nosotros precisamente, con nuestro portavoz en salud, presentamos una propuesta de ley para mejorar las listas de espera, ¿y qué hicieron ustedes? Bloquearla; que no se hable, que no vengan aquí los profesionales a hablar de cómo mejorar el sistema de gestión, poner patentes las diferencias territoriales que tenemos. Ya le puse, si se acuerda usted, ejemplos sangrantes de diferencias territoriales, a veces con ciudades que se separan veinte kilómetros. ¿Qué hizo el Gobierno? «No, hombre, por favor, que de eso no se hable en el Parlamento. Vamos a hacer una comisión del 155. Pero una ley de mejora de gestión de listas de espera, no, hombre, ¿eso, para qué?» La bloquearon ustedes. Pero la realidad, por muchas «esteladas» que ustedes les pongan, sigue debajo, y tenemos un problema muy grave de gestión de listas de espera.

Vamos a pasar al ámbito de educación, a este *model d'èxit*, ¿eh?; habrán escuchado ustedes hablar muchas veces al Gobierno de que es un *model d'èxit*. Y cualquiera que critique, bueno, ya es..., ya es lo peor de la sociedad catalana, ¿no?, si criticamos el modelo de educación, porque, claro, es un *model d'èxit*... Bueno, ¿un *model d'èxit* es que Cataluña sea una de las comunidades autónomas donde el nivel socioeconómico de los padres más influye en el resultado académico de los hijos? ¿Eso es un *model d'èxit*? ¿Podemos estar orgullosos de ese sistema de educación que condena a la desigualdad a los niños de familias con menos recursos? ¿Pueden ustedes salir aquí a decir que es un *model d'èxit*, cuando somos una de las comunidades autónomas donde más afecta el dinero de los padres al resultado académico de los hijos? ¿Pueden ustedes hacer esto? Yo sería incapaz; yo sería incapaz de decir que esto es un *model d'èxit*.

Por no hablar de la educación de cero a tres años. Porque ¿saben ustedes cuánto destina la Generalitat de Catalunya a las guarderías, a las escuelas infantiles de cero a tres años? Cero, ¡cero euros! Piensen en todo lo que subvenciona la Generalitat; piensen en todos los chiringuitos que se han ido montando en los últimos años; piensen

en que somos la comunidad autónoma con más altos cargos de toda España; piensen en que somos la comunidad autónoma donde los altos cargos más cobran de toda España; piensen que somos la comunidad autónoma con más chiringuitos políticos de toda España, por delante de Andalucía, que también ahí hay tela que cortar, ¿eh?, pero por delante de Andalucía, que tienen ocho provincias. Pero ¿cuánto dinero hay para guarderías en Cataluña? Cero. En la Generalitat de Catalunya, cero.

¿Ustedes dicen que esto es un *model d'èxit*? Es un *model* de vergüenza –un *model* de vergüenza. Y esto se tiene que revertir de una manera rápida –rápida. Y desde luego, mientras ustedes dicen que van a abrir la tercera tanda de embajadas, a mí me gustaría el titular «abrir la tercera tanda de redes de una red de guarderías y de escuelas infantiles por el territorio de la Generalitat». Ese es el titular que a mí me gustaría. Pero ustedes..., ya sabemos que lo suyo, ¿eh?, a otro lado, ¿no?

El tema del inglés. Ustedes erre que erre –erre que erre–, monolíticos, ¿eh?: «Solo el catalán en las escuelas como lengua vehicular.» El otro día leí un artículo muy interesante hablando precisamente del inglés y de la igualdad de oportunidades. ¿Usted sabe que, si usted puede coger, digamos, la situación de un niño, sin saber nada más de su entorno socioeconómico, sin saber absolutamente nada más de él, solamente con el nivel de inglés que tiene ese niño usted ya puede estimar cuál es el nivel socioeconómico de los padres? Eso es lamentable, eso es *tremendo*. Los niños de familias con más recursos saben más inglés. ¿Por qué? Pues porque se pueden pagar a veces escuelas muy caras, de estas que sí que tienen un sistema trilingüe; porque les puedes dar clases particulares; porque si incluso tienen mucha suerte le puedes mandar un año al extranjero... ¿Qué hace la Generalitat de Catalunya? Nada. Pregunta tras pregunta, propuesta tras propuesta de nuestro grupo parlamentario, «el *model d'educació* és un *model d'èxit*. La llengua vehicular única de Catalunya ha de ser el català.» Que los niños de familias con menos recursos sepan menos inglés, ¿qué más le da al Gobierno? Lo importante, ¿eh?: lengua vehicular única en catalán.

Y es verdad que no solo estamos hablando de lenguas vehiculares: se puede hablar de refuerzos, se puede hablar de contenidos en horario infantil de medios de comunicación en inglés..., se puede hablar de muchas cosas. Pero, desde luego, no pueden ustedes salir aquí a decir que esto es un *model d'èxit*, porque se les debería, de verdad, caer la cara de vergüenza, porque no es un *model d'èxit*, señor Torra, señor *conseller*. No es un *model d'èxit*.

Por no hablar de la desatención que tenemos en la educación de niños con especiales necesidades. Ya hemos traído aquí, mi compañera también portavoz de educación ha traído aquí el caso, por ejemplo, de los niños sordos. No se está cumpliendo la ley, señor Torra. Ya sé que a usted le gusta, ¿no?, porque, total, usted la ley... No se está cumpliendo la ley, no se está proporcionando el lenguaje de signos para las familias de niños sordos que así lo requieran y que así lo soliciten. De hecho, creo que una entidad ha puesto una denuncia contra la propia Generalitat de Catalunya porque ustedes incumplen la ley y violan sus derechos.

También con los niños con autismo, también hemos presentado alguna propuesta para que se puedan quedar al comedor. Fíjense lo que pedimos: que se puedan quedar al comedor aquellas familias que así lo requieran. ¿Qué han hecho ustedes? Nada. ¿Seguiremos insistiendo? Sí. Pero yo, sinceramente, tengo pocas esperanzas de que mientras este Gobierno proindependencia, fan de la Guerra de los Balcanes, siga en el Gobierno..., pues poco se puede hacer.

Pero seguimos hablando de otro tema. Hemos hablado de pobreza, hemos hablado de educación, hemos hablado de sanidad..., vamos a hablar de protección a la infancia. ¿Usted sabe que hay un alarmante aumento de casos de maltrato, de casos de adicciones de nuevas tecnologías, en el caso de acosos escolares? Tenemos un problema –un problema–, porque el maltrato infantil existe, y es un problema muy grave. El acoso escolar existe, y es un problema que afecta y preocupa a muchísimas familias.

Los abusos sexuales. Hay un dato de un informe que ha hecho Save the Children que la verdad es que pone los pelos de punta, ¿no?: una de cada dos víctimas de abuso sexual es un niño o una niña. Estamos hablando de Cataluña, ¿eh?, el abuso infantil en Cataluña; no en el mundo, no: en Cataluña. El 17 por ciento de la población catalana ha sufrido violencia sexual durante su infancia. Durante el último curso escolar, del 2016-2017, el 30 por ciento de los adolescentes ha sufrido alguna agresión sexual y el 19 por ciento ha sufrido alguno de los hechos digitalmente, por las nuevas tecnologías.

¿Qué hizo Ciudadanos en la legislatura anterior? Presentó una ley. Porque esto es un problema y porque aquí muchas veces lo que falla, ¿sabe lo que son? Los protocolos y la coordinación interdepartamental. No lo digo yo, lo dice Save the Children, dice: «El mayor problema que afronta la infancia víctima de abusos sexuales en Cataluña» –atención, no es Madrid, el 155..., no, no, le voy a decir lo que dice Save the Children– «es la falta de coordinación entre los diferentes servicios y departamentos de la Generalitat de Catalunya: de Justicia, de Salud, de Educación, de Asuntos Sociales, de Interior...» Fíjese usted si el Gobierno tiene en sus manos trabajar más por esta solución. Afecta y preocupa a muchísimas familias. Pero la actuación del Gobierno es nula, la inacción del Gobierno ante esta situación es alarmante.

Y no solo del Gobierno: de los grupos parlamentarios, Porque ¿saben ustedes lo que votaron cuando nosotros presentamos nuestra ley?, en la enmienda a la totalidad, ¿eh?, cuando se empieza el debate, simplemente, para que vengan expertos, profesionales, educadores, familias, entidades... ¿Saben lo que ustedes votaron? En contra ¡de que se pueda abrir el debate!, de que se pueda traer al Parlamento este debate, para hacer un debate sosegado y tranquilo. Porque le reconozco una cosa, señor Torra: no es un tema fácil –no es un tema fácil–, no es un tema sencillo. Nosotros creo que somos bastantes sensatos; no es un tema sencillo. Pero cuando el principal problema es la falta de coordinación, ¿me pueden ustedes decir por qué no pueden ustedes poner más trabajo y más empeño en esto?

Le voy a poner un ejemplo, simplemente. Nosotros en nuestra ley, también, y en otras propuestas hemos pedido un registro único de maltrato infantil, el famoso RUMI –no sé si se acuerdan ustedes. ¿Saben ustedes en qué año el Gobierno de la Generalitat se comprometió a hacer este registro único? En el año 2007 –2007–, ha llovido. Les había dado a ustedes tiempo..., no sé cuántas independencias. Ustedes decían que dieciocho meses la independencia; un registro único de maltrato infantil desde el 2007...

Nuestro grupo insiste; insiste, persiste y resiste. Presentamos el año pasado una pregunta al departamento, para ver, oiga, desde el 2007 al 2017, qué han hecho ustedes con esto, que es una herramienta precisamente de coordinación, que es lo que dice Save the Children que falta. ¿Sabe lo que nos contestó el departamento? –¡en el 2017! Dice: «Próximamente se pondrá en marcha, próximamente.» Cuando el señor Torra encuentre un rato entre Waterloo, Otegi, Montserrat..., quizás le dé al señor Torra por poner en marcha una obligación del Gobierno desde el año 2007. Pues bien, este es un tema, insisto, muy importante –muy importante.

Y es una muestra además... Porque ustedes saldrán aquí, seguro –ya, la intervención se la puedo adelantar yo casi, creo, ¿eh?; espero equivocarme, pero...–: «La culpa es de Madrid i del dinero que nos roban los españoles.»

Pues, bien, esto ni es dinero ni es Madrid. Esto es un simple registro único de maltrato infantil. Esto es problemas de coordinación que tienen ustedes entre ustedes para solucionar problemas de este tipo. Pero, ¿qué ha hecho la Generalitat? Nada. ¿Qué hará? La culpa es de Madrid. Y mientras tanto, ¿qué? Los niños y las niñas de Cataluña sufriendo sus malas políticas, que sufrirán toda la vida, porque lo que ustedes no hacen cuando un niño es niño, lo va a pagar esta persona durante toda la vida.

Pero seguimos –seguimos. Hay un alarmante aumento de formas de violencia en las redes sociales. Insisto, todo este tema estaría abordado..., esta ley, la volveremos a presentar. A ver qué votan ustedes. Porque estamos hablando también de adicción a las nuevas tecnologías, al juego a través de nuevas tecnologías.

Y para ponerles un ejemplo de su falta de actuación, miren, nosotros, en el 2016..., mi grupo parlamentario aprobó aquí una propuesta para crear una mesa de estudio sobre este tipo de preocupaciones, sobre este tipo de usos, mal uso y abuso de las nuevas tecnologías por parte de niños y adolescentes, para que vinieran profesionales, expertos, familias, entidades, responsables de la Administración. Ustedes la constituyeron... –fíjese, ¿eh?, señor Torra–, la constituyeron en julio del 2017. ¿Sabe usted cuántas reuniones se han celebrado de esta mesa de estudio? Cero. ¿Le repito cuántas reuniones han hecho ustedes del Consell de la República de no sé qué, la Asamblea de no sé cuántos, de los chiringuitos? Una mesa de estudio sobre el alarmante incremento de las adicciones, del abuso, de los acosos, del maltrato a través de redes sociales en niños y adolescentes. Pero eso –eso– al Gobierno qué más le da, ¿no?

Y me voy a centrar también en una cosa que es sangrante, que es la protección de los niños y niñas y adolescentes tutelados por la Generalitat de Cataluña. El sistema de protección a la infancia tutelada está en quiebra en Cataluña –en quiebra. Y no lo digo yo, lo dicen las entidades, lo dicen los profesionales, e incluso ahora les recordaremos una denuncia que han tenido ustedes por parte de los agentes de Mossos de Esquadra. Escuchen un poquito más a los profesionales. Visite un poquito más lo que está pasando en muchos de esos centros. La situación es insostenible. Tienen ustedes a menores no acompañados durmiendo en el suelo de comisarías: en las comisarías, en colchonetas en los suelos de las comisarías. Luego, eso sí, mucha pancarta y mucho anuncio «Volem acollir», ¿eh?, y después los niños no acompañados en los suelos de las comisarías.

¿Qué hicieron ustedes?, como hace en todo, ¿eh? Lo taparon y lo negaron. Han tenido que ser los propios colectivos, los propios sindicatos de Mossos d'Esquadra que les han tenido que denunciar –que denunciar, señor Torra. Aquí no hay nada de autodeterminación ni de referéndum ni nada, pero estamos hablando de otra cosa: denunciar. Porque ustedes tienen a los menores durmiendo en los suelos de las comisarías, haciendo, además, que agentes de policía, de Mossos d'Esquadra..., están haciendo una labor que evidentemente no les corresponde, que le debería corresponder a otro ámbito de la Administración.

¿Qué más está ocurriendo? Los trabajadores denuncian que no se está protegiendo a los menores. Se están produciendo agresiones. Crecen las agresiones a los educadores de los centros de menores. ¿Qué está haciendo la Generalitat? Nada. Parches: un anuncio, ¿verdad?, tapar un poquito, un..., vamos a hablar hoy de..., no sé, que voy a Montserrat, de que vamos a ver a Puigdemont. Tapar la realidad. Pero la situación es insostenible. Y su dejadez no solo está afectando a los menores, está afectando a los profesionales. Escuche también a los profesionales.

Impagos. La misma semana que el nuevo conceller anunciaba una tercera tanda de embajadas –la misma semana–, los trabajadores estaban denunciando impagos en los centros de menores –la misma semana. Tienen ustedes..., es..., yo, de verdad, en la vida me gustaría tener un poquito, a veces, más de cara, ¿no?, porque esa cosa... La misma semana de la huelga de profesionales sanitarios y de... –por ejemplo, en este caso estamos hablando de infancia, le podría poner muchos ejemplos–, de impagos, ustedes anuncian la tercera ola de embajadas por todo el mundo. La situación es insostenible, en condiciones laborales muy precarias. Los centros, no sé si usted lo sabe, pero no están en las condiciones adecuadas, están sobreocupados, se incumple lo que dice la ley de que esos centros tienen que ser lo más parecido posible a una familia. Se incumple de manera reiterada. Y ustedes, insisto, mucha pancarta y mucho anuncio y mucho titular, y después la realidad les estalla en la cara.

Y tenemos un problema. Yo sé que a usted seguramente esto, señor Torra..., yo le he escuchado a usted decir muchas veces que lo importante es la independencia. Usted ha dejado por escrito que lo único que le importa es la independencia de su país. Pero se está olvidando de la realidad de Cataluña. ¡Y usted es el presidente de la Generalitat! A mí no me hace especial gracia que usted sea presidente de la Generalitat, pero es que lo es. Es que usted tiene mucha responsabilidad en sus manos. Y tenemos a un irresponsable al frente de la Generalitat de Cataluña. Porque mirar hacia otro lado con estos problemas es absolutamente irresponsable.

Tenemos que potenciar también el acogimiento familiar, señor Torra. Tenemos que potenciar el acogimiento familiar de estos menores. E insisto, nuestro grupo parlamentario es el que más propuestas sociales y económicas está presentando, no solo en esta legislatura, sino en las anteriores, en este sentido.

Y le voy a hacer un reconocimiento desde la oposición, y creo que normalmente no se hace este tipo de reconocimientos. Estos problemas no son fáciles de solucionar. No le estoy diciendo que toda esta situación se solucione con una varita mágica. Los de la varita mágica y los de la solución mágica y populista son ustedes, de que con la independencia aquí vamos a comer helado de postre todos los días –que, por cierto, es malo, desde el punto de vista nutricional, también, ya que hemos hablado antes de obesidad infantil.

Pero... (*veus de fons*), sí, sí..., ustedes son los de las soluciones mágicas, los de «con la independencia se soluciona todo». ¿Hago una estimación de lo que usted va a decir, señor Torra, cuando salga aquí? «España nos roba. Si queremos la independencia es para solucionar este tipo de cosas.» Como si la coordinación entre los departamentos de Interior, de Educación, de Sanidad, dependiera de que seamos un país independiente o no. Ustedes tienen muchos recursos, muchas competencias, y no las están utilizando para lo que deben, las están utilizando únicamente para su obsesión. Y, además, es que ustedes lo dicen. Si es que usted reconoció públicamente que cuando fue a hablar con el señor Sánchez, el 90 por ciento de la reunión fue de la autodeterminación y del referéndum. Lo dicen ustedes: «No nos desviemos con cosas que no son esenciales.» Como la llamada de Vic –no sé si acuerdan ustedes–: «No ens desviem del nostre objectiu: la independència de Catalunya.»

Això són vostès, sí. Però això no fa gràcia –no fa gràcia–, perquè, malauradament, vostès pensen això. I, malauradament, la responsabilitat és seva. Perquè la seva inacció està afectant a milers i milers de nens i nenes que patiran tota la seva vida la manca d'oportunitats, la manca de solucions, la manca de polítiques, la manca de coordinació, a vegades. Si el problema, a vegades, de les famílies és que acaben marejades d'anar cap a una banda i cap a una altra, perquè vostès mateixos no es coordinen correctament.

I no tot són diners. Sí que podem parlar de prioritzar millors els recursos. Això l'hi reconec, però no tot són diners. Li he posat exemples de manca de coordinació, de que vostès no posen en marxa taules d'estudi. Li posaré un altre exemple: la Llei d'infància és de l'any 2010 –2010. Ha plogut, eh?, 2010. Vostès que deien que la independència en divuit mesos. Doncs bé, des del 2010 la Llei d'infància no ha tingut el desplegament que li cal. Vostès no han fet la feina de desenvolupament reglamentari d'aquesta llei, del desplegament en la seva totalitat.

Un altre exemple: el Pacte per la infància del 2013, que vam tenir i vam debatre aquí, al Parlament de Catalunya, si no ho recordo malament, amb unanimitat, eh? –si no ho recordo malament. Què han fet vostès? Res –res. La situació és exactament la mateixa. I no la mateixa, sinó pitjor..., pitjor en molts dels àmbits que ja es van tractar en el seu moment en el debat del pacte.

Vostè, senyor Torra, l'altre dia, no sé si ho recorda, em feia una recomanació. Em deia: «Li recomano el llibre del conseller respecte al 1714, no?» El seu monotema fetitxe. Jo li faré una altra recomanació, si vostè m'ho permet: a veure si troba vostè temps –alguna estoneta que tingui quan deixi de pensar en la independència–

(l'oradora mostra un document a la cambra) per llegir-se aquest informe de Catalunya, de la situació dels nens i nenes de Catalunya. A veure si, després de llegir tot això, té temps..., *(l'oradora mostra un altre document a la cambra)* a veure si vostè té temps per llegir-se aquest informe de Càritas. Aquesta és la meva recomanació. Vostè, 1714; jo, 2018. D'acord? Catalunya.

I, si té temps, després de veure aquests dos documents..., *(l'oradora mostra un informe a la cambra)* aquest informe. Perquè quan vostè deixi de pensar en el 1714 i comenci a llegir més coses del 2018, potser –potser– s'adona una miqueta de la situació que estem patint a Catalunya, i de la pèrdua d'oportunitats que és tenir aquest Govern al capdavant de la vida de 7 milions i mig de persones.

Vostès no ho faran, però quan calgui, quan hi hagi un govern de la Generalitat que pensi més en això, en el 2018 i en el 2028, que en el 1714, en aquest moment començarem a fer política útil per a tota la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Prosseguim ara amb la intervenció del president de la Generalitat. Quan vulgui, president.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt bon dia a tothom. President, conselleres, consellers, diputades, persones que ens acompanyeu avui..., la veritat és que, s'ho cregui o no, senyora Arrimadas, a mi em va fer il·lusió que vostès proposessin aquest Ple. Pensava: «Mira, tindrem una oportunitat per abordar el tema de la infància amb un debat constructiu, serè, propositiu.»

I, bé, li he de dir que ha parlat més vostè d'independència que de la infància, i que... *(aplaudiments)*, i que, miri, potser li sorprendrà, però jo no esmentaré la paraula «independència» ni una vegada durant tot aquest debat –ni una vegada, eh? Perquè crec que aquest és un tema molt seriós, és un tema enormement seriós, que s'ha d'abordar amb uns plantejaments constructius.

Jo esperava un debat constructiu i no un debat que, en alguns punts, fins i tot, penso que ha tingut un punt de frivolitat; frivolitat en aspectes molt importants: estem parlant del millor que tenim, que són els nostres infants. Perquè, efectivament, el repte, l'enfocament, l'abordatge de les polítiques que afecten els infants i adolescents és un dels reptes més importants que tenen totes les societats occidentals, i Catalunya per descomptat. Voldria recordar unes paraules de Paulo Freire: «La infantesa és l'etapa on tot es construeix.»

Però avui, a més a més, fenòmens globals com les crisis econòmiques, la universalització de les noves tecnologies, el seu impacte en les relacions personals, el treball o l'educació, la globalització, els fenòmens migratoris o les noves formes de família tenen un impacte sobre els infants que ens emplacen i ens interpel·len a revisar i a aprofundir en alguns plantejaments que sempre hem donat per bons.

Avui espero que amb la resta de grups tindrem l'oportunitat de contrastar, de validar, de millorar les polítiques adreçades als nostres infants i adolescents, de fer aquest diàleg constructiu que la societat ens demana. Confio que per la temàtica que estem abordant, les intervencions que segueixin i el debat que tindrem tinguin un to propositiu, positiu i constructiu, amb propostes realistes. Els nostres infants es mereixen que així sigui. El nostre present i el nostre futur s'ho mereix.

Abans de res, vull posar en relleu que no es pot parlar de protecció de la infància sense tenir en compte les polítiques preventives i tota la resta de polítiques transversals que garanteixen un tractament integral dels infants; és la seva primera línia de defensa. I, per això, és amb aquesta amplitud de mires amb les que vull centrar la meua intervenció. Soc conscient, com ho és el Govern en ple, que hi ha marge de millora.

Les problemàtiques de la infància i de l'adolescència, en el seu sentit global i ampli, estan en l'agenda de tots els governs del món –i, per tant, també de totes les conselleres i consellers del Govern, com més endavant els detallaré–, tal com ho van estar en les agendes del president Puigdemont i dels consellers i conselleres empresonades o a l'exili.

Des d'aquí, recordar la feina compromesa que van poder fer i que es va veure interrompuda per un estat venjatiu que va decidir aturar l'aplicació de les polítiques públiques que s'estaven desenvolupant amb tota normalitat. Tant és així, que un dels últims decrets que es va aprovar pel Govern del president Puigdemont va ser el 24 d'octubre, tres dies abans que l'Estat espanyol decidís cessar el Govern. I estava destinat, saben a què? A augmentar la representativitat de l'Observatori dels Drets de la Infància –compromisos del president Puigdemont i de la consellera Bassa, que ara recollim.

Abans, però, d'entrar a concretar algunes de les polítiques que estem desenvolupant, voldria explicar quin és el sentit de les polítiques d'infància per a aquest Govern; és a dir, com les entenem, i, si m'ho deixen dir en dues paraules, són «prevenició» i «focalització»; totes les polítiques centrades a prevenir situacions de vulnerabilitat i focalització en els segments de risc. De ben segur que han sentit, en diverses ocasions, parlar d'aquesta filosofia de les polítiques d'infància al conseller El Homrani. Venim d'un període de crisi profunda, que ha augmentat la precarització laboral dels treballadors i, en alguns casos, els ha posat en una situació de vulnerabilitat i de risc a la pobresa a ells, a les seves famílies i sí, també, els infants al seu càrrec. I davant d'aquest fet el Govern ha d'actuar de forma transversal i amb mirada preventiva.

Per tant, en primer lloc, les polítiques d'infància són les que han de garantir el benestar de tots els infants i adolescents de Catalunya fomentant la seva qualitat de vida; un benestar que cal entendre en el sentit més ampli i transversal possible: el benestar dels infants i adolescents de Catalunya passa pel benestar de la seva família, de les seves amistats, de la qualitat en l'educació i la salut, de viure i conviure en una societat més justa, més cohesionada i equilibrada, respectuosa amb el medi ambient, pròspera i lliure. Per això no podem entendre el benestar dels infants com quelcom aïllat, sinó que ho fem des d'una mirada col·lectiva i transversal.

En segon lloc, les polítiques d'infància són les que cerquen la igualtat d'oportunitats en aquells casos en què existeixen situacions de discriminació, situacions de desavantatge o que poden derivar en situacions de vulnerabilitat. És clar que sí que ens importen les polítiques d'igualtat d'oportunitat en aquest país –és clar que sí. És precisament per això que aquest Govern ha posat les persones en el centre de la seva actuació política, i els infants, en el centre del centre.

En aquest sentit, en un sentit plenament republicà, hem de cercar la igualtat de les oportunitats de les persones, amb l'objectiu d'evitar que el punt social d'origen sigui el que marqui el punt social d'arribada. El nostre lloc de naixement no pot predestinar el nostre paper a la vida, de cap de les maneres. Una societat cohesionada i amb justícia social ha d'evitar que l'atzar de la família on hem nascut acabi sent el principal factor determinant de les oportunitats amb les que construirem el nostre futur. Per això les polítiques d'infància han d'inspirar també el principi d'equitat; també atendre de quina manera els recursos públics estan atenent les necessitats i els drets dels infants i adolescents més vulnerables.

És des d'aquesta perspectiva preventiva que s'explica la necessària visió de conjunt de tota la infància i de l'adolescència, i permet un abordatge focalitzat d'aquells infants i adolescents que es troben en situació de risc o de desemparament. Per tant, per fer un abordatge integral de la infància cal, indefugiblement, una visió ampla i un esforç focalitzat. La protecció a la infància passa per un conjunt de polítiques en el sentit més ampli; queda dit. Les polítiques de família són polítiques d'infància, les polítiques educatives són polítiques d'infància, les polítiques contra la pobresa són

polítiques d'infància, les polítiques de treball també ho són, les polítiques preventives socials, és clar que sí, gran part de les polítiques de la salut són polítiques d'infància i fins i tot les polítiques d'infraestructures i mobilitat són polítiques d'infància. Per això no només em referiré a les polítiques pensades específicament per als infants i adolescents, com l'educació, sinó també a les que indirectament tenen un impacte directe en la vida dels infants. D'aquí la necessària introducció de la perspectiva transversal i integral de totes les polítiques públiques.

I sota aquesta perspectiva, doncs, quin és el pilar essencial de les polítiques d'infància? Sobretot, i principalment, considerar els infants i adolescents com a ciutadans, com a subjectes de dret amb capacitat d'exercir aquests drets. I què vol dir, això?

Primer, vol dir posar els infants i els adolescents en el centre de les polítiques públiques. La consellera Bassa així ho refermava en la reunió de la Taula de la Infància: «Cal posar els drets dels infants al centre del debat polític.» La infància, l'adolescència i la joventut del nostre país ha de ser protagonista de les polítiques públiques, i aquestes han de basar-se en la prioritització del benestar d'aquest col·lectiu. Aquest punt de vista social comporta de forma imprescindible situar al centre de les polítiques públiques els infants, adolescents i joves. Han de ser protagonistes del conjunt d'actuacions que els afecten, totes, de manera directa o col·lateral. I per això resulta indispensable també, lògicament, establir mecanismes d'avaluació de l'impacte de les polítiques públiques en aquest col·lectiu. Només avaluant aquest impacte serem capaços de millorar.

Segon, vol dir apoderar els nostres infants i adolescents, reconèixer-los la capacitat de participar, influir, decidir en la seva vida quotidiana, en el seu entorn proper i, és clar, també en les polítiques públiques que els afecten i, per tant, en la societat en general. Tot plegat implica un reconeixement social de la infància com a ciutadans i ciutadanes de ple dret, independentment de la seva edat, perquè el més important no només és que siguin protagonistes d'aquestes polítiques, també n'han de ser participants. La participació activa i decidida d'infants, adolescents i joves és una assignatura pendent d'aquest país i que des del Govern volem impulsar i posar a nivells europeus. Els infants han de passar de ser objectes de protecció a ser subjectes de dret; però de forma efectiva, no val només que això es contempli en les nostres lleis. Per tant, no només reivindicuem i defensem que tinguin els drets que els pertocquen, sinó que tenim l'obligació d'assentar les bases reals perquè els puguin exercir.

En tercer lloc, deixar enrere la mirada adultocèntrica, el paternalisme, construir un futur per a ells sense ells, projectar unes expectatives sobre la infància sense tenir en compte les seves necessitats, interessos i voluntats. Vol dir, en definitiva, considerar-los present, avui, i no només futur; no veure'ls des d'una perspectiva adulta, pel que poden esdevenir, sinó pel que són avui. Estan ara i aquí, pensen, senten, riuen i ploren, ara i aquí.

Aquesta forma d'entendre la infància i l'adolescència fa que, com a govern, no puguem concebre mai les polítiques d'infància com una despesa, sinó que les entenguem com la millor inversió en ciutadania per a qualsevol societat i, evidentment, per al nostre país.

I la quantificació en polítiques d'infància és quelcom que molt probablement vagi apareixent al llarg del debat que tindrem durant el dia d'avui. Hi ha diversos informes, sí, com el del Síndic de Greuges o Save the Children, entre molts d'altres, que hi fan referència. El que sí que és rellevant és que, per conèixer el pressupost invertit en infància, hem de tenir en compte la transversalitat que abans esmentava. No podem comptar únicament el pressupost de la Secretaria d'Infància o de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, sinó que cal comptabilitzar el pressupost de totes aquelles polítiques públiques adreçades directament als infants i adolescents –en educació, en salut, en esport, etcètera– i la proporció de la inversió d'aquelles polítiques que abans hem anomenat «indirectes» –per exemple, infraes-

tructures i mobilitat o medi ambient– i que tenen un impacte directe també sobre el benestar dels infants.

Sí que voldria que tinguéssim present el document de treball que ha elaborat i publicat aquest 2018 la UNICEF sobre la mesura de la inversió pressupostària en la infància i que dona una proposta metodològica i uns primers resultats per a Espanya. Doncs bé, en el cas de Catalunya, UNICEF estima que la inversió en infància de la Generalitat representa el 23,5 per cent de la despesa total de la Generalitat i el 4,63 per cent del PIB. Es poden discutir els números, la metodologia, però sí que podem convenir que la despesa de la Generalitat té un elevat component proinfància.

Aquests són, sens dubte, elements que cal tenir en compte i que ens han de permetre posar en context quina és l'orientació del Govern vers les polítiques d'infància. Per això tenim la voluntat d'aprofundir en aquesta valoració, elevadament complexa, i que ens ha de permetre saber en quin context ens trobem.

Com els deia a l'inici de la meua intervenció, un eix de les polítiques d'infància, però també de totes les polítiques socials, laborals, de salut del Govern, és posar un èmfasi més gran en les polítiques preventives. Les intervencions socials o socioeducatives o la intervenció del sistema de protecció a l'infant haurien de ser la darrera línia de defensa dels drets dels infants, no pas la primera. Perquè quan parlo de les polítiques de la infància, quan parlem de les polítiques de la infància, són transversals, ho parlem en tot el seu sentit.

Un dels elements que ens ha guiat, el Pacte per a la infància de Catalunya, recull aquest sentit de prevenció i de transversalitat. En paraules del mateix pacte, «la infància forma part de l'actiu d'un país que n'és el present i que en serà també el futur». Aquest sentit del pacte és el que ens ha de fer avançar i ens ha de permetre treballar en el ple desplegament de la llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, un element que ja recollíem en el Pla de govern de la legislatura i que es centra en la revisió del sistema de protecció i enfortiment del dret de participació; o el Pla d'atenció integral a la infància i adolescència 2015-2018, que ja està acabant la seva vigència i que, per tant, l'hauem d'avaluar i impulsar-ne un de nou.

En aquesta direcció, atès que la família és la primera institució de socialització, acolliment i cura dels infants i adolescents, les polítiques de suport a les famílies, en tota la seva diversitat, són també polítiques d'infància i adolescència, tant preventives, en alguns casos, com també d'intervenció.

Per això el Pla integral de suport a les famílies és l'eina que planifica i desenvolupa una acció de govern integral i transversal, en el marc d'ordenació general de les polítiques familiars de Catalunya; un pla que ha passat de destinar 224 milions el 2012 a prop de 600 milions el 2017 i que preveiem tancar el 2018 amb més de 700 milions, és a dir, més del triple, motivat especialment per les polítiques que hem engegat en matèria d'habitatge i renda garantida.

Puc dir-los, a més, que engegarem noves mesures per afavorir la mediació i altres mètodes de gestió alternativa de conflictes familiars que puguin ser beneficiosos per als infants. I és que el Govern està fent un esforç immens en dotar de recursos els serveis socials bàsics a través de les addendes 2017, 2018 i 2019 al contracte programa 2016-2019, de serveis socials amb els ens locals. I aprofito avui des d'aquí per agrair al món local la tasca ingent i difícil que desenvolupen en l'atenció a la ciutadania des de la proximitat.

Un altre enfocament cabdal amb l'objectiu d'evitar que el punt d'origen social sigui necessàriament el punt d'arribada social al llarg del cicle vital és l'abordatge des de l'educació. En aquest àmbit, l'educatiu, afrontem aquesta legislatura dos grans reptes: la lluita contra la segregació escolar de qualsevol mena i el desplegament de l'escola inclusiva.

En aquest sentit, ja han sentit també al conseller Bargalló parlar-ne en més d'una ocasió: hem iniciat els tràmits per modificar el decret d'admissió d'alumnes, que

inclou l'eliminació de la puntuació complementària per celiaquia, i també per a infants amb pares, tutors i germans que són exalumnes del centre.

D'altra banda, en les properes setmanes està prevista la signatura del Pacte contra la segregació, impulsat pel Síndic de Greuges. Aquest acord es fonamenta en els principis de corresponsabilitat de tots els centres, independentment de la seva titularitat, i el del dret a l'educació en igualtat d'oportunitats. Per al conjunt de la societat, la segregació escolar té costos; a més dels efectes negatius sobre el rendiment escolar del sistema educatiu, també té efectes sobre la convivència i la cohesió social present i futura.

L'escola inclusiva és un altre dels nostres reptes, un dels més importants i en els quals estem plenament compromesos. Per això un dels objectius que ens hem fixat és el de promoure un sistema educatiu realment inclusiu i capaç d'atendre la diversitat de les necessitats educatives de tot l'alumnat. Hem de treballar per una escola inclusiva que pugui donar resposta als alumnes amb necessitats educatives específiques, un col·lectiu aproximat de 9.500 alumnes, perquè les dificultats individuals formen part de la societat i, per tant, de la realitat de la mateixa aula.

Ara fa un any –ara fa un any–, deu dies abans de l'aplicació del 155 per part de l'Estat espanyol, el Govern es va dotar del Decret 150/2017, de 17 d'octubre, de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu, conegut com «el decret d'escola inclusiva», una excel·lent eina per bastir realment un sistema on totes les escoles puguin atendre de forma adequada la diversitat de necessitats dels seus alumnes. Però, com hem manifestat en més d'una ocasió aquest 2018, executant un pressupost prorrogat aprovat en un context econòmicament diferent a l'actual no hem pogut avançar com voldríem en l'aplicació d'aquest decret. Però en aquest sentit, tal com ja han avançat el vicepresident Aragonès i el conseller Bargalló, el pressupost 2019 ha d'incloure una major despesa social, la qual en matèria d'educació ens permetria començar a aplicar el decret d'escola inclusiva amb contractació, per exemple, de més professionals d'atenció educativa, així com una recuperació del finançament de l'etapa de zero a tres anys.

És clar que sí, els infants de zero a tres anys tenen el dret a l'educació i, com a dret social, el Govern de Catalunya l'ha de garantir d'acord amb els principis establerts per la Convenció sobre els drets dels infants i altra legislació nacional i internacional. Tothom ha de tenir l'oportunitat d'exercir efectivament aquest dret universal i, per tant, cal que la xarxa pública posi a l'abast de tota la població una oferta suficient en l'etapa zero-tres anys, en condicions de qualitat.

En aquest sentit, la nostra prioritat són les famílies més vulnerables, perquè està demostrat que l'escolarització de zero a tres anys és garant de la igualtat d'oportunitats dels infants, i són aquestes precisament les famílies més vulnerables, les que no poden fer front als costos de l'educació dels menors i, en conseqüència, les que en queden excloses. Segurament per això la tasca d'escolarització de menors de tres anys és de només un 38,1 per cent, en dades del curs passat. Hem augmentat més d'un punt i mig respecte al curs 2015-2016, però es tracta d'un creixement insuficient. Per això la partida per al finançament d'aquesta etapa educativa té un paper importantíssim en la proposta dels nous pressupostos del Govern, perquè el Govern manté el seu compromís de recuperar la participació de manera directa i progressiva, en corresponsabilitat amb els municipis i les famílies, en el finançament de les places públiques de zero a tres anys.

De la mateixa manera, ha de ser una prioritat replantejar les beques menjador. Aquest curs s'han atorgat uns 78 milions d'euros en concepte de beques menador, el que suposa un increment de prop de 6 milions respecte al curs passat. De moment, ensenyament ha atorgat ja més de 120.000 ajuts de menjador, el que suposa gairebé dotze mil beques més que el passat curs per les mateixes dates.

Hem de construir un sistema clar, transparent i, sobretot, just. I aquí és bàsic equiparar els criteris d'accés a les beques menjador amb els criteris de risc de po-

bresa, amb una dotació pressupostària suficient per cobrir tota la demanda. En determinats barris desfavorits, amb greus problemes d'inclusió social, que no disposen del capital social necessari per revertir la situació, l'escola s'ha d'erigir en el principal agent de dinamització i de cohesió social.

Pel que fa a la salut, el conseller Comín va ser un abanderat de mesurar l'impacte dels entorns socioeconòmics en el desenvolupament de la salut de les persones al llarg de la seva vida, el que anomenem «determinants socials de la salut», i va voler reforçar els àmbits de la salut mental, i, en tots els casos, fent una especial atenció a la infància. Tant és així que s'han destinat prop de 70 milions per a l'atenció a la salut mental a la població infantil i juvenil, un increment del 78 per cent des del 2011, que s'emmarca en el Pla director de salut mental i addiccions del 2017-2019. També s'ha posat en marxa la primera unitat terapèutica educativa i residencial per a infants i joves amb trastorns de salut mental; dispositiu públic pioner a tot l'Estat.

També som pioners a garantir l'accés als dispositius de monitoratge continu de glucosa a tots els menors de divuit anys amb diabetis tipus 1. Des del juliol, s'està desplegant l'accés al monitoratge continu de glucosa a tots els menors de set anys, gestants i portadors de bomba d'insulina amb hipoglucèmies de repetició i/o inadvertides. S'ha reforçat també la prevenció i el tractament dels infants i joves afectats pels trastorns de l'espectre alcohòlic fetal. Són, tots ells, exemples de mesures concretes implantades en els darrers mesos en l'àmbit de salut de la mà de la consellera Vergés.

No vull atabalar-los amb un llistat de mesures infinites, però per dir-ne algunes amb evident vocació transversal, que superen l'àmbit estricte de l'atenció de la infància, però que permeten millorar les oportunitats dels infants en el sentit que abans esmentava, els passo a relacionar-ne unes quantes.

Reforç de les polítiques socials d'habitatge. Al voltant del 60 per cent de les famílies que reben ajuts al pagament al lloguer tenen menors de setze anys a la seva unitat familiar.

Promoció de l'associacionisme cultural, de lleure i d'esport, en col·laboració amb multiplicitat d'entitats dedicades a aquest sector. Tot just fa unes setmanes, celebràvem els 125 anys de les colònies de vacances a Catalunya. Programes culturals, on destaca la campanya «Fas sis anys, tria un llibre», gràcies al qual prop de vuitanta mil infants que fan sis anys durant el 2018 han rebut a casa un val per un llibre de temàtica infantil, amb l'objectiu d'ajudar-los a crear la seva pròpia biblioteca. Hi han participat trenta-tres mil cinc-cents infants, gairebé un 6 per cent més que a l'edició anterior.

Polítiques digitals adreçades a garantir la seguretat i l'autoprotecció en l'ús d'internet, i prevenir el ciberassetjament, d'una banda, i a fomentar les vocacions científiques i tecnològiques entre els joves amb el pla Stemcat i el programa d'innovació pedagògica Stemcat, que vam crear a inicis de legislatura.

El Programa de garantia juvenil, l'aplicació del qual a Catalunya ha rebut un premi especial de l'Assemblea de les Regions d'Europa, amb gairebé cent vint mil joves inscrits, des..., dels quals, perdó, la meitat ha trobat un lloc de feina gràcies a aquest programa precisament. S'estima que la participació de joves en el conjunt de programes suposarà, només el 2018, un pressupost de més de 100 milions d'euros.

Promoció del transport públic a través de la T-jove o de la T-16, que el 2017 es va ampliar fins als setze anys per donar cobertura a l'etapa d'escolarització obligatòria.

Aquestes són només unes pinzellades de programes de diferents àmbits que tenen per objectiu exercir d'element de prevenció i de foment de l'equitat en la infància i l'adolescència i que se sumen a les grans polítiques del Govern.

Per últim, i sempre com a darrera opció, les polítiques d'infància han de contemplar la protecció, l'empament i fins i tot la tutela dels infants i adolescents que poden quedar desprotegits per les seves famílies. El nostre sistema de benestar ha de garantir la protecció de tot infant i adolescent, sigui quin sigui el seu origen i si-

tuació. En aquest sentit, el sistema de protecció català no discrimina cap infant o adolescent, continua l'acompanyament a l'adolescent quan arriba als divuit anys i té el principi irrenunciable, un principi que compleix, de no deixar cap infant o adolescent desamparat. De fet, el sistema de protecció català és gairebé únic, perquè perllonga l'atenció als adolescents quan aquests assoleixen la majoria d'edat.

Hem de destacar en l'àmbit de la protecció les mesures desenvolupades per afavorir l'acolliment familiar, que es van posar en marxa la legislatura passada i que hem seguit promovent, i que han permès superar les set-centes famílies acollidores. Atès que la infància és un dels moments vitals on som més vulnerables, l'acolliment familiar ha de tenir preferència respecte a les altres mesures d'atenció institucionalitzada que es puguin desenvolupar, en línia del que es desprèn de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant. En aquest sentit, promourem que els municipis de Catalunya puguin declarar-se amics de l'acolliment familiar, i crear circuits estables de promoció de l'acolliment.

És innegable, però, que el nostre sistema de protecció s'ha tensionat darrerament amb l'arribada massiva de joves i adolescents migrants sols, als quals estem atenent i dissenyant una atenció especialitzada, però dins del sistema de protecció. Preveiem que arribin al voltant de 3.800 menors, el 2015 en van ser 377 –3.800 aquest any, el 2015, 377 en tot l'any–, és a dir, que s'ha multiplicat per deu –s'ha multiplicat per deu– el nombre d'arribades, un fet que, efectivament, ens està posant a prova a tots com a país.

I l'Estat tampoc no ens ho ha posat fàcil. No té cap sentit que l'Estat rebi fons de la Unió Europea per a la immigració i se'ls quedi. Qui fa l'acollida i la inclusió? No les fa pas l'Estat, les fa el Govern de la Generalitat. A més a més, després, quan executen una mesura de caràcter excepcional, com el decret que preveu la distribució de 38 milions d'euros per a l'acolliment de menors sense referents familiars, fa una distribució de recursos prenent com a base el lloc d'entrada d'aquests joves i en la primera atenció, i no, en canvi, en l'atenció continuada que reben on acaben finalment residint. Per tant, d'aquests 38 milions d'euros a Catalunya li corresponen 2 milions. No sé si a vostès, als grups que ara intervindran, els sembla que aquest és un repartiment equitatiu. Malgrat ser Catalunya la segona comunitat amb més joves sense referents familiars que està tutelant, de 38 milions que es reparteixen, 2 a Catalunya.

Tot i així, malgrat la situació d'extrema emergència; tot i així, malgrat aquest nombre absolutament imprevisible de passar a multiplicar per deu els menors que hem d'acollir, no hem deixat cap menor sense atendre. I vull agrair la feina que s'ha fet des de la conselleria d'Afers Socials i del conseller El Homrani. I en paraules seves: «Estem obrint un centre de menors cada setmana, quan abans es feia en mesos.» I penso que aquest és un mèrit de tots, de tot el país, que sap prioritzar i sap posar el valor allà on la situació és més crítica i més vulnerable. I aquest Govern va fer d'aquesta emergència social una de les seves prioritats.

Però hem de tenir en compte que les migracions no s'aturen i que l'enduriment de les polítiques d'altres països han desviat els fluxos cap a casa nostra. Per tant, sí, és un repte enorme i espero de tots vostès, al llarg d'aquest debat, les seves propostes i les seves mesures constructives. Perquè davant de les previsions hem de ser capaços de preveure, no només com es fa l'acollida, sinó quin futur podem donar a tots aquests joves, quin treball d'inclusió fem i com evitem la seva estigmatització. Per tant, no ens preocupa només l'acollida d'emergència, sinó el treball d'inclusió i el treball d'apoderament de tots aquests nois i noies. Perquè quan surtin del sistema de protecció siguin persones apoderades i que no siguin vulnerables.

El Govern treballa perquè mai ningú es quedi sol a partir dels divuit anys i que puguem fer un procés d'acompanyament. Una de les opcions és fer-ho a través dels programes que hi ha per a extutelats. Sense anar més lluny, fa uns dies hem posat en marxa un pla pilot adreçat als adolescents i joves migrants sense referents familiars per a joves d'entre setze i vint-i-un anys, que rebran atenció educativa i formació per

tal de facilitar la seva posterior inserció al món laboral. Aquest pla s'ha estrenat amb quaranta joves a Tarragona, però tenim previst d'atendre'n nou-cents. Hem de ser capaços de repensar el sistema de protecció, potenciar allò que millora i millorar el que no funciona en un moment en què les situacions són cada vegada més complexes.

Per tot plegat, per elevar el nivell institucional de les polítiques d'infància, com ja saben, recentment hem creat la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut en el si del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, amb l'objectiu de millorar aquesta visió integral de les polítiques d'infància, adolescència i joventut, i dels drets dels infants i dels adolescents, i amb l'encàrrec de coordinar i avaluar i promocionar iniciatives a favor dels infants i joves, així com dirigir els programes transversals en aquestes matèries que els he anat desgranant al llarg de la meua intervenció. Una visió compartida, complexa, que tindrà com a punt fort integrar totes les polítiques orientades als nostres infants, des d'una òptica plenament transversal a tots els àmbits del Govern: educació, salut, justícia, treball, habitatge..., i sempre sota l'òptica de prevenció de situacions que desencadenin situacions de risc i focalització en els col·lectius vulnerables. Aquesta és una tasca que no hem de fer ni podem fer sols des del Govern, i vull agrair des d'aquí el que fan els professionals que tracten amb infants: tenen a les seves mans la joia més preuada de la nostra societat, els nostres joves.

Com va dir Rosa Sensat, «la primera cosa és aprendre a viure», i d'això va o hauria d'anar el debat d'avui. Entre tots hem de fer possible: entitats, institucions i totes les persones que treballen amb les persones, entre tots hem de ser capaços de construir una societat més democràtica, més justa, més igualitària, on els nostres infants puguin, sí, aprendre a viure.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

A continuació suspenem la sessió durant mitja hora. Gràcies.

La sessió se suspèn a les onze del matí i nou minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i onze minuts.

El president

Reprenem la sessió. (Pausa.)

I reprenem el debat. És ara el torn de posicionament dels grups parlamentaris. I, en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Inés Arrimadas, per un temps màxim de quinze minuts. Quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, le reconozco una cosa: es muy difícil participar en un debate parlamentario con usted, porque la interacción es absolutamente nula. Yo creo que podría haber hecho un discurso completamente diferente que usted me iba a contestar absolutamente lo mismo. Un discurso escrito, mucha retórica, y cero interacción. Es muy difícil hacer un debate parlamentario con usted, señor Torra, se lo reconozco. No responde a nada; pero ya no es solo que no responda, porque a veces no responder a algo, bueno, puede ser motivo de otras cuestiones, es que es usted impermeable a lo que les digan, impermeable. Viene con un discurso escrito..., muchísimas cuestiones que se han puesto encima de la mesa y que creo que son interesantes y que son importantes, pues, usted no los aborda. ¿Por qué? Porque no estaba en el texto escrito previamente. Quizás habría estado bien que algún otro *conseller* hubiera podido intervenir para completar un poco la información o la intervención necesaria de un pleno de infancia.

Tiene mucha importancia, esta cuestión, estamos hablando del futuro de los niños y niñas de Cataluña. ¿Merece quizás un debate un poco más sereno, merece quizás

un poco más de interacción entre los diferentes agentes que tienen que participar en este debate? Nosotros queríamos darle un baño de realidad, pero es que ustedes son impermeables a la realidad, señor Torra, impermeables. Es que da igual la realidad que se le ponga por delante, los datos, las denuncias de trabajadores, de familias, es que les da igual, les da absolutamente igual. Muchísima retórica, señor Torra, mucha retórica, en su discurso escrito –muchísima retórica– y yo le he venido con realidades, ejemplos concretos, cuestiones fáciles de solucionar, a veces es simplemente un tema de coordinación interna, un tema de cambio de los protocolos, de celebrar mesas de estudio, de mejorar cambios legislativos. Si es que no todo son grandes partidas presupuestarias, que evidentemente, y también le pondré un ejemplo de cómo se puede priorizar mejor. Pero es que ustedes son impermeables a la realidad de los catalanes, impermeables. Cero autocrítica, señor Torra, cero autocrítica.

Usted decía: «No, es que» –le voy a poner algunos ejemplos, porque yo sí que interactúo y le respondo a lo que usted diga, ¿no?– «nosotros en la Generalitat de Cataluña destinamos muchos recursos a las políticas de infancia.» Hombre, solo faltaría que no destinaran ustedes ni un solo euro. Pero el problema es, como todo, qué hacen los demás y qué hacemos nosotros. Bien, en la Generalitat de Cataluña la inversión en políticas de infancia es del 0,8 por ciento del PIB, y con ese mismo sistema de medición –que estoy de acuerdo con usted en que, si uno cambia el sistema, pues, la comparativa tiene que ser para todos iguales–, con ese mismo sistema, en la media española, ¿sabe por dónde están? En el 1,3, medio punto más, porcentualmente, sobre el PIB. Ya no le hablo de la media europea, que está a años luz, no solo de Cataluña sino también del conjunto de España, estamos a un 2,4. Compárese usted con los demás. Ustedes no priorizan las políticas de infancia, ustedes no priorizan nada que no sea el *procés*. Y eso se ve con datos, con datos, señor Torra: 0,8 en Cataluña; en el resto de España, 1,3.

Otra cuestión que le planteaba: el pacto del año 2013. ¿Sabe por qué usted no puede venir aquí a explicar con cierta solvencia cómo se ha aplicado el pacto y cómo se ha llevado a cabo? Porque ustedes no han querido hacer un informe de cumplimiento. ¿Sabe quién se lo ha pedido de manera reiterada? Nuestros compañeros del grupo parlamentario. Fíjese en lo que les estamos pidiendo..., que dirá la gente «¡Uuuuh!, un informe de cumplimiento del pacto del 2013». Pues ustedes no han tenido tiempo de hacerlo. No han tenido tiempo o ganas o simplemente no quieren dar información a la oposición ni a los ciudadanos de que ustedes no han hecho nada, porque no han priorizado nada, señor Torra, no han priorizado esto. Pero ¿de verdad usted se cree que alguien le escucha a usted hablar y se cree que su prioridad es la infancia? ¿De verdad que cree que hay alguien que se lo cree? Yo creo que no –yo creo que no.

Otro ejemplo: Cartera de servicios sociales. Usted ha hablado de los servicios sociales, porque ha cogido también eso como uno de los elementos que afectan a la infancia, y evidentemente es así. ¿Sabe lo que ha hecho la Generalitat de Cataluña? La última vez que se actualizó la cartera de servicios –que afecta también, es más amplio, pero afecta a la infancia–, es el año 2006 –2006. La ley dice que cada cuatro años hay que actualizar la cartera de servicios. Pues bien, en el año 2011 la Generalitat lo único que hizo fue prorrogar la cartera de servicios. Estamos en el año 2018, acabando, 2019 ya nos ponemos, ustedes tienen una cartera de servicios de la realidad socioeconómica de Cataluña del 2006. ¿En eso también la culpa es de Madrid, que ustedes no renueven, no actualicen la cartera de servicios? ¿Eso también es culpa de Madrid? Estoy hablando de cosas concretas.

Otro caso, la ley del 2010, ¿puede usted dar alguna explicación de por qué su Gobierno no ha desplegado en su totalidad la ley del 2010? ¿También tiene la culpa Madrid? ¿Tiene la culpa, quién?, ¿la oposición tiene la culpa de esto? Pero como usted no me responde porque hace un discurso, lo trae hecho, pues, no me responde a

una pregunta muy clara: una ley, una buena ley del año 2010 no está desplegada, me puede usted dar la explicación de por qué.

Otra cosa que le he planteado, que usted no ha contestado: ¿por qué nuestra Ley de protección a la infancia, esa que abordaba problemas como el maltrato, como los abusos sexuales, como el acoso..., por qué ustedes la bloquean? ¿Por qué ustedes bloquean una cosa que trasladamos al Parlamento, que es una demanda de las entidades, que es mejora de la coordinación, lo del registro único, por qué no me responde a esto? Si es muy fácil. ¿De verdad que no han podido ustedes hacer desde el año 2007 un registro único de maltrato infantil? ¿Tan difícil era? ¿Que no tienen competencias para hacer eso? ¿Que la culpa es de quién, de quién es la culpa?

La escuela inclusiva, mucha retórica –muchísima retórica– de la escuela inclusiva. Pero yo le he puesto un caso concreto de un colectivo muy concreto cuyos derechos están siendo vulnerados. ¿Usted qué dice?, no responde. Le voy a poner un ejemplo porque creo que es especialmente sangrante. Todas las familias que quieren acogerse a su derecho de tener lengua de signos en las escuelas, las entidades les han presentado (*el conseller d'Educació nega amb el cap*) –sí, sí– una entidad le ha presentado (*el conseller d'Educació aixeca un dit*). Bueno, una entidad le ha presentado... –a peso, como solo es una entidad, pues, le da igual. ¿Saben ustedes cuánto costaría, señor Torra, señor *conseller*, darles ese derecho que piden a todas las familias que piden una lengua de signos en la escuela? Alrededor de 300.000 euros al año –alrededor de 300.000 euros al año. No estamos hablando de una cosa...

Le voy a poner un ejemplo, cada año la Generalitat de Cataluña –y este ejemplo es sangrante– cada año la Generalitat de Cataluña paga 652.000 euros de la hipoteca de un edificio de Acció Cultural, del País Valencià, en Valencia. Una entidad pancatalanista. Porque ustedes, que se entere toda Cataluña, pagan a Acció Cultural del País Valencià la hipoteca del edificio que se han comprado –bueno, se han comprado, son titulares, pero lo pagan ustedes, o sea, nosotros– en Valencia, para hacer sus actividades pancatalanistas. Costará el edificio 9,6 millones de euros según sus propios datos, porque lo vamos a pagar nosotros –9,6 millones de euros. Cada año ustedes pagan la hipoteca de ese edificio, 652.000 euros. Pero 300.000 euros para darles a las familias su derecho de poder tener una lengua de signos en los colegios eso es que es inasumible. Y la culpa es de Madrid. De verdad, sé que no todo es tan sencillo, pero es que ustedes no pueden negar la realidad.

El tema de sanidad, por ejemplo. No me ha contestado –no me ha contestado– señor Torra. Hay diferencias territoriales abismales. Le puedo poner ejemplos, que ahora comentaba con mi compañera diputada. ¿Usted sabe que hay diferencias en cuanto al número de visitas que pueden tener los niños, por ejemplo, con TDAH o con TA? Para que usted se haga un orden de magnitud: los niños en Cataluña que están acudiendo a terapias pagadas por la Generalitat de Cataluña con estos dos trastornos, TDAH y TA, muchos tienen visitas de treinta minutos una cada dos meses. ¿Usted se cree que un tratamiento adecuado para un niño con alguno de estos trastornos es una visita de treinta minutos cada dos meses? ¿Ustedes están contentos con esto? ¿Ustedes de verdad pueden salir a decir que tenemos un sistema de éxito? Yo creo que tenemos un problema muy gordo.

Y, ¿qué pasa?, que los niños de familias con recursos, evidentemente, tienen más tratamiento, ¿por qué? Porque se lo pagan. Porque se lo pueden pagar. Y no tienen una sesión de treinta minutos cada dos meses, no. Tienen un tratamiento muchísimo más adecuado, pero por qué. Porque lo pagan, porque lo pueden pagar. Los niños que no tienen recursos se tienen que conformar, pues, en muchos casos, insisto, porque hay diferencias territoriales también, una sesión de treinta minutos cada dos meses. ¿Qué tiene que decir el señor Torra ante esto? Nada. Están muy contentos con todo lo que pasa.

Y, menos retórica, qué van a hacer –qué van a hacer. Soluciones. Soluciones encima de la mesa. Calendarios. Qué van a hacer, cómo, cuándo. Porque ya está bien

de echarles la pelota caliente a los ayuntamientos. Lo que ustedes no hacen lo están haciendo en primer lugar las familias –en primer lugar–, que están supliendo lo que ustedes no hacen. Y ahí hay una sensación de abandono de muchísimas familias que tienen este tipo de problemas enormes, se sienten solas ante ustedes, mientras les ven con otras prioridades –mientras les ven con otras prioridades. Los profesionales sienten absoluta impotencia, porque les gustaría hacer más y no pueden, se encuentran ellos, ¿eh?, en el cara a cara con la realidad con las familias.

Los ayuntamientos, sí. Los ayuntamientos están asumiendo..., y otras entidades también, otras administraciones están asumiendo lo que a ustedes les correspondería. El tema..., me ha hecho, si me lo permite, gracia una parte de su intervención cuando se ha puesto a explicar lo importante que es la educación de cero a tres años. Pues, claro, lo raro y lo cínico es que ustedes, sabiendo lo importante que es, le hayan destinado cero euros en los últimos años, cero. Claro que es importante; claro que determina el desarrollo cognitivo y educativo de los niños. Claro que las familias con menos recursos acuden menos a este tipo de educación.

Fíjese cómo estamos: en otras situaciones, en lo que se está trabajando es en los procesos de sensibilización de las familias en situación de vulnerabilidad para que sepan lo importante que es llevar a los niños de cero a tres años, pero es que aquí de lo que estamos hablando es de que ustedes no destinan ni un euro. Es que estamos en un paso absolutamente previo. Lo que ustedes no han hecho lo han tenido que hacer los ayuntamientos o las familias, porque también hay muchas familias pagando muchísimo dinero para llevar a sus hijos a la guardería. Y me gustaría comentarle muchas más cosas, pero tenemos restricción de tiempo.

La tutela, el sistema de tutela. El sistema no funcionaba desde antes de la llegada, del aumento de la llegada de menores no acompañados. Escuche usted un poquito a los profesionales: el sistema falla antes de la tutela, con los mecanismos de prevención; durante la tutela, y después..., usted no ha hablado del después. Muchos niños con dieciocho años –bueno, adultos ya, con dieciocho años–, que salen después del sistema de tutela de la Generalitat. Auténticos problemas, desamparados. Ustedes no hablan de esto. Menos pancartas, por favor, y más soluciones, porque estamos hablando de la vida de miles de niños y niñas.

Y, después, usted decía: «No, es que el problema es de España, porque... *l'Estat ens ha donat pocs recursos*.» Porque, ¿cómo no?, ha salido el tema. Si tanto le importa esa diferencia de criterio a la hora de repartir las ayudas –que podemos estar de acuerdo en que se hable de esta situación, yo estoy de acuerdo–, ¿por qué cuando se va a reunir con Pedro Sánchez le habla el 90 por ciento de su tiempo del referéndum? ¿Por qué no le habla de estas cosas? ¿Por qué sus *consellers* no van a las reuniones de coordinación con otras comunidades autónomas? ¿Por qué no quieren ir a defender los intereses de los catalanes en una reunión de reforma del sistema de financiación? Porque si usted solo se centra en el 90 por ciento en el referéndum, pues, claro, no tiene tiempo, ¿verdad?, de decirle al señor Pedro Sánchez que reparta, según usted, mejor estos recursos. Porque esto es lo que haría un presidente de la Generalitat, eso es lo que haría un gobierno que pensara en todos los catalanes. Pero a usted le da igual.

Otra cuestión que le he puesto encima de la mesa: la falta de coordinación entre los diferentes departamentos de la Generalitat. Es uno de los grandes problemas con el tema de abusos, con el tema de maltrato. Ha pasado por encima. No, sí, es que no le importa. Eso es solo competencia suya, ahí no le puede ayudar nadie más que usted, señor Torra, no puede buscar a ningún culpable más.

¿Me ha respondido qué piensa hacer con nuestra ley que aborda este tema, el tema de los protocolos y el tema de la coordinación? Escuche un poco a la oposición, escuche un poco a los profesionales, dejen de bloquear el debate parlamentario. Luego, nos despertamos esta semana con la noticia..., bueno, con la noticia; con, digamos, la reflexión de que en este Parlamento no se ha aprobado ni una sola ley en

lo que va de año, nueva, una ley nueva de alguna temática nueva, alguna necesidad. No. ¿Por qué? Porque ustedes están a lo de siempre: la comisión del 155, todas sus cosas. Que, por cierto, usted lo ha nombrado en su discurso, dice: «No voy a hablar de independencia»; no, solo ha hablado de exiliados, represión y 155. O sea, que vamos andando.

Estamos perdiendo una década en Cataluña, llevamos una década pérdida con su obsesión. ¿No se dan cuenta de que en muchas de estas cuestiones podríamos ponernos de acuerdo? Esta misma semana creo que se ha registrado un pacto a nivel de toda España, un pacto por la infancia que va a salir adelante por unanimidad. ¿Por qué? Porque los partidos políticos tienen que llegar acuerdos en aquello que compartimos. Pero con ustedes es que es imposible, porque ustedes tienen una barrera, ustedes han dividido la sociedad catalana por la mitad, y no quieren que nos pongamos de acuerdo en cuestiones como esta. ¿Por qué? Porque la culpa siempre es de España, porque ustedes no tienen la culpa de nada. Llevamos una década perdida en Cataluña para hablar realmente de lo que importa a todos los catalanes, de lo que sufren todos los catalanes, de lo que realmente podría solucionarse con un poquito de voluntad política. Porque insisto en esta idea, no todo es presupuesto, aunque también.

Ustedes no son permeables a la realidad, son impermeables a la realidad de Cataluña, y yo lo siento, pero creo que la mayoría de catalanes estarán de acuerdo conmigo...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...en que es imposible pensar que ustedes van a bajar a la realidad de Cataluña. Para que tengamos un gobierno que se preocupe por la realidad de los catalanes, la única opción es cambiar de gobierno.

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Molt honorable president, consellers, conselleres, senyores i senyors diputats, avui debatrem sobre la situació de la infància a Catalunya, i no és el primer cop que ho hem fet, ho fem habitualment a la Comissió de Treball, Afers Socials i Família, a la Comissió d'Infància, ho fem també en debats anteriors que hem tingut sobre situacions de pobresa a Catalunya. I si el Govern només hagués fet la meitat de les propostes que aquest Parlament ha posat a sobre la taula respecte a aquest tema, la situació en aquests moments, li puc assegurar que seria molt diferent.

Catalunya no és un país per a la infància: no té pla, no sabem on anem. El Govern no ha executat cap mesura eficaç que reverteixi la situació de la població més vulnerable, mesures necessàries per assegurar que Catalunya gaudirà d'un futur on la igualtat d'oportunitats i la reducció de les desigualtats, especialment en la població més jove, siguin una realitat.

Si volem invertir en el present, però sobretot si volem invertir en el futur, cal invertir en infància. Un infant pobre té dues vegades més possibilitats de morir que els

infants rics; és més probable que els nens pobres abandonin els estudis, que pateixin obesitat i que segueixin sent pobres quan arribin a l'edat adulta.

La pobresa i la desigualtat es transmeten, s'hereten, són vasos comunicants. El nivell socioeconòmic, president, ho marca tot.

Catalunya necessita una política d'infància i no un dispendi poc justificat i de vegades poc connectat de polítiques. Els arguments que presenta el Govern no se sostenen quan surten del despatx o quan surten d'aquest propi Parlament; vostès no poden venir a dir aquí, a dir frases com que «volem posar l'infant al centre de les polítiques» o que «la infància és una prioritat per al nostre Govern.» Bé, ho poden dir, de fet ho diuen. I fins i tot, estic segur que alguns de vostès s'ho creuen, però, malauradament, els haig de dir que la infància i les famílies de Catalunya no han vist, en els darrers vuit anys, cap política eficaç portada a terme pel Govern de Catalunya que hagi servit per millorar substancialment les seves condicions de vida. I no serà per manca de propostes, en tot cas, ha estat per manca de prioritat política i per la constant manca de respecte a la tasca d'aquest Parlament i a les propostes que s'hi aproven.

Vostè ha fet un discurs amb molta retòrica, però amb cap concreció. I jo com a president de la Generalitat de Catalunya el que li demano és concreció, que els ciutadans i ciutadanes puguin saber què és el que faran vostès d'aquí a un any, d'aquí a sis mesos en relació amb les polítiques d'infància. Cap concreció, senyor president.

No poden dir que la infància és una prioritat quan porten nou anys –ho repeteixo–, ho ha dit la senyora Arrimadas, nou anys, 3.300 dies sense desenvolupar la Llei de drets i oportunitats de la infància, l'adolescència. No poden venir aquí i dir que volen posar l'infant al centre de les polítiques. Despleguin la llei dels seus drets, despleguin-la. Nou anys, què més ha de passar?

El Govern ha oblidat el Pacte social per a la infància i l'adolescència de l'any 2013. Vostè ho ha citat avui, de l'any 2013, un pacte fet entre els partits polítics i la societat civil. No hi ha res, només hi ha el desplegament d'algunes taules territorials. Per no fer, no tenen ni la web actualitzada. El Pacte per la infància i l'adolescència no es reuneix des de l'any 2015 –2015. Reunir els diferents actors per parlar d'infància. Ni una reunió, senyor president.

El Pla integral d'atenció a la infància i adolescència està caducat, caduca aquest any. El proper quan el tindrem d'aquí a sis mesos, d'aquí a un any, d'aquí a nou anys? S'està treballant, s'ha reunit amb algú, s'han fet alguna tasca? No. Estem sense pla d'atenció a la infància i a l'adolescència.

No han desplegat el Decret de procediment i mesures de protecció dels infants en situació de risc, desemparament o guàrdia protectora que obliga la llei del 2010.

El Govern de Catalunya va deixar l'any 2016 de comptabilitzar els infants i joves en situacions de dificultat alimentària. És que és molt greu, president. Vam fer un bon decret d'escola inclusiva, però no tenen diners per desplegar-lo, senyor conseller.

A Catalunya, els infants amb discapacitat poden trigar fins a un any a rebre el seu certificat de discapacitat. Un any.

No han estat vostès capaços de reduir les llistes d'espera d'aquells infants amb problemes de salut mental als CSMIJ i als CDIAP. Més d'un any d'espera per rebre, en el millor dels casos, quaranta-cinc minuts d'atenció a la setmana per problemes, per exemple, de logopèdia o de psicòleg. Una hora de logopèdia o de psicòleg, a la privada són seixanta euros. Ho dic perquè si no ho cobreix la pública, ho haurà de cobrir la privada i, per tant, significarà que només aquells que s'ho puguin pagar –i aquí vinc abans amb les diferències des del punt de vista de renda–, només que s'ho pugui pagar tindrà garantit un futur amb millors condicions que els altres.

En aquests moments, el Govern és incapaç d'assegurar que els protocols d'abusos sexuals a les escoles catalanes es compleixin. Li diré més, el Comitè de Seguiment de Protocols d'Abusos Sexuals a Menors, que és que és encàrrec de Presidència, no

es reuneix des de fa un any i mig. El Comitè de Seguiment dels Protocols d'Abusos Sexuals a Menors no es reuneix des de fa un any i mig.

Mirin si està el Govern interessat en les polítiques d'infància i família, que l'any 2018 ha estat l'únic any en què no s'ha publicat la guia de prestacions i serveis a les famílies.

Estic parlant de coses molt simples, president, de coses que no costen grans diners. Fins i tot en informació a les famílies per saber quins són els recursos que poden tenir les seves prestacions.

El Govern és incapaç d'assegurar –i ho deia també la senyora Arrimadas– que tots els alumnes sord signants a Catalunya disposin d'un intèrpret de la llengua de signes durant tot l'horari escolar. Van venir aquí, ho van denunciar, van parlar amb el conseller Bargalló, aquest Parlament va aprovar que s'havia de cobrir que un intèrpret estigui a classe davant un nen i que li pugui traduir el que està passant. En aquests moments només tenen la meitat de les classes, en el millor dels casos. La meitat. Si no som capaços de garantir que un nen, una nena sorda pugui tenir un intèrpret, com pot venir vostè aquí i dir que vol posar la infància al centre de les polítiques? Com podem estar parlant d'una escola inclusiva, senyor conseller? És que, clar, són realitats que ens colpegen molt i que jo crec que vostès tenen la responsabilitat de portar-les a terme i de millorar-les.

També, a aquest Parlament va sortir una proposta clara, en forma de renda garantida de ciutadania, que assegurés uns mínims, una vida digna, especialment a la infància, assegurant cent euros al mes per infant a càrrec. I veiem que el desastrós desplegament de la renda garantida tampoc ens servirà si continuen vostès gestionant-la com una veritable política de garantia de rendes que assegurin uns ingressos dels infants en situació d'exclusió social a Catalunya.

Vostès no tenen cap política d'infància, no hi ha cap proposta nova, més enllà del «continuarem», «treballarem», «impulsarem», i qui dia passa, anys empeny. I així porten vostès passant nou anys sense accions concretes, sense projecte.

Abans feien plans estratègics, pactes, lleis, per a no complir-los, però els feien; és que ara ni això –és que ara ni això. Si només vostès complissin allò que es va pactar, les lleis de les quals s'ha dotat aquest Parlament estaríem –hi insisteixo– en una altra situació.

Senyores i senyors diputats, per a nosaltres una bona política d'infància és aquella basada en la igualtat d'oportunitats, que qualsevol infant, neixi on neixi, amb recursos o sense, trobi en els serveis públics l'accés a béns i serveis que li permetin, cadascú amb les seves capacitats, desenvolupar-se com a persona. Les polítiques d'infància han d'evitar que les desigualtats s'enquistin ja des del naixement; han de cercar el benestar de l'infant, han de garantir l'accés a la salut, a l'educació, a la protecció social, a l'oci, al joc, a la participació social i al seu desenvolupament psicossocial. Fer polítiques d'infància és fer també polítiques de família –gairebé inexistents a Catalunya. Les poques que existien van desaparèixer l'any 2011.

Quan parlo de polítiques d'infància, parlo de famílies en risc d'exclusió social, però també d'aquelles que no ho estan i que necessiten inputs positius, recolzament per part de l'Administració en forma de serveis de qualitat.

Si haguéssim de destacar una per sobre de les altres potser seria la xarxa d'escoles bressol, a la qual vostès han destinat zero euros durant tots aquests anys. És aquest tipus de desinterès al qual em refereixo per part del seu Govern. Una bona política d'infància és també una bona política fiscal, que incrementa els recursos públics, que distribueix les càrregues impositives en funció de la capacitat econòmica de cadascú dels ciutadans i ciutadanes.

I vostè feia referència en el seu discurs a una dada, diu: «Unicef estima que la inversió en infància del Govern representa el 23,5 per cent de la despesa total de la Generalitat.» Això serien uns 8.930 milions d'euros, vostè diu un 4,63 per cent del PIB. O sigui, això és doblar el que destina la mitjana europea. Me n'he anat a l'in-

forme, als dos d'aquest any, eh?, el «No val a badar» i «Cataluña infancia y pobreza, un binomio que romper». Vaig a buscar la dada, no la trobo. I diu: «La inversión en protección social a niños y familias en relación al PIB es solo un tercio de la media europea, 0,8, frente al 2,4 por ciento, y las transferencias sociales consiguen reducir bien poco la pobreza entre los niños.»

L'altre informe diu exactament les mateixes dades i acaba dient: «És de destacar que el percentatge d'inversió fins i tot va disminuir més d'un 11 per cent respecte als anys anteriors.» Jo a aquell que li hagi preparat el discurs li demanaria, si us plau, que, com a mínim, sigui més curós amb les dades i més encara si les ha de dir vostè com a president de la Generalitat de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presentarà prop d'un centenar de propostes en aquest Ple, de les quals vull destacar-ne algunes. Plantegem l'equiparació de les famílies monomarentals a les famílies nombroses, volem que totes elles comparteixin els mateixos beneficis fiscals, preus de transport, taxes i preus relacionats amb els estudis i l'expedició de documentació, accés a places escolars, imports de subministraments i béns culturals, entre d'altres. A més, en el sector de les famílies monomarentals, que són les que més pateixen la situació de crisi i les que han estat oblidades, gairebé de vegades preguntant ser equiparades a les famílies nombroses del nostre país.

Volem que Catalunya disposi d'una figura equivalent a l'Alt Comissionat per a la Lluita contra la Pobresa Infantil, tal com s'ha posat en marxa al Govern de l'Estat, que ens permeti tenir una anàlisi acurada de la situació de la infància a Catalunya, que participi en el disseny de polítiques ara per ara inexistents, que ens faci un informe per part del Govern de com està la situació de la infància a Catalunya, que sempre hem d'estirar dels informes que fan, afortunadament, les entitats socials. Vostès no tenen cap informe de la situació d'infància a Catalunya, no en tenen cap! Així passa després el que passa amb les dades.

Apostem per un increment de les places d'acollida i de CRAEs més ambiciós del que s'ha fet; que s'ha fet, senyor conseller, s'ha fet. Però també una millora en els protocols d'atenció als menors no acompanyats, que ens estalviï descoordinació entre els departaments de la Generalitat, que provoca escenes de menors dormint a les comissaries dels Mossos, conselleries o a la mateixa Ciutat de la Justícia. Cal que el Govern es comuniqui directament amb els ajuntaments, que no ho fa –que no ho fa–, amb els alcaldes d'aquells municipis on es destinen els menors estrangers no acompanyats.

Però també ens preocupen aquells que no són estrangers, menors que han de romandre a casa, on probablement hagin patit o pateixen les mateixes situacions per les quals han d'ingressar a un sistema de protecció i no poden fer-ho perquè no hi ha plaça. Això ja passava abans en el nostre sistema de protecció, abans de l'arribada dels menors no acompanyats, ja estava col·lapsat!, hi havia nens a casa esperant entrar a una plaça, i no podien fer-ho. Per tant, no és una qüestió de que hagin vingut ara els menors no acompanyats, no és això.

Apostem també per una millora en les condicions de treball dels i les professionals que treballen amb la infància, tant al sistema de protecció com al sistema de justícia juvenil.

Si volen vostès fer polítiques d'infància i família, recolzin la nostra proposta de crear un pla de xoc per reduir el miler de famílies que es troben en llista d'espera per accedir a un habitatge de la Mesa d'Emergència social; habitatge social.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar proposa la creació d'una nova prestació econòmica a infants i joves menors de vint-i-tres anys que hagin estat víctimes de violència masclista, que garanteixi els seus recursos econòmics, que asseguri la seva formació acadèmica i que puguin accedir als tractaments psicosocials que es puguin desprendre de la seva experiència de violència familiar.

El *bullying*, l'assetjament escolar, les situacions d'abús sexual, requereixen noves figures i models per atacar situacions que no fan més que créixer. Per això proposem la incorporació d'educadors socials dins de tots els equips docents dels centres de primària i secundària públics i concertats de Catalunya.

Entre altres accions, apostem perquè a Catalunya s'installi el projecte KiVa –que vostè, senyor Bargalló, deu conèixer–, on es forma els docents i les famílies i s'ajuda els infants a reconèixer les situacions d'assetjament i s'aïlla l'assetjador.

Proposem la creació d'organismes similars a les cases dels infants que existeixen a Islàndia i a Suècia, que reuneixen sota un mateix espai tots els departaments que intervenen en un cas d'abús sexual –serveis socials, justícia, ensenyament o salut–, per evitar així la peregrinació de l'infant per diverses institucions, que comporta la seva revictimització.

Els abusos sexuals o l'assetjament són assignatures pendents per part dels poders públics. La realitat ens interpel·la: el 17 per cent de la població catalana ha patit violència sexual durant la seva infància.

I els mitjans de comunicació. Demanem als mitjans de la corporació catalana que eliminin tota la publicitat dels jocs *online*, de begudes i d'aliments insans durant les franges horàries protegides, tant a la televisió, com a la ràdio, com a les pàgines web.

Si volem ciutadans formats, crítics, amb creativitat, hem d'eliminar, consellera de Cultura, les barreres que separin de la creació i el consum cultural. Per això el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar proposa la gratuïtat de l'entrada a tots els equipaments culturals propietat o participats per la Generalitat de Catalunya per als menors de setze anys.

Senyores i senyors diputats, no serà per propostes; no dispo de temps suficient per explicar el contingut del centenar de propostes que hem fet. Catalunya ha de merèixer tenir una infància amb condicions d'igualtat d'oportunitats. Deia Zygmunt Bauman que la qualitat de vida d'una societat es mesura per l'atenció que reben els sectors més desafavorits, i, si ens agafem a aquesta màxima, la qualitat de la societat catalana és molt millorable, l'atenció dels poders públics per a la infància és fonamental. Farien bé, des del Govern (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), de fer alguna cosa per recuperar el diàleg social –acabo, president– amb les entitats, complir les mateixes lleis que aprova aquest Parlament, aprovar els pressupostos generals de l'Estat per incrementar la inversió en infància, però no, malauradament, la infància continuarà en l'oblit.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades i assistents al Ple, per a què hauria de servir un ple específic sobre infància en un moment com l'actual? Doncs hauria de servir per fer anàlisi sobre quina és la situació real de la infància al país, per fer propostes realment per debatre sobre allò que no funciona, per situar la infància en l'agenda política i social del nostre país. Però avui estem malgastant una eina com un ple específic d'infància, l'estem malgastant fent-lo en una setmana en què, informativament, quedarà absolutament soterrat. I quedarà absolutament soterrat per uns i altres que intenten que aquesta setmana sigui bàsicament de tensar la corda amb el tema nacional i, si pot ser, de trencar-la; per uns i altres que tapen amb banderes la situació social del nostre país.

Sigui com sigui, nosaltres no desaprofitarem l'oportunitat per intentar situar les polítiques públiques d'infància allà on pertocuen, que sí, senyor Torra, és en la centralitat de l'agenda política. I ho volem fer amb propostes; no amb cent propostes,

però sí amb aquelles més simbòliques sobre els temes que tractarem i que creiem que hauria de ser urgent posar-los en marxa.

I com se situa la infància en la centralitat de les polítiques? Doncs no és dient-ho; ni dient-ho vostè ni dient-ho nosaltres. És canviant coses. Perquè ara mateix la infància està a la cua de les polítiques socials i de la inversió social en el nostre país.

Per què volem que la infància estigui en aquesta centralitat? –parlem del fons. Perquè la despesa pública en infància no és despesa, és inversió, és absolutament inversió, és inversió de present, però és especialment inversió de futur, i és molt rendible per canviar realitats, si s'utilitza bé.

Quin és el principal problema de la nostra societat? És la desigualtat, són les desigualtats d'origen, de capacitats, de gènere, però especialment és la desigualtat de classe, és la desigualtat d'ingressos i, per tant, de possibilitats i d'opcions de tirar endavant que té una família, i especialment la infància. I, com ja vaig dir en aquesta cambra a l'octubre, amb una interpel·lació i amb una moció sobre infància –sobre pobresa infantil, de fet, concretament–, aquesta hauria de ser una de les prioritats d'aquest Govern.

Un terç dels nostres infants són pobres; l'any 2017 va créixer la pobresa un 4,5 per cent respecte a l'any anterior, i, a més, totes les evidències mostren que la població infantil és la població, per edat, amb més risc de pobresa i amb una pobresa cada cop més intensa. Per tant, no només és que hi hagi infants pobres: és que n'hi ha més i amb més pobresa. Si volem atacar la pobresa, si entenem que la desigualtat és un dels principals problemes o és el principal problema del nostre país, l'hem d'atacar per la infància, per començar. Ser infant pobre et condiciona a ser pobre d'adult; per tant, és una inversió per atacar la pobresa del nostre present, però és especialment també una inversió per reduir la pobresa d'adults en el nostre futur.

No ens volem quedar només amb les dades; ho hem dit: posarem propostes concretes, simbòliques, si volen, però, creiem, les més urgents en cada un dels temes. I en aquest tema no valen qualsevol tipus de propostes, s'ha d'anar a allò que sigui eficient. I això vol dir valentia, perquè la proposta eficient demostrada, que reclamen des de fa anys Fedaia, Pincat, Save the Children, Càritas, UNICEF i el Síndic de Greuges, és una en aquest tema, és rendes, és una renda infantil, és una prestació per fill a càrrec, però amb titularitat de l'infant.

Això vol dir molts recursos públics, sí, però és possible. És que ho ha fet l'Ajuntament de Barcelona!, que no té competències i, tot i no tenir-ne, ha fet un esforç de valentia important, i això vol dir de pressupostos i de priorització, per fer un fons d'infància zero-setze, que estava creat des del 2015, però que en aquest mandat s'ha apostat amb molta força per doblar la quantitat que s'hi destina, i això ha fet que el 2017 se n'estiguin beneficiant dinou mil infants a Barcelona.

I no només demostra que es pot fer, sinó que demostra que serveix, perquè això ara ja porta tres anys aplicant-se, i comparativament Barcelona comença a tenir dades que mostren que la pobresa infantil és menys intensa que al conjunt de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Les dades apunten millores en les situacions de pobresa més severa, tot i que és un fons només dotat des de l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, hi ha propostes efectives. També en altres països està demostrat, i els ho diu tothom des d'aquest món de la infància.

Si aquest és el principal problema, posem la principal solució. Això vol dir pressupostos, sí, i no anem bé. La inversió en protecció social, educació i atenció primària no ha parat de baixar en els últims anys, i ha afectat especialment la infància. Catalunya inverteix menys de l'1 per cent del seu PIB –és aquesta, la dada, president– en protecció social per a la infància, i es situa molt lluny del 2,4 de la mitjana europea. Només invertim un 3,7 per cent en educació; la mitjana europea supera el 5 per cent, conseller. Ho saben. Saben que, entre les deu prioritats que Catalunya en Comú Podem ha posat com a prioritats de mínims per parlar d'uns pressupostos per a l'any vinent, una d'elles és que s'ha de *doblar* la inversió en infància directa per a

l'any vinent. Tenen la proposta damunt la taula; la tornarem a reiterar, però és que és aquesta –és aquesta.

Cal reclamar recursos a l'Estat? Evidentment també; som-hi. Nosaltres també els hi reclamem. Hi ha una proposta de pressupostos generals de l'Estat que aposta per recursos en pobresa infantil, com no s'havia apostat fins ara; insuficient seguretat, però no havien estat aquests recursos o aquesta proposta de recursos, fins ara, damunt la taula. Aprofiten el dia 21-D per parlar amb el Govern de l'Estat sobre la possibilitat de millorar també aquests recursos per a infància, per a Catalunya, des d'uns pressupostos per a l'any vinent des de l'Estat? Parlin vostès també, negociïn amb l'Estat sobre els pressupostos. Clar, que ara mateix l'únic que sabem que estan negociant els seus companys del PDECAT en el Congrés amb el senyor Pedro Sánchez és sobre la reforma laboral, no sigui cas que canviïn algunes coses d'aquelles que els convergents, en el seu moment, van pactar amb el Partit Popular i que han fet que ara tinguem treballadors pobres i, per tant, infants amb una pobresa més severa a Catalunya. Parlin sobre el que toca amb el senyor Sánchez el dia 21-D.

Calen recursos, però també cal gastar-los bé i, per tant, no només en prestacions eficients, per exemple, de titularitat de l'infant, sinó també en elements que a vegades no depenen de pressupost i que ens demostren que vostès continuen sense fer funcionar bé les seves capacitats de coordinació interna dins del Govern i de coordinació amb altres administracions. I cal planificació; un paraula que últimament a Catalunya ja és revolucionària. L'altre dia els dèiem que comença a semblar revolucionari demanar que el Govern governi –ja no els dic demanar que el Govern planifiqui–, però no desistim. Cal planificació, coordinació i avaluació de les polítiques dutes a terme, i correcció en allò que no estigui funcionant. No serveixen els pactes estèrils; no serveix una llei no desplegada reglamentàriament; no ens serveixen els anuncis constants de la voluntat de revisar el sistema de protecció a la infància, que mai s'arriba a concretar en res; no serveixen els copets a l'esquena als professionals del sistema de protecció a la infància però que no s'arribin a desenvolupar els canvis que la mateixa DGAIA ha estudiat que caldria fer per millorar les circumstàncies dels professionals; tampoc serveix un pla de promoció de l'acollida, sense dotació pressupostària suficient. Cal avaluació i cal resoldre els motius que fan que moltes coses que ja s'han treballat en els últims anys o que estic segura que s'estan treballant no estiguin funcionant.

Tenen una gran oportunitat, amb l'obligació que es té com a govern de la Generalitat, de planificar com es compleixen els objectius de desenvolupament sostenibles mundials. Barcelona l'ha utilitzat, aquesta oportunitat. Els ODSs ens obliguen a fer planificació amb indicadors, amb objectius... Utilitzin-ho per a infància. Els ODSs fixen moltes de les coses que afecten realment la infància. Tenen una oportunitat de fer una planificació que sigui seriosa i que permeti millorar aquesta coordinació dins de la seva pròpia Administració i amb altres administracions, especialment amb la del món local.

I per planificar cal dades. I aquest sí que és un món que és un drama –és un drama. Ja els ho han dit abans: tenim molts estudis sobre la infància, però venen des de la societat civil i des del síndic. Ens cal que sigui l'Administració pública, que té moltes dades, però no té l'eina de creuar-les, d'utilitzar-les bé i d'avaluar-les, qui estigui fent informes sobre quina és la situació d'infància i sobre quin és l'impacte real de les polítiques públiques que sí que es fan i de la inversió real que ja es fa en infància.

Tenim la sensació, president, consellers, que el que els està passant és que, com que no fan aquest tipus de previsió, planificació, revisió, amb prou feines donen l'abast per respondre l'emergència. I l'emergència a vegades és desbordant, ho reconeixem, i això és, per exemple, el que ha passat amb el tema dels infants i joves no acompanyats. No era un tema nou, no era un tema imprevisible, no era un tema que no poguéssim haver sabut que existia i que existiria en quantitats més grans al nostre

país; però ens ha desbordat, i ha desbordat especialment un sistema de protecció de la infància que ja estava en crisi. Per tant, si us plau, no caiguem més en aquest error: planifiquin –planifiquin.

No vull utilitzar el tema dels infants i joves no acompanyats com a arma llancí-vola, els ho he dit mil vegades, i nosaltres no ho fem; però sí com un toc d'advertència molt seriós que no es pot seguir així. No només que no es pot seguir sense planificar, sinó que no es pot seguir sense revisar el sistema de protecció a la infància. És urgent que aquelles feines que vull pensar que s'estan fent es presentin aviat al Parlament de Catalunya i a la societat. I és urgent, també, que despleguin reglamentàriament la LDOIA, i facin que el mateix sistema de protecció compleixi allò que diu una llei que és bona, la que tenim i que no estem complint.

Els vull fer, ràpidament, una repassada a alguns temes més. No volíem no parlar d'un problema greu, soterrat, invisible, però que existeix, que són els abusos sexuals. Ja s'ha esmentat abans: l'informe de Save the Children que ens diu que a Catalunya els nens i nenes representen la meitat de les víctimes d'abús sexual; que hi ha un problema greu de la coordinació de departaments que fa que un infant hagi de repetir fins a deu vegades el seu testimoni quan denuncia un cas d'abusos sexuals. I això, posin-se en la circumstància, molt probablement genera alguna incongruència entre una declaració i l'altra. La conseqüència d'això és que hi ha un sobreseïment en set de cada deu casos de denúncia d'abusos sexuals infantils. Això en els casos que hi ha denúncia.

No és la millor manera d'atacar el tema dels abusos sexuals, aquesta. Hi ha molts més problemes amb el tema d'abusos sexuals, però els ho hem dit: posarem propostes simbòliques en cada un dels temes. En aquest, realment, la proposta que ens posa damunt la taula Save the Children –però perquè és una evidència que funciona a Suècia o que funciona a Islàndia– és el de la casa dels infants; un espai únic de coordinació de tots els departaments, no genera una gran despesa econòmica, i, en canvi, fa que l'infant només hagi de declarar una vegada, i és molt més eficient per al sistema judicial.

En educació, hauríem d'estar parlant de coses de fons, segur: del dret a l'educació complert de zero a divuit; des del sistema públic, amb gratuïtat, incloent espai menjador, incloent lleure..., però volem parlar de coses concretes i urgents. Hem de garantir una veritable..., segones oportunitats. I això, hi ha elements que ja existeixen i que no funcionen, perquè no hi ha coordinació entre Educació i Treball.

I hem de garantir zero-tres. Accessible per a tothom. I 20 milions d'euros, conseller, que és el que han anunciat que posaran per a això, saben que no és suficient. No. És menys de la meitat del que haurien de posar per garantir aquell terç del cost de les places d'escola bressol públiques que estan obligats a finançar.

En Salut, el principal problema de salut que tenim amb els nostres infants i joves és l'alimentació. I, per tant, hem de posar mesures valentes de garantia d'alimentació, perquè no és l'alimentació perquè la gent, perquè vol, menja malament, sinó perquè per classe social i per ingressos a les seves famílies no mengen equilibradament.

I l'altre greu problema que tenim és la salut mental; un altre greu problema que té un clar biaix de classe social. Els CSMIJ estan desbordats. Ens calen recursos per garantir que els CSMIJ, els centres de salut mental per a joves i infants, funcionin, però també que els CDIAP donin servei fins als sis anys. Ho inclou una vegada i una altra l'informe del Síndic de Greuges.

I habitatge. L'últim informe de Càritas Barcelona diu que un 44 per cent de les famílies amb menors a càrrec, ateses per Càritas en l'àrea de Barcelona, pateix exclusió residencial. Els infants que viuen en aquestes circumstàncies pateixen moltes més conseqüències en salut mental, en salut en si, en problemes d'aprenentatge, en abandonament escolar, que molts altres perquè no tenen un habitatge digne a on estar amb la seva família, a on treballar, on poder tenir unes condicions mínimes.

I un últim element: escoltar els infants. Això també és un dret dels infants, de la Convenció internacional sobre els Drets dels Infants. Cal garantir la participació dels infants i joves a les escoles, a les famílies i a la societat, però especialment en totes aquelles polítiques que els afecten directament, i en això anualment l'ONU ens renya: a Espanya no es compleix, a Catalunya tampoc.

Aquest és un debat molt polític, és un debat molt ideològic, el que estem fent avui, i lamentablement, segurament no serà molt mediàtic. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Estem parlant d'una qüestió de prioritats polítiques, de quin país tenim i de quin país volem. Si volen presentar...

El president

Diputada...

Marta Ribas Frías

...si volen construir –acabo, president–..., si volen construir un present decent, però, sobretot, un futur millor, ens cal prioritzar de veritat les polítiques d'infància. (*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, és ara el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a totes. Com per tantes altres qüestions, parlar de qui són els més vulnerables és parlar, també, d'una qüestió de classe. Si les més vulnerables són els fills i les filles de les classes treballadores més precàries. Segurament podríem parlar de tres elements que condicionen aquesta qüestió de més vulnerabilitat. Per una banda, pobresa; 20 per cent del país en el llindar de la pobresa. D'una altra banda, feina, i com s'expressa feina, que pot ser no tenir feina, pot ser tenir feina precària o pot ser tenir una feina que no fa compatible la cura dels fills i de les filles. I, en tercer lloc, serveis públics que no són garantits amb un criteri d'universalitat: d'escoles bressols a l'ensenyament passant per la sanitat i els serveis socials.

Això provoca, a la infància, manca d'igualtat: manca d'igualtat en l'aprenentatge, manca d'igualtat en l'estabilitat emocional i en la salut física. Repercuteix, no únicament amb els menors, sinó també, moltes vegades, amb les mares, que, en una societat patriarcal com la nostra, acaben suplint allò que l'Administració no dona respostes.

El que estem dient no significa, el discurs, que no es puguin fer polítiques específiques sobre infància, més aviat al contrari. Considerem que hem de fer polítiques específiques a fi i efecte de remoure totes les vulnerabilitats dels menors. Situàvem la classe com una qüestió central, però no volem oblidar-nos que hi ha altres elements que també provoquen dobles i triples vulnerabilitats: persones LGTBI, per raó de discapacitat o per raó d'origen; per raó o en origen, en ser persona LGTBI. Des de l'ensenyament s'ha de fer una tasca principal; tasca principal que passa per informació sexual basada en la diversitat afectiva, però també, per una actuació transversal, de la història a la literatura.

Pel que fa a la discapacitat, de les poques dades que donarem: 27,6 per cent d'increment entre el 2009 i el 2014 amb relació als menors i a les menors ateses a salut mental infantil i juvenil. Els CSMIJ estan absolutament col·lapsats perquè això no ha vingut acompanyat, l'increment percentual, amb un increment, també, percentual, de mitjans.

I, pel que fa a l'origen, i en parlem des de fa mesos, respecte a la situació dels infants que no disposen de nacionalitat espanyola, apàtrides, sol·licitants d'asil no acompanyats. Hem de fer una reflexió prèvia: sense immigració, aquest país no serà sostenible, i hem de començar a incorporar aquesta idea. I a dia d'avui, a aquests menors o aquestes menors no acompanyats no se'ls està donant cap expectativa

d'una vida autònoma una vegada acabi la tutela de l'Administració. Per tant, hem de garantir no únicament una vida digna mentre són tutelats, sinó també una alternativa per a un desenvolupament autònom una vegada acabi la tutela.

I, començant per aquest col·lectiu de menors, fa uns mesos, al juliol, ja parlàvem a la Comissió d'Infància de com hi havia una previsió mínima d'arribada de més de 200 menors no acompanyats. Poden ser 2.400, poden ser 3.800, però el que també hem de fer, per responsabilitat política, és no assumir aquells discursos que ens situen, als i les menors com a col·lapsants. No col·lapsen res. Aquest és un país que té capacitat per rebre, fins i tot, 19.100.000 turistes l'any. El col·lapse es provoca per part de l'Administració, quan no és dotada de mitjans, de mitjans econòmics i de mitjans humans.

La DGAIA hauria d'estar jugant un paper central. Però què ens trobem? Ens trobem que no es disposa de suficients recursos econòmics, ni treballadores; que es privatitza o que es continua la privatització i es precaritza la mateixa gestió. Va començar ja a assumir-se en l'època del tripartit, i, a dia d'avui, el que significa és que el 80 per cent de les places són de gestió privada, amb algunes empreses i fundacions –i diem «algunes»– que no han tingut cap problema per fer simplement negoci de la gestió de la infantesa. Que no existeix una planificació de les actuacions respecte als joves, i que, per una altra banda, fins i tot, ens trobem amb administracions que donen instruccions contradictòries. Per tant, manca de coordinació absoluta.

També, sobre menors, pobresa i salut, que al final ho hem de veure com una actuació que no ha d'anar més enllà d'erradicar la pobresa, sinó de posar mitjans per a polítiques profundes que minimitzin els seus efectes. Simplement, treballar per la igualtat d'oportunitats.

Escoles bressol. Si tenim unes escoles bressol que signifiquen 300 o 400 euros al mes, què diem o quin efecte provoquem sobre les famílies, que treballen, una persona, a temps parcial, tres o quatre hores? Doncs els seus ingressos són el mateix que ha de pagar per una escola bressol, i, per tant, les estem expulsant.

Si tenim, també, escoles públiques mancades de mitjans, i, sobretot, aquelles que tenen una altra concertació d'alumnes de gran complexitat, provoquem que si no hi ha la suficient inversió, hi ha, primer, una estigmatització sobre la mateixa escola i una segona estigmatització sobre els i les alumnes d'aquella escola. O beques menjador insuficients. No és possible que per donar el cent per cent de la beca menjador hagi de tenir la consideració de risc greu, i el que això significa, el risc greu, que és una expulsió quotidiana del cent per cent de la beca, i, per tant, únicament el 50 per cent de la beca, que no és suficient.

O quan tenim llistes d'espera de sanitat, que també es donen, per als i les menors. Menors que tenen una mitjana de cent dos dies d'espera, quan parlem de pediatria hospitalària, i que s'ha augmentat els dies de llista d'espera en els darrers quatre anys. Estem parlant d'aquests menors, estem parlant que ni tan sols fixem un criteri de prioritzar, i estem parlant de que hi ha nens i nenes que per un tema de salut quedaran tocats i tocades per a la resta de la seva vida. I, per descomptat, també, el que significa amb relació als serveis socials: més demanda des del 2018, que no ha estat complementada amb més recursos, des del 2008.

No volíem acabar, també, sense fixar una qüestió que és central: la situació dels treballadors i les treballadores que treballen per a la infància, situació que és de temporalitat en un bon sector o percentatge d'aquests i d'aquestes, i de cada vegada més rotació, i més rotació perquè les seves condicions de treball són moltes vegades poc suportables. I, per tant, el que pot o la que pot trobar una altra feina, moltes vegades marxa del sector. Hauríem de fer un exercici, com a mínim, per garantir estabilitat laboral dels treballadors i les treballadores, i condicions mínimes de compliment de la Llei de prevenció de riscos laborals, que no sempre es donen. O hauríem d'establir, com a mínim, el compliment de les ràtios d'educadores i treballadores socials, de 2-3 per cada 15.000 habitants.

I la darrera qüestió a la que ens volem referir –un tema del qual cada vegada se n'està parlant més, però que encara no estem buscant les alternatives necessàries–: la retirada de la custòdia, pensant en el menor, però també pensant en els pares, les mares o els tutors. Per descomptat que hem d'apostar per una política integral, on l'interès de l'infant sigui el prioritari, i, per tant, el seu dret a ser escoltat o a ser escoltada, però hem de veure com la responsabilitats de l'Administració són compatibles, també, amb els drets dels pares, les mares i els tutors, per participar d'una manera garantista en aquests processos. A, pràcticament, tots i a totes les que estem en aquest Parlament ens han explicat algunes experiències dramàtiques de retirada de la custòdia.

Per acabar, en definitiva, necessitat de major inversió de recursos, aposta per la gestió pública i actuacions específiques de manera integral per remoure situacions de vulnerabilitat que les menors pateixen.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Gràcies, president. President, consellers, diputats, diputades, al llarg d'aquest debat hem pogut veure, hem pogut extreure algunes conclusions que poden ser coincidents amb la majoria de nosaltres, sobretot en el diagnòstic, no tant, segurament, en com cal afrontar-les, però sí en el diagnòstic.

I hi ha una evidència que em sembla que pot ser compartida també, i és que, en aquests moments, el conjunt de la societat espanyola, catalana, en concret, que és el que ens porta avui, aquí, està patint encara les conseqüències d'una greu crisi social que ha viscut el nostre país, la crisi econòmica més profunda dels darrers setanta anys; i, d'una manera molt concreta, aquí, a Catalunya, aquesta fractura social ha estat especialment dura amb els infants, amb aquelles persones que conjuntament amb els més grans són els més vulnerables.

Al llarg de la meua intervenció, de set minuts i mig, només em permetrà passar, fer quatre pinzellades d'aquells aspectes que, sota el meu punt de vista, sota el nostre punt de vista, puguin ser més prioritaris en aquest debat. Els parlaré, els faré un relat de com ho veiem en l'aspecte de la pobresa infantil, en l'àmbit de l'ensenyament, i també la problemàtica que s'està generant amb els menors no acompanyats.

Lamentablement, avui és el primer Ple, o el segon Ple, forçat per l'oposició, on parlem de problemes concrets i problemes reals que tenim els catalans. Ens tenen molt acostumats, senyor Torra, vostè i el seu Govern, doncs, a parlar de presos, a parlar de procés, a parlar de república, a parlar de l'1 d'octubre, fins i tot a parlar de la monarquia, però, en canvi, no parlem dels problemes reals. I el que avui estem plantejant aquí és una qüestió que afecta moltes persones.

I jo discrepo d'alguns aspectes que he escoltat al llarg d'aquest matí, que, d'una manera concreta, sembla, doncs, que es ceneix..., una part de la població en funció de la renda econòmica. No, o sí, evidentment que té una conseqüència directa. Però jo crec que l'espectre és molt més ampli; és un àmbit que afecta..., que va molt més enllà de qüestions únicament i exclusivament econòmiques. Perquè una persona o una família pot ser vulnerable, però aquesta vulnerabilitat pot quedar compensada per una acció directa per part de l'Administració pública, de l'Administració competent. I en aquest cas hem conegut, i s'han posat molts exemples, que en qüestions com puguin ser en l'àmbit de l'ensenyament o en l'àmbit, directament, d'aportar mesures per ajudar a pal·liar la pobresa, la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya, senzillament no hi ha estat, ha estat absolutament absent, no l'hem pogut veure al costat dels més vulnerables. Segons dades, per exemple, que recull l'Enquesta de condicions de vida de l'any 2017, a Catalunya, un 20 per cent de la població es troba en risc, i d'una manera molt més concreta els menors.

Jo els vull posar una dada real de la meva experiència com a alcalde de Badalona, i és que a dia d'avui –a dia d'avui– hi han nens i nenes d'aquí de Catalunya que l'únic àpat que fan és l'àpat que poden «disfrutar», que poden menjar a l'escola. És l'únic àpat que fan al llarg de tots els dies. I a mi em sembla que aquest aspecte hauria de remoure una mica com a mínim la consciència d'aquells que estan al capdavant del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per una qüestió de temps, no entraré en dades que segurament completarien molt més el que els estic dient. En l'àmbit, per exemple, de l'ensenyament, un aspecte que tampoc no s'ha plantejat al llarg d'aquesta intervenció, i que per nosaltres, per al Partit Popular, té molta importància, i que té una relació directa amb el que estem parlant avui, és l'absentisme escolar, especialment, ara sí, en aquelles zones més vulnerables. Hi han zones de Catalunya, hi han ciutats on, a les escoles públiques, el grau d'absentisme per part dels alumnes, dels alumnes més vulnerables, està a l'entorn del 50 per cent; m'han sentit bé: absentisme a l'entorn del 50 per cent de menors, de nens de dotze, de tretze o d'onze anys. Això sí que és traumàtic i això sí que és un problema real que també ens hauria, com deia, de moure la consciència.

Els deia, i és cert, que la Generalitat de Catalunya en aquests moments està totalment absent del que són les col·laboracions amb les famílies vulnerables o les famílies que no tenen una renda molt alta, pel que fa referència, per exemple, als ajuts a les escoles bressol. Si fa uns anys aquesta càrrega l'havia de suportar la Generalitat, l'ajuntament o els pares de família, en aquests moments la Generalitat està absent, i aquesta part que aportava la Generalitat de Catalunya l'han de cobrir en molts casos entre les diputacions o ajuntaments i les famílies. Aquest és un aspecte on nosaltres, des del Partit Popular, creiem que potser valdria més destinar-hi els 20 milions que vostès potser destinen a àmbits que no són tan prioritaris en el dia a dia dels catalans, eh?, com puguin ser temes de mitjans de comunicació o els relacionats amb el seu objectiu d'aconseguir la república catalana. I potser si entréssim en aquest detall els ho agrairien la immensa majoria de catalans que ho estan passant malament.

O una altra qüestió, que també crec que té una certa relació, són les condicions en les que estan estudiant molts nens i nenes de Catalunya. Milers de nens i de nenes de Catalunya en aquests moments, a punt d'entrar a l'any 2019..., quan presumim de que Catalunya és una terra capdavantera en molts aspectes, doncs, com els dic, milers de nens i nenes de Catalunya estan estudiant en barracots. Això ens sembla que és inadmissible, creiem que és impresentable i que no és propi d'un territori que presumeix d'estar al capdavant de la modernitat i de serveis al conjunt dels seus ciutadans.

Faré una referència també molt breu al que fa referència als menors no acompanyats. Amb els menors no acompanyats –aquí s'ha dit, i hi coincideixo– hi ha un problema, doncs, d'integració d'aquestes persones. Però no ho oblidin, hi ha un segon problema, que no podem evitar, i és que en molts de casos aquests menors no acompanyats, que no tenen una bona tutela per part de la Generalitat de Catalunya, en molts casos acaben provocant problemes de convivència, d'inseguretat o d'incivisme a l'entorn. I aquest és un aspecte que també cal resoldre per part dels responsables polítics que en aquest moment estan al capdavant de Catalunya.

Ja l'hi dic, he apuntat alguns dels reptes a què creiem que la Generalitat ha de fer front per millorar la protecció a la infància, i esperem, doncs, que aquest debat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), com a mínim –finalitzo, senyor president– serveixi, com a mínim, no sé si per prendre mesures, però sí per remoure consciències.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, president Torra, consellers, conselleres, diputats, diputades, i les persones que ens acompanyen avui a l'hemicle, i des d'aquí també una salutació a totes les entitats que treballen a l'àmbit de la infància del nostre país.

Mirin, companys de Ciutadans, no ens cal un monogràfic d'infància per poder parlar d'infància. Hem de debatre, treballar i parlar de drets dels infants de manera general, àmplia i transversal, i això és el que fem cada dia.

No s'equivoquin, la independència no és per amagar-se, és per transformar-ho tot, també les oportunitats de la infància.

Dit això, considerem adient tenir present la infància en totes les polítiques, hem de tenir una visió transversal. Cal parlar de la infància des de quasi tots els punts de vista i no només des d'aquells punts que a vostès els surti més rendible a nivell mediàtic. La infància no sempre s'ha de veure en clau negativa, com tinc la impressió que molts dels companys ho veuen avui aquí. La infància és el nostre present però també és el nostre futur. Però nosaltres volem anar més enllà, volem situar la nostra infància en tots els àmbits, ja que depèn molt de la nostra responsabilitat treballar per una societat amb millor accés a l'educació, amb millor salut i amb millor protecció social.

Per aquest motiu considerem necessari poder parlar d'infància i salut. I com a societat avançada hem de poder posar a disposició de la nostra infància tot allò que puguí vetllar per una millor salut, tot allò que puguí servir per a una detecció precoç per poder tenir una millor salut per la nostra societat. Així mateix, la prevenció, és l'element clau per poder avançar. De la mateixa manera que cal fer acompanyament integral a les famílies en casos de patologies complexes.

La infància i l'educació: a l'àmbit de l'educació, per nosaltres és necessari tenir una visió àmplia de tot allò que envolta l'educació en totes les etapes de la infància i l'adolescència.

Infància i Afers socials i Família: la protecció social dels nostres infants com la de les seves famílies és un dels nostres compromisos més fermes i el treballem sense que vostès ens hagin de muntar un monogràfic.

Relacionat amb tot allò que he exposat, entenem necessària la perspectiva d'infància com l'obligatorietat i la disposició que han de tenir els departaments d'incloure aquesta perspectiva en clau d'infància a les seves polítiques. Pensem que és necessari tractar la infància des de tots els eixos.

I relacionat amb tot allò que he exposat, voldria entrar més en detall sobre les nostres propostes. Nosaltres hem volgut tractar-les des de Salut quan parlàvem de salut i infància. La nostra voluntat és millorar, és una millora integral de la salut dels nostres infants. En aquest sentit veiem necessari promoure els hàbits saludables entre els nostres infants a la nostra escola, en la nostra alimentació, en el lleure, en la participació, en la pràctica de l'esport, en la prevenció i la detecció precoç per una millor atenció. A què ens referim? És a dir, que si nosaltres tenim una millor detecció i eines de prevenció, sens dubte, els resultats són molt més positius.

I continuant en l'àmbit de la detecció creiem que és necessari poder dur a terme una atenció precoç i una atenció integral de tots els infants amb trastorns, de la mateixa manera que ja es treballa amb molta cura la salut mental dels nostres infants. Però la infància no només s'ha d'abordar des d'una perspectiva de tenir-ne cura, sinó que també cal apoderar-la. Per això també presentem propostes sobre la importància de la participació, motivació amb la qual ens sentim molt compromesos: hem de dissenyar eines de participació, hem de fomentar la participació dels nostres infants també en el lleure, que no deixa de ser també un espai constant i dinàmic d'aprenentatge.

Com tampoc podem oblidar –com tampoc podem oblidar– la importància de treballar la igualtat i els estereotips de gènere amb els nostres infants i adolescents. Volem una societat més conscienciada en la igualtat i això només ho podem aconseguir si comencem a treballar-ho en la infància. I això passa per qualsevol aspecte,

com pot ser fent sensibilització per tal de que els alumnes puguin accedir a tot tipus de formació ocupacional que els agradi, no cal que els condicioni el terme «gènere». Trenquem estereotips de gènere, no pot ser que només els nois vulguin fer automoció i que les noies vulguin fer perruqueria.

Educació. En una societat democràtica la seva infància ha de tenir accés a una educació de qualitat, amb una escola inclusiva i que no segregui. I estem amb vostè, senyor president Torra –inclusiva i que no segregui–; on tots i cada un dels nostres alumnes ha de sentir-se inclòs en el centre educatiu; on cap alumne es quedi enrere, sobretot els nostres adolescents i joves que no han pogut superar l'escolarització obligatòria, no es poden quedar enrere. Hem de garantir nous espais educatius que els permetin disposar de noves oportunitats, que els ajudin a complir amb els seus objectius i a no quedar-se despenjats del sistema educatiu.

En el marc educatiu no podem oblidar que estem en el segle XXI i les eines digitals són fonamentals, però cal fer-ne un bon ús, de les TIC. Les TIC són la realitat dels nostres infants i joves i creiem necessari poder afavorir l'adquisició de les competències digitals dels infants. De la mateixa manera que fomentar un ús responsable d'una Internet segura, que no hi tingui cabuda ni el *bullying*, ni l'assetjament. En aquesta línia de les TIC, si volem tenir uns alumnes amb un bon coneixement també hem de poder dotar d'eines a tots aquells professionals que treballen amb els nostres infants per adquirir i millorar les competències digitals, per poder tenir més eines i poder detectar possibles conductes de risc.

Per últim, voldríem parlar dels nostres professionals de l'educació. Per tenir uns infants crítics és necessari tenir docents amb capacitat de generar debat a classe i no docents amb por, condicionats per la seva feina, que només poden seguir el llibre de text. Hem de garantir la llibertat del docent a l'aula.

Des d'Afers Socials, en el marc d'aquest eix, hem volgut posar l'accent sobre punts molt concrets, que ja se n'ha parlat aquest matí al llarg de les altres intervencions: l'acolliment familiar. Volem incentivar i afavorir l'acolliment familiar dels infants. La recomanació que ens deriva de la Convenció de Nacions Unides sobre els drets dels infants ens recorda que la millor opció per a un infant és l'acolliment familiar. I, en aquest sentit, creiem que és necessari poder afavorir i promocionar aquest acolliment.

No reconèixer que hi ha una part dels nostres infants que pateixen de manera directa o indirecta pobresa infantil no seria honest. Però també és cert, i així ens ho verbalitzen les entitats que han vingut a comparèixer a la Comissió d'Infància, que la Generalitat inverteix en el seu conjunt igual que la resta de països europeus en matèria d'infància. Però creiem que hem d'anar augmentant els recursos de manera que sigui possible poder combatre aquesta pobresa infantil.

Per altra banda, pensem que els serveis bàsics d'atenció social dels nostres municipis són els que estan més propers a la ciutadania, són la primera entrada a l'Administració, són aquells que tenen la millor coordinació amb altres agents implicats, en un cas, on l'infant és el protagonista, són els que millor coneixen la família, les dinàmiques escolars, el treball social de l'ABS o el centre obert.

Per tot això que he exposat, creiem necessari poder reforçar els equips bàsics mitjançant el contracte programa, per a la contractació dels perfils professionals que necessiti cada territori en funció de les seves característiques. I, amb això, ens referim que les plantilles de l'EBAS de molts municipis no poden donar resposta a les necessitats i les problemàtiques que tenen els seus infants, i és necessari poder disposar d'aquest suport a través del contracte programa per poder contractar educadors socials, per poder contractar integradors socials, per poder contractar tècnics d'inserció laboral dels nostres joves, mediadors interculturals i tots aquells perfils professionals que ajudin a una bona inclusió social dels nostres infants.

Joves migrants sols, el gran tema recurrent d'aquest matí. Com ja sabeu, una de les realitats complexes que viu el país és l'arribada de menors sense cap referent fa-

miliar a casa nostra, una realitat que..., malgrat la complexitat que té, malgrat els pocs recursos, tant tècnics com econòmics de què disposem, s'està donant resposta a aquesta realitat, amb la millor brevetat possible.

Fa una setmana vam tenir la presentació a la Comissió d'Infància del Síndic de Greuges..., la presentació de l'informe sobre els menors no acompanyats, i realment el que feia era una fotografia de com estava la situació, però també ens feia recomanacions, i a través d'aquestes recomanacions nosaltres hem volgut treballar les nostres propostes. I les hem dividit en dos apartats diferents: un, que seria passar la responsabilitat..., o treballar conjuntament les entitats locals, els partits polítics, els mitjans de comunicació i la resta d'agents i institucions socials per promoure un discurs positiu, per no estigmatitzar, per no utilitzar aquest tema de menors no acompanyats com a element electoralista.

Per altra banda, creiem necessari incidir en la responsabilitat que té l'Estat espanyol, per tal que Catalunya pugui facilitar la inclusió real d'aquests menors, igual que per poder planificar una bona gestió. No pot ser que nosaltres no puguem tenir dades reals de quants menors ens arribaran quan ja sabem que estan a Andalusia i el seu objectiu és arribar a Catalunya. No pot ser que nosaltres, tot i no tenir competències per poder tramitar el permís de residència, no puguem demanar a l'Estat espanyol que faci la seva feina i que tramiti al més aviat possible els permisos d'asil d'aquests menors, el permís de residència, el permís de treball per als majors de setze anys. Perquè si nosaltres no aconseguim regularitzar la seva situació, aquest menor quan arribi a tenir divuit anys no podrà ser contractat, perquè ni tan sols tindrà el permís de treball per poder formar part de la societat catalana.

Per aquest motiu, li demanem a l'Estat espanyol que ho respecti i que faci al més aviat possible aquesta tasca, la de poder facilitar la tramitació de la documentació, perquè no és competència de Catalunya.

Per últim, creiem necessària també tenir una proposta de resolució que aposti per la mediació familiar com a una eina alternativa per a la resolució de conflictes. I això és una millora no només per a les famílies, sinó també pel bé de l'infant. De la mateixa manera que trobem necessària una millor coordinació entre els departaments implicats en la gestió de les denúncies de l'abús sexual o qualsevol tipus de maltractament. Necessitem una bona coordinació, i així ens ho ha fet saber més d'una entitat, per poder treballar de manera integral tot tipus d'abús, tant sexual com el maltractament que puguin patir els nostres infants.

Per manca de temps no em puc estendre més, però sí dir-vos que per nosaltres..., la nostra voluntat és poder tractar la infància des de tots els eixos: des de la promoció de la cultura; des de la visió d'habitatge, tal com has comentat, companya Marta Ribas, nosaltres també estem preocupats pels nostres infants, en referència a l'habitatge, perquè tinguin un habitatge digne; també des d'Interior, volem també que els nostres infants no estiguin estigmatitzats, sobretot els menors no acompanyats; des de l'esport; etcètera.

Companys i companyes, l'objectiu de tot el que he explicat és tenir un país que garanteixi les igualtats d'oportunitat i els drets dels infants, i això ens toca a tots i totes. Ens queda molta feina per fer, però jo crec que amb aquest debat, ja que hem acceptat, ja que ho estem treballant, hauríem de ser generosos a l'hora de mirar les propostes i no pensar des d'una visió més partidista i des d'una cella més individual i mirar pel conjunt de les polítiques dels nostres infants.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Moltes gràcies, president. President Torra, consellers i conselleres, diputats i diputades, personal del Parlament i convidats que avui ens acompanyeu en aquest plenari, he dedicat gran part de la meva vida al servei de les persones. Durant anys, he estat educadora social, atenent infants i joves que tenien mesures d'internament. Per als qui no ho sabíeu, també soc educadora infantil, a Rialp, al Pallars Sobirà, una de les comarques de l'Alt Pirineu. És per això que celebro que avui posem el focus sobre la infància, sobre un tema tan delicat com és la protecció als nostres infants i joves. Celebro que esmercem esforços en l'atenció integral als infants, però em preocupava que la intencionalitat d'aquest Ple no tingués gaire a veure amb la protecció a la infància i es busqués fer massa demagògia política d'una qüestió tan transcendental per al nostre futur, però també per al nostre present. I tenia raó –aquí coincideixo amb la diputada Ribas–, però seguim amb el debat.

En massa ocasions, els adults ens oblidem de mirar els infants per aprendre d'ells, i això, al meu parer, és un greu error. Els infants, de manera innata, són alegres, tenen il·lusió, espontaneïtat, curiositat i una enorme capacitat d'observació i aprenentatge, entre moltes altres qualitats. I sovint els adults recuperem aquestes qualitats gràcies a ells. Precisament per això són importants els infants, perquè són futur però sobretot són present. Avui ho deia en aquest mateix lloc el president. I encara que al començament són molt petits, i necessiten moltes atencions, no deixen de ser uns individus amb una personalitat única, molt marcada, amb el seu caràcter i les seves preferències. Estan en constant aprenentatge i evolució, si fa no fa com els adults. Encara que nosaltres, els adults, massa vegades oblidem que el camí de la vida cal que sigui un aprenentatge constant.

Per això els demano, senyores i senyors diputats, que tractem aquest tema amb el respecte que requereix, que posem l'infant al bell mig del nostre focus d'atenció. Pensar que els adults estem per sobre els infants és un error, perquè els aprenentatges que ells ens donen són tant o més valuosos que els que nosaltres els podem oferir. Perquè massa sovint no els escoltem i ho donem tot per suposat –i ara també parlo com a mare–, quan la nostra feina hauria de ser oferir-los el major ventall de possibilitats i ajudar-los a aprendre a pensar, a valorar i a destriar les diferents opcions. No només no els escoltem prou, sinó que massa sovint els tapem la boca, amb xumets o amb pantalles digitals. I no dic que els infants no utilitzin les noves tecnologies; la revolució digital ha vingut per quedar-se, és genial i l'hem d'aprofitar. Tampoc dic que els adults renunciem a les nostres obligacions i responsabilitats, ans al contrari, només vull recalcar que hem d'obrir al màxim el ventall de les ofertes. Cal incentivar molt més el joc amb moviment o el contacte amb la natura, i també els jocs virtuals. Però els obliguem des de ben petits a estar moltes hores asseguts, quiets, quan fins als sis anys s'hauria de prioritzar i afavorir el moviment.

Estudis recents confirmen la relació entre el desenvolupament psicomotriu en les primeres edats i les posteriors dificultats, tant físiques –com, per exemple, problemes de visió o descoordinació– com psicològiques –poca concentració o hiperactivitat–; és en tot això que hauríem d'estar reflexionant. Cal que comencem a utilitzar paraules com «treball en equip», «corresponsabilitat», «cooperació», «participació», en tot el que faci referència a l'atenció integral als infants. I, de ben segur, si ens poséssim de tant en tant al seu lloc, canviaríem moltes coses.

El nostre deure com a parlamentaris és empatitzar amb els problemes de la societat. La nostra responsabilitat com a parlamentaris és convertir aquests ideals en aplicacions pràctiques. El que els proposo, senyores i senyors diputats, és que aprenguem de la mirada curiosa dels infants, que reflexionem des de l'empatia i el respecte a les persones i que cuidem els intangibles de la nostra societat, en aquest cas, protegint els infants i joves de la demagògia política.

Per què és tan important apartar la demagògia d'un tema tan sensible? Perquè invertir en infància és la millor inversió, i això ja ho deia James Heckman, Premi

Nobel d'Economia l'any 2000, en el seu estudi *Escoles, habilitats i sinapsis*, publicat l'any 2008. Treu una gran conclusió: «L'educació infantil és una inversió eficient i efectiva per al desenvolupament econòmic i laboral. Quan més aviat sigui la inversió, major serà el rendiment de la inversió». L'estudi demostra que els programes destinats a les edats primerenques obtenen uns beneficis molt més alts per al control de l'atur, la delinqüència o el desenvolupament integral de l'individu.

També ho esmenten en un article d'Eldiario.es del març del 2017, titulat «Sin infancia no hay futuro», investigadors de la *red* KSNET, on reflexionen sobre fins a quin punt tot el que passa a la infància, sobretot durant els primers anys, marca la persona, per bé o per mal. Els problemes que no es solucionin en aquesta fase, les oportunitats de desenvolupament que es deixin passar, afectaran directament les possibilitats futures d'aquests nens i nenes i les seves famílies, i coincideix amb el Premi Nobel d'Economia que acaben suposant un gran cost futur per a les arques públiques.

Les dades estadístiques ens acaren a la crua realitat, i ens indiquen cap on cal incidir per fer més efectives les polítiques d'atenció integral a la infància. Per això convé reflexionar sobre el nostre model d'estat del benestar. Durant els gairebé darrers quaranta anys s'ha enfocat encertadament cap a la cobertura de les necessitats de les persones grans, a les pensions, a la dependència, a la salut. Però aquest estat del benestar s'ha oblidat de la infància i el suport a les famílies. D'aquí l'alta pobresa infantil, l'alt fracàs escolar, l'alt abandonament prematur del sistema educatiu, l'alta taxa d'atur, la molt tardana edat d'emancipació dels joves, el retard en la maternitat o una taxa baixíssima de fecunditat.

Què cal fer, doncs? En primer lloc, cal desplegar més i millors polítiques d'atenció als infants i les seves famílies. Però ens calen molts més recursos, i aquí no puc tornar a evitar parlar del dèficit fiscal, perquè en siguin 9 o 16.000, els milions que marxen cap a Madrid... (*Remor de veus.*) Sí, sí, senyores i senyors diputats, una de les culpes és del Govern de l'Estat espanyol; són molts els diners que generem a Catalunya i que no retornen. Si poguéssim disposar de tots de ben segur que invertiríem en els temes importants de país, com ho és la infància. Per això, cada vegada som més els que defensem un model de república, no en contra de ningú sinó a favor de tots els qui generem aquests recursos per fer un país millor.

En segon lloc, com reflecteix el Pla de govern, hem de prioritzar la inversió en polítiques que garanteixin els drets dels infants i els adolescents. A Catalunya ja se'n fa molta, de feina, i sovint molt ben feta. Tant el Govern, com les diferents entitats, com UNICEF, Save the Children, Càritas o Creu Roja, per esmentar-ne algunes, o el mateix Síndic de Greuges i la seva adjunta, així com també els professionals que treballen amb infants i joves, fan bona feina, però coincidim en que cal continuar millorant, i per millorar caldrà continuar desplegant el Pla de govern i desenvolupar la Llei 14/2010, de drets i oportunitats en la infància i adolescència, així com també avaluar les polítiques públiques en l'àmbit de la infància, o reduir la detecció del maltractament infantil i fer-ne campanyes de sensibilització, o regular els espais infantils de criança dels zero anys a l'edat d'escolaritat obligatòria per a millorar aquesta conciliació.

Fixin-se, fem autocrítica, les coses es poden fer millor, sempre, però som exigents: calen més i millors polítiques públiques. I, per això, a banda de més recursos, també cerquem més diàleg, més amplis consensos, però sense tant d'espectacle, sense tant de soroll, com acostumem a treballar a les diferents comissions: amb discreció però amb determinació.

Deixi'm que els llegeixi algunes de les iniciatives aprovades recentment al Parlament que ja comprometen el Govern; com, per exemple, doblar la inversió directa en polítiques d'infància al pressupost 2019 per apropar-nos progressivament a la despesa mitjana europea. O lluitar contra la pobresa i l'exclusió social i infantil amb una estratègia integral, amb dotació pressupostària i indicadors de seguiment. O in-

crementar els recursos als centres de salut mental infantil i juvenil, o al parc d'habitatges d'emergència social. I, sí, elaborar un pla de desenvolupament infantil centrat en la primera infància que treballi coordinadament entre els departaments. O treballar en xarxa per impulsar mesures coordinades en escoles bressol, espais familiars, centres d'educació... Com veuen, d'ambició no n'hi falta, ni a aquest Parlament ni al Govern de Catalunya.

Per això no acabem d'entendre el rerefons del debat que avui presenten, senyores i senyors de Ciutadans. Llàstima que no els hem escoltat cap proposta massa concreta, perquè la protecció a la infància ens ha de preocupar molt a tothom. El 2015, Save the Children il·lustrava les diferències entre comunitats autònomes al seu informe *Iluminando el futuro: invertir en educación es luchar contra la pobreza infantil*. Saben quines són les sis comunitats i ciutats autònomes amb majors taxes de pobresa infantil? Ceuta; Andalusia, amb PSOE i Ciutadans al Govern fins fa poc; Castella - la Manxa, ara PSOE però abans PP; Múrcia, ara amb PP i Ciutadans al Govern; Extremadura, amb el PSOE, i Canàries. Suposo que les comunitats en les que governen també fan plens per protegir la infància, oi?

Els diré més: segons l'índex d'equitat educativa, que analitza catorze factors relacionats amb la qualitat de l'accés a l'educació, en l'àmbit escolar i en la participació dels infants en activitats culturals i d'oci fora de l'escola, tan sols el País Basc presenta valors molt alts d'equitat educativa. Madrid, Catalunya, Navarra i Aragó presenten valors alts, i la resta valors baixos o molt baixos. Que curios! Hi deu tenir a veure el concert econòmic? Aquest informe posa de manifest la relació entre pobresa infantil i la manca d'equitat de les polítiques educatives: quan es limiten les oportunitats d'aprenentatge d'un infant en situació d'exclusió social, les seves possibilitats de sortir d'aquesta situació es minimitzen. Per tant, demagògia, la justa. Deixin de fer demagògia i plantejem quins són els problemes reals per proposar solucions reals i amb un millor i necessari equilibri territorial.

Per acabar la meua intervenció, deixin-me recordar un proverbi africà: «Per educar un sol infant, cal tot un poble.» És veritat que la responsabilitat més gran la tenen el pare i la mare, la família en general. És evident que no poden delegar la seva responsabilitat a d'altres agents. Justament per això hem de donar més suport a les famílies, per apoderar-les, deia la companya Najat, per acompanyar-les en tota aquesta etapa.

Però també volem reconèixer la tasca de les mestres i els professors, de les educadores i monitors de menjador, o d'activitats esportives, o del personal sanitari, o els qui treballen des de l'àmbit social. Per això és tan important la formació permanent i el reciclatge laboral dels diferents col·lectius, però també ho és dignificar la seva feina i això passa, obligatòriament, per millorar les condicions laborals. I no, no em puc estar de fer un comentari: no hem de revertir res, segurament millorar –segurament–, però el model de l'escola catalana és un model d'èxit. Els nostres infants surten parlant dos i tres idiomes (*remor de veus*), i sovint amb millors resultats...

El president

Silenci.

Imma Gallardo Barceló

...en llengua castellana.

El president

Silenci.

Imma Gallardo Barceló

Però, com deia, ens comprometem amb aquests professionals i els garantim que donarem el valor intangible que aporten a la societat. Perquè treballar amb infants i joves comporta un component molt vocacional i és una tasca difícil, que es complica més en el món en què vivim; un món en el que ens podem connectar a l'instant amb

qualsevol altre punt del planeta, però un món en el que estem deixant de mirar-nos als ulls i dir-nos «bon dia» amb la persona que tenim just al davant.

Benvingudes les propostes i treballem-hi. Coincideixo que cal arribar a mesures de consens que parlin de l'atenció als menors migrants no acompanyats, però també dels menors ingressats en centres residencials als quals l'acolliment familiar els ajudaria molt. O que parlin de joguines no sexistes. O de com ajudar les famílies amb infants que pateixen malalties minoritàries, com per exemple la pell de papallona. O de com prevenir i actuar davant el *bullying*, el ciberassetjament, el maltractament o les addiccions, per posar alguns exemples.

Des de Junts per Catalunya, aquesta és la nostra aportació: reflexionar des del respecte i l'empatia, escoltar les persones que aporten aquest valor intangible a la societat i proporcionar-los les eines per fer millor la seva feina. Ja és hora que comencem a tractar els infants com a persones per tal que els nostres nens i nenes creixin i incorporin aquells valors, aquells coneixements i experiències –i això no em cansaré de repetir-ho mai– que els permetin esdevenir uns ciutadans i ciutadanes més cívics i més educats, més saludables, més solidaris i més justos, més informats i més cultes, més empàtics i més lliures, en definitiva, millors persones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president.

Gràcies, diputada. Fins aquí les intervencions dels posicionaments dels grups parlamentaris.

Abans de suspendre la sessió, m'agradaria comentar-los que hi ha hagut una sol·licitud d'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió, en concret amb relació a les mocions. Es demana que el punt 18, que és una moció presentada pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, es pugui substanciar en el lloc de la moció a què fa referència el punt 12 de l'ordre del dia, que és una moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Els dos grups estan d'acord amb aquesta modificació, si no hi ha inconvenient per part del Ple, podem fer aquest canvi. Sí? De tal manera que quedaria de la següent manera: aquesta tarda substanciaríem les mocions previstes en l'ordre del dia, concretament els punts 9, 10, 11 i, després del canvi, 18, i demà a la tarda els punts 17 i 12. D'acord?

Molt bé, doncs, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i un minut i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Cultura, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Bona tarda, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

A continuació, és el torn, de nou, del president de la Generalitat, per respondre a les intervencions dels grups parlamentaris. Quan vulgui, president.

El president de la Generalitat

Molt bona tarda a tothom. Comencem aquest torn de rèpliques. Jo faré un rèplica general a tots els grups. Convido també el conseller d'Educació i el conseller d'Afers Socials, si volen també afegir-s'hi, doncs, per acabar de concretar també alguns punts.

Començaré, doncs, pel Grup de Ciutadans. Senyora Arrimadas, la veritat és que no voldria decebre-la, no?, i que sortíssim d'aquesta sessió sense que jo parlés d'independència, ja que vostè ho ha estat fent tota l'estona. I, per tant, permeti'm, doncs, que li expliqui molt breument que nosaltres volem la independència justament, entre altres coses, per poder tenir una millor sanitat, per poder tenir una millor educació, per tenir unes millors prestacions socials, per tenir unes millors beques per als nostres fills, per tenir unes millors pensions per als nostres grans; per tot això volem la independència. I que, per tant, lògicament, el dèficit fiscal que aquest país pateix s'acaba transformant en un dèficit social insuportable, i que, com deia Muriel Casals, per tenir un estat del benestar cal tenir un estat. I en això estem –i en això estem. Per tant, l'infrafinançament, l'infrafinançament crònic que pateix la Generalitat de Catalunya, en el qual no sap com ens agradaria que algun cop el seu grup estigués al nostre costat, és realment no una pedra a la sabata, sinó una autèntica roca a la sabata.

Entro a comentar-li alguns temes concrets. Per exemple, de sanitat i de les llistes d'espera. A principis d'any presentarem un decret llei d'accessibilitat per millorar la gestió de les llistes d'espera. Per tant, espero que tinguem l'oportunitat de debatre aquest decret llei amb tota profunditat.

Voldria, també, sobre el tema de les diferències territorials que vostè ha apuntat, perquè em sembla que és un tema que podria crear una certa alarma al país, doncs, assegurar que tots els nens de Catalunya –tots– tenen atenció pediàtrica en el seu centre, ja sigui perquè estan atesos directament per un pediatra o bé per un metge de família especialitzat en pediatria, eh? L'objectiu, evidentment, és que cada centre tingui un pediatra, però em sembla que és molt important enviar aquest missatge a la població. Com ho és dir que entre l'any 2016 i el 2018 s'ha incrementat un 80 per cent el pressupost en la xarxa de salut mental infantil al país.

O, per exemple, una notícia d'avui –penso que tots ens n'hauríem d'alegrar, votéssim el que votéssim–: els dos centre autoritzats per fer trasplantaments pediàtrics a Catalunya, l'Hospital Infantil de la Vall d'Hebron i el de Sant Joan de Déu, han aconseguit un rècord de trasplantaments pediàtrics. Un terç dels menors de l'Estat espanyol haurà estat trasplantat en un dels dos centres catalans autoritzats per fer aquests trasplantaments pediàtrics. Per tant, no només estem donant servei als nostres infants, sinó que també –i ens n'alegrem– podem ajudar altres infants de la resta de l'Estat. Molt bé.

El Partit Socialista... Diputat, què tal?; vostè parlava de manca de voluntat política, de que no ens havíem reunit amb les taules, etcètera. Jo també voldria recordar-li a vostè que ha estat un any especialment complicat, en el qual durant sis mesos sobre aquest país hi ha hagut un article que ha paralitzat completament l'acció de govern, eh? Un article, l'article 155, que vostès van votar i que, per tant, ha ajudat a que moltes de les iniciatives del Govern Puigdemont que estaven en marxa, doncs, no es poguessin endegar i no es poguessin tirar endavant. I ens ha costat, tornar a reprendre la maquinària; ens ha costat, molt. Esperem que no ens hagi de costar mai més –esperem que no ens hagi de costar mai més.

I siguem curiosos, siguem curiosos tots, eh?, també els que a vostè li preparen els seus discursos o les seves notes. Miri, hi ha aquest informe, Medición de la inversión presupuestaria en la infancia. Propuesta metodológica y primeros resultados en España, un document de treball de l'UNICEF de març del 2018, que a la pàgina 32 diu el següent: «Si sumamos ambos gastos en infancia, directo y tributario, la cifra asciende a algo más de 10.000 millones, lo que supone el 23,5 por ciento del total del gasto realizado por la Generalitat catalana, el 4,63 por ciento del PIB», que són exactament les paraules que jo he dit en el meu discurs. Per tant, siguem curiosos tots, si li sembla.

M'han alegrat molt les cent propostes que vostès han presentat, els felicito. El que no sé és si també han fet l'esforç de quantificar la inversió que suposaran aques-

tes cent propostes; després li agrairia..., si m'ho pot quantificar. En tot cas, m'imagino que una de les mesures que vostè suposo que intentarà que els seus companys del PSOE aprovin al Congrés de Madrid és, per exemple, la rebaixa en el dèficit fiscal. Només que rebaixessin un punt el dèficit fiscal, les seves cent propostes les podríem implementar a Catalunya.

Al Grup de Catalunya en Comú Podem, m'agrada utilitzar les paraules «eficiència» i «valentia», hi estic totalment d'acord. Sobre el tema de la planificació, a mi avui m'hauria agradat que haguessin felicitat la conselleria d'Afers Socials per la gestió dels MENAs. Jo penso que una acció com la que aquest país va haver d'abordar aquest estiu, en el que s'han multiplicat per deu –per deu, absolutament implanificable– els menors no acompanyats que aquest país ha acollit, i que ho ha fet de la manera més digna, de la manera tan digna com ho ha fet..., sincerament penso que és un motiu d'orgull de país. I jo hauria esperat de tots els grups –també del seu– una felicitació al conseller d'Afers Socials. En qualsevol, cas jo sí que la hi trasllado.

Però, hi insisteixo, m'agrada que parlem d'eficiència, de valentia, de planificació, certament, quan quelcom és planificable. Això, per exemple, ara que sabem el que ens ha passat aquests dos anys, realment seria injustificable que ens tornés a passar l'estiu que ve i, per tant, hem de planificar-ho. Hi estic totalment d'acord, eh?

Però també voldria dir-li que trobarem, segur, camins de coincidència. Per exemple, en el tema d'abusos sexuals, a Tarragona estem iniciant una prova pilot que va en la lògica del que vostè comentava de la Casa dels Nens, eh? S'hi està treballant. Esperem que, quan ho hàgim implementat i amb els primers resultats d'aquesta prova pilot, doncs, tinguem ocasió de poder-ne parlar més a fons. Un treball, per cert, coordinat pels departaments d'Interior, de Justícia i d'Educació.

El Partit Popular, que deia que no parlem dels problemes reals..., bé, és una manera de dir-ho. Jo penso que nosaltres no és que no en parlem, és que els resollem, els problemes reals. De fet, el nostre Govern es dedica a això, a resoldre els problemes reals, i problemes que ens venen de molt antic, per exemple, amb les vagues dels metges i dels funcionaris. Hem sigut capaços que a dos temes cronificats, dos temes històrics, que estaven al mig del nostre camí, els hi hàgim pogut donar una sortida, i una sortida justa, una sortida legítima.

Per exemple, implementant el Pacte nacional per a les persones amb discapacitat; per exemple, amb la gestió dels MENAs; per exemple, posant-nos d'acord en la Comissió d'Urbanisme per cedir el 30 per cent dels habitatges que es construïran a Barcelona com a habitatges de protecció oficial; per exemple, desencallant el tema de la Fira de Barcelona; per exemple, gestionant 390 milions de la política agrària comuna; per exemple, presentant un projecte de llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació; per exemple, una de les primeres mesures que pren el Govern: dedicar 250 milions de l'ICF a habitatges socials; o contractant més de mil cent nous especialistes en salut mental. Totes aquestes són accions del Govern de Catalunya. Totes aquestes són accions que resolen els problemes dels ciutadans de Catalunya.

A la CUP: certament, tot es basa en aquesta igualtat d'oportunitats que desitgem. El Govern ho repeteix una vegada i una altra: nosaltres posem les persones en el centre de les nostres polítiques. I entenem que precisament la lluita pels drets socials i nacionals i civils..., és aquesta lluita, la que ens portarà a la república. No és la república, la que ens portarà els drets civils, socials i nacionals, sinó aquesta lluita per aquests drets, entre els quals, aquesta igualtat d'oportunitats.

Els he de tornar a recordar que el Govern Puigdemont va presentar els pressupostos més socials que mai s'havien presentat a la Generalitat de Catalunya, i que enguany nosaltres també presentem i estem discutint amb tots els grups de nou els pressupostos amb més inversió social de tota la història del país: creixerà un 9 per cent en inversió en les àrees de treball, d'educació i d'afers socials, i arribarem a un nivell de despesa social de precrisi, ens situarem a l'any 2010. Ens situarem a l'any 2010 si aquests pressupostos s'aproven. I els convido de nou, també a vostès, a dis-

cutir aquests pressupostos, perquè són uns pressupostos que interessin tota la ciutadania de Catalunya.

I, finalment, als grups que donen suport al Govern, el Grup Republicà i Junts per Catalunya, els agraeixo que hagin parlat d'igualtat, d'inclusió, de cohesió. Certament, són les paraules que guien l'acció de govern en tot el tema de la política d'infància i, en general, en tot el tema de les polítiques socials, amb les quals saben que aquest Govern està absolutament compromès.

Moltíssimes gràcies. Cediria la paraula, doncs, al conseller d'Afers Socials.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president. Després de la intervenció del president, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputats i diputades, mirin, jo pensava iniciar aquesta rèplica parlant una miqueta de l'estructura de les polítiques i dels eixos del Govern, i situant com tenen una interrelació amb la infància.

Un país cohesionat amb drets i oportunitats per a tothom, també per a la infància. Una economia pròspera, responsable i sostenible. El nostre model productiu, la prioritització de la despesa pública, el preu de l'habitatge o el món del treball influeixen en el benestar dels infants. Una societat enfortida democràticament lliure i justa, amb una governança compartida. Només amb la implicació dels nens i les nenes podrem fer més justa aquesta societat compartint present i futur, però no hem d'oblidar mai el present. I una Catalunya oberta al món, i això també ho tenim molt clar, perquè el compromís amb la infància és aquí, però també amb tots els nens i nenes i adolescents del món. La infància és plural i diversa, i ha de ser respectada i tractada sense discriminació ni per raó d'origen, sexe, gènere, orientació religiosa o capacitats.

Podria haver començat per aquí i començo per aquí, però també soc conscient que hi ha hagut una part del debat que hem tingut, una part del debat que ha plantejat el grup proposant d'aquest Ple extraordinari, que s'ha centrat en una doble lògica, que és situar que estem en una situació d'absoluta emergència, de crisi, i vincular aquesta situació amb, compartida o no, la nostra voluntat entorn del model polític que ha de regir aquest país. I tot això ho feia donant dades, però sense contextualitzar-les.

I, és clar, revisant, fent comparatives, revisaves i deies: «pobresa infantil», i veies que en les últimes dades comparatives tenim quinze territoris a l'Estat per sobre, i això no és un motiu per no tenir reptes. Però, és clar, amb aquesta lògica que plantejaven, dius: «Bé, tots estan enmig d'un procés de creació d'una república i tindrem 155 fins a l'infinit», perquè és la resposta que vostès donen sempre a la nostra actuació. Si parléssim de mortalitat infantil, ja ni els ho explicaria; parlariem directament de la Llei de seguretat ciutadana. No té molt sentit.

Vostès sempre vinculen qualsevol dèficit entorn de les polítiques d'aquest país amb el nostre projecte polític. Vostès són una lliçó pràctica del llibre *No pensis en un elefant* del Lakoff, i ho fan cada cop. Són una lliçó pràctica, i no em vull estar de dir-ho –no em vull estar de dir-ho–, perquè al final, quan situen el diagnòstic de les polítiques d'infància en aquest país, el que fan és refermar el seu relat, més enllà de que les dades, amb comparatives, no s'aguantin. I això és important que ho recordem, perquè, si no, farem aquell error que sempre ens deia Lakoff que no hem de fer, que és pensar en un elefant. Ell pensava en un elefant d'un color; jo aquí estic pensant en un elefant taronja, però no hi hem de pensar.

I volia situar aquest element, perquè, si no, després no entendrem tota la lògica del debat que hi ha hagut, no l'entendrem. Fins i tot el mateix president ha hagut de mostrar l'informe d'UNICEF sobre el qual plantejava les dades, que podem dir que

són... UNICEF planteja una altra perspectiva, una perspectiva que, segurament, en la comparativa, plantejarà altres diferències, però una perspectiva en la que nosaltres creiem, que és la *transversalitat* de les polítiques d'infància i adolescència: entendre que van més enllà dels sistemes de protecció i entendre que les polítiques preventives són essencials a l'hora de plantejar un bon sistema que doti d'igualtat d'oportunitats els infants del nostre país.

I per això tampoc vull defugir un dels elements que han introduït els diputats i les diputades, com és la necessitat de reflexió. El vaig situar aquí, en el Parlament, en la comissió, i hi hem estat treballant durant aquesta tardor: la necessitat de fer un procés de reflexió i construcció per revisar i reformar el que calgui del sistema de protecció. I tant, no hi tenim cap problema. Ho vaig explicar a la comissió i hem estat fent aquest treball. Ara, també em pertoca dir que tenim un sistema que és garantista i que és de qualitat, però que s'ha d'adaptar als nous reptes que tenim i que ha de ser capaç de donar resposta a aquests nous reptes. Cal innovar, cal agilitzar processos, fer encara més partícips els mateixos infants i joves. Hem d'incorporar una mirada crítica i constructiva on l'apoderament de les famílies sigui central i on realment encaminem el sistema de protecció cap a uns objectius essencials: la integritat de processos i serveis, la màxima qualitat, poderament, ètica i professionalitat i la mínima institucionalització. I és entorn d'aquests elements, que treballem.

I fins i tot aprofito aquí..., perquè el senyor Vidal Aragonés situava un dels elements sobre els quals hem estat reflexionant, que són els processos de retirada de custòdia. I som conscients que la manera d'introduir més garanties, compatible amb la perspectiva dels drets dels infants, que és el que ha d'estar en el centre –i quan es pren una decisió de retirada de custòdia és molt complex, però estan en el centre, els drets dels infants–, necessita també estar envoltada d'una reflexió ètica i la comissió de tuteles. Ara, en l'actual sistema, la decisió la té un professional o una professional –preparat, preparada– que fa consulta, però l'última decisió la té ell o la té ella. Proponem que la decisió passi a un òrgan col·legiat per analitzar des de diferents punts de vista, pluridisciplinaris –educadors, psicòlegs, juristes–, quines són les millors alternatives, perquè així generarem més garanties, i també farem un favor als professionals: els traurem un nivell de pressió molt i molt elevat. Perquè, a part, aquest professional, aquesta professional, ha de continuar treballant amb la família, i això ho fa encara més difícil.

I podria explicar-los moltes polítiques que fem; alguns exemples d'apoderament, que són més col·laterals, però que són importants i que mostren la línia política en què treballem. I un exemple molt concret és que tenim cinc mil infants i joves en el nostre país que participen de les cooperatives d'alumnes, amb les quals s'apropen a aquesta visió d'una economia social i cooperativa, crítica, que els apodera a l'hora de plantejar el model de societat en el qual viuen, que els apodera en el futur per poder plantejar tots els reptes que tenim en aquest àmbit.

És un exemple molt concret, i podria entrar en molts, en moltíssims exemples, però em centraré en un dels aspectes que vostès han situat i que els preocupa: els programes per a la diversitat. Vull parlar de les polítiques i programes directes per a adolescents amb discapacitats. Hi ha 8.400 infants i adolescents beneficiaris de l'atenció domiciliària, de l'atenció diürna, i dels serveis residencials que reben prestacions i serveis de la cartera de dependència. El 2017 hi havia més de mil beneficiaris de la prestació d'atenció social a persones amb discapacitat. Aquesta prestació té per objecte contribuir a les despeses ocasionades per l'adquisició de productes i actuacions destinats a permetre la promoció de l'autonomia personal de les persones amb discapacitat física, psíquica o sensorial.

Els programes com el SIOAS i el Marmi, que atenen les persones amb discapacitat menors de divuit anys, i aquest últim, el Marmi, cerca la inserció en l'empresa ordinària, o el conjunt de programes d'inserció i de subvencions en els centres especials de treball, que també dona resposta a aquells adolescents entre setze i disset

anys... I som conscients que és un àmbit amb molts reptes, on assegurar la igualtat d'oportunitats és clau, i hi seguirem treballant, especialment en assegurar la inserció a l'empresa ordinària, perquè aquest és el camí.

Podria parlar també de polítiques d'ocupació per a joves entre setze i divuit anys, i en podríem parlar, però em centraré en una, perquè té una doble perspectiva, perquè també és un exemple d'algun dels elements que vostès han criticat al llarg de les seves exposicions, que és la manca de coordinació. Em centraré en una: els centres de noves oportunitats, un treball que fem conjuntament amb el Departament d'Educació, que el fem per generar oportunitats per a aquests joves de setze anys, disset, que amb el sistema ordinari d'educació no hem sigut capaços de donar-los una resposta. L'any passat van participar més de set mil joves en aquests programes, i dels quals el 80 per cent, quan van finalitzar, es van inserir laboralment, i, d'aquests que es van inserir, un 20 per cent han retornat al sistema de l'educació reglada. És un bon exemple de com, treballant mà amb mà des de diversos àmbits de l'Administració, treballant mà amb mà per flexibilitzar les polítiques i per adaptar-les, podem donar resposta a aquests adolescents. I és també un àmbit que treballarem, i hi estem treballant entorn dels adolescents i joves migrants sols.

Perquè, els ho explico, tindrem nou-centes places, en aquests centres de noves oportunitats, per a aquests adolescents i joves, però volen saber de quina manera els hi hem d'inscriure? Ho volen saber? Els hi hem d'inscriure amb el número de la targeta sanitària. Ho troben raonable, que els hi haguem d'inscriure amb el número de la targeta sanitària? I saben per què els hi hem d'inscriure amb el número de la targeta sanitària? Perquè la seva regularització administrativa triga nou mesos, de mitjana. Vostès pensen que a un noi o una noia de setze o disset anys, amb una doble vulnerabilitat, la vulnerabilitat de ser menor d'edat i la vulnerabilitat d'haver tingut un trajecte migratori sol, sense estar acompanyat...? Hem de trigar nou mesos en regularitzar la seva situació administrativa, un dels aspectes que pot generar més vulnerabilitat?

Des del mes de juny estic parlant amb el Govern de l'Estat per fer front a aquesta situació, i ara encara estic esperant una resposta. Està molt bé, cadascú s'organitza com vol. Uns hem creat la secretaria, altres han generat altres figures, però el que dona sentit és donar resposta a això, és no generar més vulnerabilitat, és no excloure. Nou mesos de mitjana en els millors dels casos. Ah!, això no genera vulnerabilitat, estar en situació d'irregularitat administrativa?

Mirin, la targeta sanitària, amb aquesta complicada manera de govern, que no té manera de coordinar-se... Doncs, amb Salut, que és qui fa aquesta feina, des de Treball i Afers Socials i des d'Educació, perquè Educació també ho ha de fer amb altres –ja ho explicarà el conseller Bargalló–, trobem aquesta solució. Aquí podem parlar de que fem un desastre; ara, en això no hi entrarem. I és tan fàcil com solucionar-ho. Des del mes de juny, eh?, que després ens diuen que no interlocutem. Des del mes de juny hem situat aquesta necessitat, i encara estem esperant una resposta. Bé, si això no és generar més vulnerabilitat, que algú baixi i m'ho expliqui.

Però podríem parlar de moltes altres coses. Podríem parlar del paper que ha de tenir i que té la inspecció entorn d'aquells joves que estan treballant, d'entre setze i disset anys. I els parlo també de polítiques de treball, perquè també són essencials. I els podria parlar també de polítiques de famílies que fomenten la qualitat de la vida dels infants. Podríem parlar de la renda garantida. Podem dir tot el que vulguem, sempre som crítics, però, mirin, la renda garantida ha suposat que una família amb un menor passi a cobrar tres-cents euros/mes. La renda garantida ha suposat que una família amb dos menors passi a cobrar 411 euros/mes. La renda garantida ha suposat que una família amb tres menors passi a cobrar 486 euros/mes.

I podem dir: «Sí, però no s'està obrint, no està arribant a tothom que ho necessita.» Saben que hi estem treballant, i saben que hem obert aquesta possibilitat i que s'està visualitzant, i que del 4 per cent que em vaig trobar quan vaig arribar com a

conseller ara ja estem per sobre del 20 per cent d'acceptacions. Crec que mostra com treballem en el dia a dia. I la millor mostra és que hem passat de 57 milions que destinàvem a famílies amb menors amb la renda mínima d'inserció a, aquestes alçades, 83 milions. Bé, crec que també hem de visualitzar de quina manera afecta, i això afecta 27.166 infants i adolescents; no està malament.

Podríem parlar també d'experiències com el SOAF, el Servei d'Orientació i Acompanyament Familiar; també de quina manera integrem i generem a tot el territori del país una xarxa pública d'atenció als infants amb una voluntat preventiva, amb una voluntat de treballar amb les famílies, perquè les millors polítiques són les preventives, no les palliatives. Les palliatives són necessàries, però les preventives són les clau, i en podríem parlar.

Vostès, tots, a la intervenció també han tret el paper i la centralitat dels serveis socials, però els recordo que, amb tota la crítica que poden fer, amb tot el reconeixement que hem de fer als ens locals, perquè els serveis socials bàsics han sigut la porta d'entrada per als ciutadans i les ciutadanes més vulnerables d'aquest país durant la crisi, acabarem el contracte programa havent-hi invertit gairebé 100 milions més d'euros dels que teníem programats, dels que teníem compromesos; 100 milions d'euros gairebé més. Que aquest contracte programa per al que servirà és perquè hi hagin, al final del 2019, 850 professionals nous en aquests serveis socials bàsics, que aquest contracte programa ha servit perquè els EAIAs tinguin cent professionals més dels que tenien.

I podem dir: hi han reptes? I tant. Que voldríem tenir més? I tant. Però del compromís del Govern, i especialment del compromís que hem de fer mà amb mà amb els ens locals i en l'àmbit dels serveis socials, si m'ho permeten... Crec que és injust –és injust–, es pot criticar, però crec que és injust donar per fet que no hi ha cap tipus de compromís per part del Govern. Podríem parlar de moltes altres coses, perquè el president ho ha situat. Les actuacions de suport a les famílies amb el transport; això també és política per a la infància.

Mirin, voldria centrar-me també en un altre aspecte que crec que és clau i que no ha sortit molt, però sí que el volia situar: les actuacions i suport a les dones que pateixen violència masclista i el que significa per als seus fills i filles, com el 2018 s'han pressupostat 10 milions d'euros i aquest 2019 preveiem un augment de gairebé 3 milions d'euros per a aquests programes, que acaben actuant sobre infants i adolescents que viuen una greu situació de vulnerabilitat: que la seva mare ha patit violència masclista.

Crec que podríem revisar molts aspectes de les millores que hem pogut fer, i també dels reptes, i tant. Per això també he volgut situar el repte en matèria de protecció. Tots també han situat un altre repte –un altre repte–, i comparteixo l'expressió que han situat tant el diputat Vidal Aragonés com la diputada Marta Ribas: no és un àmbit per fer política «de baixa volada», és un àmbit en el que no podem responsabilitzar els adolescents i joves, és un àmbit en el que necessitem un treball conjunt de tots i totes, i és el repte entorn dels adolescents i joves migrants sols.

I aquí vull també fer una resposta. Mirin, ho podem criticar i assumeixo qualsevol crítica entorn de la gestió, però l'emergència, en el seu sentit, és complicada de planificar, no es pot planificar. I no som una illa –no som una illa–; mirin altres territoris de l'Estat, mirin França, mirin Suècia, mirin Itàlia, mirin Grècia. Si fem un exercici i ho revisem, veurem que hi ha un repte europeu. I, després, podem ser molt crítics, però la capacitat de generar més de 2.500 places en mig any és una barbaritat. Per què? Per què és una barbaritat? Perquè per sobre de tot hem tingut clar que el sistema de protecció no diferenciarà per origen. Per sobre de tot hem tingut clar això.

I, igualment, encara que vostès puguin ser crítics, planifiquem; i tant que planifiquem. I el 25 de gener tindran la visualització d'aquesta planificació. Ja els ho dic: el 25 de gener –hi estaran tots els grups convidats, només faltaria– es presentarà l'estratègia catalana per a l'acollida i la inclusió, una estratègia que s'ha anat fent i tre-

ballant. Perquè també han situat que no fèiem concertació, que no teníem diàleg social; doncs, senyors, portem mesos treballant dia a dia, i vostès –alguns– també ho saben. M'ha sobtat qui ho ha dit, perquè té representants en aquests grups de treball. Portem mesos treballant amb els grups de treball, amb les associacions municipalistes, amb els col·legis professionals, col·legis d'educadors, col·legis de treballadors –d'educadores i de treballadores–, amb els sindicats, amb les entitats d'infància, amb qui hem de treballar, conjuntament, dissenyant i tenint una triple perspectiva, perquè hem de tenir aquesta triple perspectiva.

Una, com donem resposta a l'emergència, com som capaços de continuar donant resposta a qualsevol infant o adolescent que arriba al nostre país, com assegurem l'acollida. Però, segon, encara més important –i alguns de vostès ho han situat–: com assegurem la seva emancipació, com assegurem que quan surtin del sistema no són vulnerables, no en queden exclosos. I, si m'ho permeten, em fa molta gràcia –em fa molta gràcia– que alguns, criticant-nos que ens oblidem d'ells quan tenen divuit anys..., i en els governs que han estat donant suport a l'Estat..., cap d'aquests governs té prestació per als posttutelats. Únicament hi han dos territoris que tenen prestació per a una persona que ha sigut tutelada. Saben quins són? No? (*Pausa.*) Catalunya i el País Basc. Són els únics territoris que tenen aquesta prestació, que són conscients que s'ha de buscar una solució per a quan surten del sistema, perquè no quedin vulnerables.

I aquest també és un altre element. I és un element que ens preocupa moltíssim, perquè, si no, no fem bé la nostra feina. Si som capaços d'acollir, però després no som capaços de que, quan surten del sistema, no siguin vulnerables, tenim un problema de fons, i aquesta és la centralitat. I això també ho hem estat treballant conjuntament amb aquests agents. I podem ser crítics. Segurament..., ja els accepto que a vegades fem un treball molt silenciós, molt fora de les càmeres, però és que aquest treball s'ha de fer així, s'ha de fer d'aquesta manera, amb grups de treball efectius, treballant dia a dia. I el 25 de gener tindrem el treball conjunt fet.

I també treballant amb la mirada llarga: el que els deia, fent revisió, i els ho he situat, portem tota aquesta tardor fent-ne. I volem treballar mà a mà amb vostès. Els ho vaig dir a la comissió i ho continuarem fent, perquè aquest treball de revisió de tot el sistema de protecció l'hem de fer mà amb mà. Ara, si m'ho permeten, només faltaria, defensaré els professionals i el sistema de protecció, perquè han fet una feïnada brutal. Perquè vostès –i és normal– no són conscients de com al juliol, a l'agost, al setembre, a l'octubre, tots els professionals han fet un esforç brutal, i l'han fet pensant en el benestar d'aquests adolescents i joves que arriben. Perquè aquest no és un repte d'aquest Govern; no senyors, això no és un repte d'aquest Govern; és un repte de país, molt més enllà del Govern.

El Govern, al final... Mirin, un país pot viure amb diferents governs, però una societat necessita aquells elements troncal·ls que expliquen el seu model, i això és un gran repte per a tots i per a totes. I hi continuarem treballant. I busquem fórmules, i tant, i innovem. Ara en tenim uns quants en acollida familiar. Ara, els ho explicaré: és que l'acollida familiar no és una solució directa, és que els perfils són una mica més complexos, és que els perfils fan que en certes edats l'acollida familiar i l'acolliment siguin complexos, però hi estem treballant. Igual que treballem els mentors, igual que busquem qualsevol àmbit en el qual puguem apoderar aquesta persona. I situar-los: l'acollida familiar, per a aquests joves i per a qualsevol infant, per nosaltres és central, i continuarà sent central.

També han parlat del desplegament de la LDOIA. Mirin, no està desplegada del tot, igual que sí que està desplegada en part. I sí, soc conscient de que hi ha aquest repte. Ara, també els ho dic: està desplegada en bastantes parts. Per començar, l'últim punt que es va desplegar va ser la modificació del decret de l'observatori. També es va desplegar el programa marc de crèdits. I tenim altres aspectes a desplegar, i els continuarem desplegant.

El president ha parlat de la unitat integral d'abusos sexuals. Crec que vostès ho han situat, i crec que en som conscients. I generem aquest programa pilot. I per nosaltres és central –és central. Per què? Ho explicava molt bé la senyora Ribas. Ho explicava molt bé: aquí l'element clau és evitar el circuit policia-hospital-jutjat-DGAIA, que és un circuit que vulnerabilitza, i és en això, en el que estem treballant, en evitar aquest circuit. És utilitzar el model europeu del Barnahus, un espai integral on s'atengui la víctima des de la primera revelació fins a finalitzar el tractament de suport psicològic; és reduir les avaluacions i entrevistes, millorar i garantir l'expertesa, aconseguir una plena coordinació entre els diferents departaments, garantir l'atenció i la recuperació de les víctimes, generar coneixement especialitzat.

És aquest, el repte, i i tant que el tenim entomat. I fem la prova pilot a Tarragona. I esperem que sigui un èxit per poder-ho desplegar, perquè estem parlant ja no d'una vulnerabilitat, de dues; és que són moltes vulnerabilitats. I tant. És d'aquelles coses que a qualsevol ciutadà o ciutadana li remou l'estómac, i és important treballar-ho.

Mirin, podríem parlar de moltes coses. No em vull deixar..., han anat situant diversos aspectes entorn de la planificació –que ja he respost–, entorn de la renda garantida, entorn de la vida autònoma i de l'emancipació –ho situava el senyor Vidal Aragonés–, entorn de la guia... Sí, situar que la guia de prestacions familiars està actualitzada el mes d'agost. I, si volen, els n'envio el *link*, no hi tinc cap problema.

Dels reptes que tenim, de com generem i també treballem en concertació, de com... I aquest també és un altre aspecte que no em volia deixar, ho veuen?, és important: la comunicació i la coordinació amb els ens locals. O ho fem mà a mà amb els ens locals o no ens en sortirem. Ara, si m'ho permeten, l'emergència és al moment. Si m'ho permeten, vostès són conscients que nosaltres no sabem dia a dia quants adolescents i menors poden arribar a aquest país? Suposo que vostès són conscients que no tenim equipaments muntats, i que anem creant equipaments. Suposo que són conscients que els equipaments hauran d'estar en alguna ciutat o poble.

I tant que comuniquem, tenim un protocol intern de comunicació. Ara, si m'ho permeten, si el que volen és comunicació a dues setmanes vista, llavors no sé què farem amb els menors durant aquestes dues setmanes. És la dificultat de la gestió. I això forma part de la nostra responsabilitat, i ens en sortim. Però els ho garanteixo: hi ha hagut algun moment en què no ha funcionat el protocol, també els ho dic. Tinc localitzats els tres casos, durant aquest estiu, en què no ha funcionat el protocol. Els tinc localitzats, tres casos. Ara, obrint un equipament per setmana, els puc assegurar que en molts casos ha funcionat.

I, per tancar, tanco amb autocrítica, però, si m'ho permeten, vull socialitzar aquesta autocrítica a tots i totes –faig aquest risc. I vull tancar amb un paràgraf d'*El petit príncep*, que socialitza un punt d'autocrítica del tipus de debat que hem tingut. I diu el següent: «A les persones grans els agraden les xifres. Quan els parlu d'un amic nou, no us en demanen mai les coses essencials. No us diuen mai: “Com és la seva veu? Quins jocs prefereix? Fa col·lecció de papallones?” Us pregunten: “Quants anys té? Quants germans són? Quant pesa? Quant guanya el seu pare?” Aleshores sí que es pensen que el coneixen. Si dieu a les persones grans: “He vist una casa molt bonica de rajoles roses, amb geranis a les finestres i coloms al teulat”, no poden imaginar-se la casa. Els heu de dir: “He vist una casa de cent mil francs.” Aleshores exclamen: “Que bonic!”»

Doncs, una part del nostre discurs ha sigut aquest. I crec que tots i totes hauríem de pensar en aquesta reflexió que ens feien en *El petit príncep*.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Ara, el conseller d'Educació. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president; per cloure el torn de rèplica del Govern. President, consellers, conselleres, diputats, diputades, la centralitat de les polítiques per a la infància i l'adolescència del Govern la lidera el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, però és evident que aquestes polítiques són unes polítiques transversals i que hi tenen molt a veure les accions i la responsabilitat del Departament d'Educació i del Departament de Salut, en nom dels quals –dels dos departaments– jo faré algunes de les respostes a les seves propostes, als seus requeriments o als seus comentaris.

Deia aquest matí el president de la Generalitat que la lluita contra la segregació era el pal de paller de les polítiques educatives del Govern en aquesta legislatura. Certament, la lluita contra la segregació, que té i tindrà diversos passos en el camí, que és llarg, i un dels primers serà la signatura del pacte contra la segregació, que ha promogut el síndic i que és previst per a començaments del mes de gener.

El Govern, el Departament d'Educació, s'ha incorporat als treballs per al pacte un cop aquest ja estava iniciat, i la seva aportació és doble: primer, aportant-hi uns compromisos temporals d'accions i uns compromisos pressupostaris d'actuació, i, segon, participant en la signatura, i, per tant, assumint-ne el seu compliment general en allò que el departament ha aportat i en allò que significa el pacte. Tindrem, suposo, temps suficient per parlar-ne a partir de que el síndic, doncs, el presenti i en convoqui la seva signatura i el departament l'assumeixi i el pugui explicitar en allò que li toca.

De qüestions que vostès n'han fet esment, hi ha en primer lloc, per exemple, l'educació zero-tres. Evidentment, n'hem parlat molt. La meua primera intervenció com a conseller d'aquest Govern ja va ser, en el Ple, sobre el zero-tres. I ha estat reiterada..., i ho entenem perfectament, perquè és una preocupació de tots i totes. És cert que el Govern va deixar de col·laborar en el finançament de les llars d'infants municipals. Això ho sap tothom. No és cert que durant aquests anys ha dedicat zero euros al zero-tres, perquè sovint ens oblidem d'una part que existeix, que és petita, però que existeix, que són les quaranta-dues llars d'infants del mateix departament, que el departament sosté, que en paga els sous i que en sosté el manteniment. I, per tant, aquestes quaranta-dues llars d'infants s'han mantingut en el temps, no s'han tancat. I, per tant, aquesta ha estat una aportació del departament, hi insisteixo, petita, però que sovint s'oblida.

Pel que fa a l'aportació del departament al conjunt important, bàsic, fonamental, de les llars d'infants públiques, que són les municipals, és cert que el departament va deixar d'aportar-hi el seu finançament. I és cert també que ens hem compromès que, a partir dels pressupostos del 2019, el departament tornarà a participar en el seu finançament, i ho farà de manera progressiva, i ho farà a partir d'un acord que encara estem treballant amb l'Associació de Municipis i amb la Federació de Municipis. I això ja ho hem dit, ho hem reiterat. Ho ha reiterat el president de la Generalitat i ahir mateix el vicepresident i conseller d'Economia ho tornava a explicitar: hi ha un mínim de 20 milions d'euros ja previstos en l'actual redacció dels pressupostos per a aquest retorn del departament al finançament de les llars d'infants de titularitat municipal.

El segon element important del pacte contra la segregació és l'aplicació de l'anomenat «decret de l'escola inclusiva», aquest decret que té un any i que és cert que encara no s'ha aplicat. I no s'ha aplicat per dos motius que són evidents: primer, per la inexistència d'un govern que l'apliqués fins a l'1 de juny, i, segon, per la pròrroga pressupostària, perquè és un decret que, per a la seva aplicació, demanava uns nous pressupostos, que quan es va presentar es preveia que existirien i que no han existit. I és un decret que començarà a desplegar-se també amb els pressupostos del 2019.

I començarà a desplegar-se amb una quantitat diversa d'actuacions. Hi ha, en aquests moments, 9.500 alumnes amb dictàmens de necessitats educatives específiques –9.500. Tots aquests 9.500 necessiten l'aplicació del decret. Tots aquests 9.500

necessiten més recursos humans i materials per ser degudament atesos. Són necessitats educatives específiques molt diferents; per tant, són recursos molt diferents.

Vostès en general n'han esmentat dos: els nens i les nenes autistes en l'horari de menjador. Jo ja ho he dit, i això el Grup de Ciutadans ho ha anat reiterant, i cada vegada que ho ha reiterat jo els he donat la raó: cal que en l'espai de menjador els alumnes autistes tinguin un monitoratge específic, és evident. Fins i tot els he dit que gairebé és més important el monitoratge de l'espai de menjador que el de l'aula; que el de l'aula és importantíssim, però el d'espai de menjador, pel que fa a la socialització d'aquest alumne, que és un dels seus elements educatius, és molt important. Ens hi comprometem amb els nous pressupostos.

Pel que fa als alumnes amb sordesa, que també ho reiteren, tenim a Catalunya uns dos mil alumnes amb sordesa. D'aquests, uns dos-cents..., les seves famílies han demanat l'ensenyament bilingüe en llenguatge de signes; i, d'uns mil vuit-cents, les seves famílies han demanat l'ensenyament en oralitat. L'oralitat també té uns costos per al servei educatiu, que tampoc assumim en la seva totalitat i que hem d'assumir amb l'aplicació de l'escola inclusiva. El signisme té uns costos per al sistema educatiu, que tampoc assumim en la seva totalitat i que haurem d'assumir amb l'aplicació de l'escola inclusiva.

Quan vostès xifren una quantitat, aquesta és la quantitat per a una part d'aquests 9.500 alumnes, per a dos-cents d'aquests 9.500 alumnes. I, a més, és una quantitat jo diria que modesta, perquè un dels problemes que tenim, per exemple, amb els alumnes amb sordesa és la territorialitat. A les comarques de Lleida i a les comarques de Tarragona no hi ha cap centre preparat per acollir alumnes amb sordesa amb un tractament específic com sí que hi ha a Barcelona, i això és una de les actuacions que hem de fer, perquè la territorialitat és important a l'hora d'assumir els drets. Per tant, tenen raó les famílies de nens amb sordesa signistes de que no tenen tot el servei que haurien de tenir? Sí. Com tenen raó les famílies dels altres 9.300 alumnes dictaminats amb alguna necessitat educativa especial. I el compromís del Govern és que amb els nous pressupostos es començaran a atendre les seves sol·licituds.

Que dues entitats de pares i mares d'alumnes sords amb voluntat d'ensenyament bilingüe signista han anat als jutjats per reclamar...? Tenen el seu dret a fer-ho. Com tenen el dret a fer-ho totes les altres associacions de mares i pares; tenen el seu dret a fer-ho. Que hi ha hagut associacions que no hi han anat? També és cert. Que estem negociant amb algunes de les associacions aplicacions immediates d'elements que no són de gran pes pressupostari? Ho estem fent. I ho estem fent aquesta mateixa setmana, per exemple, amb la petició de grups de pares i mares de trobar un altre centre a Barcelona diferent de l'actual per a aquest tractament. Ho estem fent, i ho farem. Però, hi insisteixo, sense nous pressupostos, aquests 9.500 alumnes amb dictàmens no tindran l'atenció que el decret d'escola inclusiva demana i que les necessitats demanen.

Tot el que té a veure amb ciberassetjament, internet segura, la comprensió de la informació 2.0, és a dir, les violències en els centres, les diverses violències. Jo ho vaig anunciar i ens hi tornem a comprometre: presentarem un pla per a centres lliures de violències, de tot tipus de violències –de tot tipus de violències. I en el que ens apunten avui, de dues violències, que són diferents en el seu tractament, en la seva prevenció i, quan cal, en la seva repressió –i, quan cal, en la seva repressió–, que són la violència del major contra el menor i la violència del menor contra el menor, que són dos estadis diferents de violència, i els dos es poden donar i en els dos hi hem d'actuar.

Tenim protocols, però hem de reunificar-los. Hem de donar un pas endavant, hem de tenir noves mirades, hem de ser més agosarats, hem de ser fins i tot més valents i hem de ser, quan cal, més repressors –quan cal, més repressors–, internament i col·laborant amb les autoritats policials i judicials quan la naturalesa dels fets ho demana. Ja ho estem fent, però cal ser molt més proactius. I ho serem i ho volem ser.

Ho deia el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, i ho vull reiterar: els centres de noves oportunitats, que són diversos en l'actualitat en el país, que van fer aquell gran servei a set mil nois i noies, són uns centres amb què treballem conjuntament el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies i el Departament d'Educació. En algun cas són del SOC, en algun cas són de centres de formacions professionals, en algun cas són d'ajuntaments amb la nostra col·laboració, en algun cas són de fundacions; és igual, perquè aquest model de col·laboració dels dos departaments, dels ajuntaments i les fundacions dedicades al lleure o a la inserció laboral, és un bon model, i anirem més endavant, perquè set mil encara són pocs, set mil encara són molt pocs. Però és un pas endavant, innovador, i amb què, a més a més, estem atenent totes les peticions dels ajuntaments que ens ho estan demanant; és a dir, són molts els ajuntaments que ara venen i ens ho demanen, i els estem atenent, perquè creiem que és una eina molt important.

La qüestió de les beques menjador: ho comentava el portaveu de la CUP, té tota la raó. L'actual llinar de les beques, que és el 100 per cent complint uns requisits, el 50 per cent complint-ne uns altres, deixa massa gent al mig: deixa massa gent que no arribarà al 100 per cent, però a qui un 50 per cent li és insuficient. I la nostra proposta per al curs vinent –si hi ha pressupostos, millor, i, si no, la farem igual, perquè aquesta no és una qüestió només pressupostària; la pressupostària ens permetrà tenir més beques–..., el que ja farem el curs vinent, amb pressupostos o sense, és un 80 per cent també, de manera que aquelles famílies que amb el 50 per cent no en tenen suficient per accedir al menjador escolar, però que els seus requisits no arribaran al 100 per cent, puguin accedir-hi. I, si convé, compactar-ho, perquè es pot compactar un 80 per cent i podem arribar a que aquestes famílies puguin accedir al menjador escolar de manera gratuïta i gairebé cada dia. Hi ha fórmules de compactació que en alguns casos estan funcionant. I, per tant aquí tenen el nostre compromís, també.

I un parell de coses finals d'educació abans de fer comentaris del Departament de Salut. Primer –ho comentava el conseller de Treball–: de tots aquests menors migrants sols, els menors de setze anys els hem d'escolaritzar, perquè tenen dret a l'escolarització. Els menors de setze anys els estem escolaritzant, perquè hem de complir amb el seu dret a l'escolarització.

Per escolaritzar-los tenim diversos problemes. El primer és el que comentava el conseller: ens arriben sense identificar, ens arriben sense papers, perquè l'Estat no els dona papers fins al cap de nou mesos. Però nosaltres no podem esperar nou mesos per escolaritzar-los, perquè perdríem un curs, i no podem perdre un curs. I a través del Departament de Salut, amb la coordinació del Departament de Salut, els escolaritzem a partir del número de la targeta sanitària, que no és reglamentàriament tal com els hauríem d'escolaritzar, però és que és l'única manera que tenim per fer-ho. I ho fem –i ho fem– perquè no podem esperar nou mesos a escolaritzar-los. I ho fem, amb les dificultats que ens comporta al nostre sistema, perquè, evidentment, com el conseller ha explicat, es van creant centres, i són centres de trenta, quaranta menors, la meitat dels quals, per posar-ne un exemple, els hem d'escolaritzar. I hi ha cops que són en poblacions, diguem-ne, on tenen uns centres molt limitats. Però ho hem de fer, perquè hem de complir el seu dret.

I, finalment, el Partit Popular. El seu portaveu, que ara no hi és, ha dit una xifra que, un cop l'ha dit, era evident que no era certa, però l'he consultat, perquè he pensat: «Si la diu, pot ser que sigui certa», i, evidentment, no ho era. Ha parlat del 50 per cent d'absentisme. Jo, quan ho ha dit, he dit: «No pot ser», perquè he pensat: 5.465 centres escolars a Catalunya..., potser en algun hi ha el 50 per cent d'absentisme. No. En cap dels 5.465 centres escolars de Catalunya hi ha un 50 per cent d'absentisme. En un 1,99 per cent d'aquests centres, que no arriba al 2, hi ha un absentisme al voltant del 25 per cent. En un 1,99 d'aquests centres hi ha un absentisme al voltant del 25 per cent; molt preocupant.

De fet, són molt preocupants dues coses: dir una xifra falsa i la xifra certa, les dues coses són molt preocupants. Hi ha plans contra l'absentisme. És cert que molt sovint l'absentisme té a veure amb la realitat social de l'entorn o fins i tot amb la feina de les famílies. Normalment aquests casos més grans d'absentisme es donen en barris on les famílies tenen una feina que va lligada al voltant de mercats, de mercats fora del municipi, i de circuits de mercats i de fires, i això produeix, en molts d'aquests casos, l'absentisme. Però és igual, la nostra obligació és que no hi hagi absentisme, que aquest 1,99 per cent s'acosti el màxim possible al 0, sabent que el 0 també és impossible, però que s'acosti el màxim possible al 0.

I pel que fa a alguns comentaris sobre l'actuació del Departament de Salut –i finalitzo, senyor president–, en primer lloc, si la preocupació és les lleis, en aquest Parlament es va votar una llei important en temes de salut i important també per a les vulnerabilitats, que va ser la Llei de salut universal; una llei de salut universal que ataca vulnerabilitats també d'infants –també d'infants– i que, malauradament, no va rebre el vot de tots els grups de la cambra.

Pel que fa a pediatria –ho recordava el president–, som conscients de la manca de pediatres, però tots els nostres infants són atesos o per un pediatra o per un metge de família especialista en pediatria. Però aquesta és una solució que és provisional, perquè volem que tots siguin pediatres.

Pel que fa a les llistes d'espera, confirmo que a principis d'any el Govern presentarà un decret llei d'accessibilitat per millorar la gestió de les llistes d'espera, i que en aquest decret llei d'accessibilitat hi haurà també criteris de vulnerabilitat, i tindrà, per tant, també criteris que afecten els infants i els adolescents en situació de vulnerabilitat.

Pel que fa a les addiccions i a les noves tecnologies, des de la Subdirecció General de Drogodependències, el Departament de Salut conjuntament amb el Departament d'Educació i també el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, s'estan implementant programes, projectes i recursos preventius i assistencials adreçats especialment a les poblacions infantil i juvenil i les seves famílies. En puc posar dos exemples: a nivell assistencial, estem introduint a la cartera de serveis assistencials totes les noves addiccions referents a les noves tecnologies; i, pel que fa a nivell preventiu, publicarem properament la guia de prevenció d'entorns digitals, adreçada a tots els professionals que treballen amb població adolescent –professionals educatius, professionals sanitaris, professionals de lleure.

I, finalment, tenim marge de millora en els centres de salut mental infantil i juvenil. I necessitem un marge de millora en els centres de salut mental infantil i juvenil per atendre tots tipus de trastorns, també el TDAH i el TEA. Però per això –per això–, perquè en som conscients i comencem a actuar, dels 70 milions d'euros que s'han invertit en salut mental ha anat prioritàriament a centres de salut mental per a infants i adolescents un 26 per cent, i entre 2016 i 2018 hem incrementat un 40 per cent el pressupost de la xarxa de salut mental infantil i juvenil.

I sobre aquest aspecte hi ha, per acabar, certament, un exemple de coordinació. En aquests moments –en aquests moments– s'està aplicant ja a la comarca d'Osona, a partir d'una proposta de la unitat de psiquiatria infantil de l'Hospital de la Vall d'Hebron, una actuació conjunta entre el Departament de Salut, el Departament d'Educació i serveis de la Universitat de Vic; un pla per apoderar el professorat i donar-li les eines de detecció de conductes disruptives i trastorns conductuals de l'alumnat dels centres. Perquè la unitat de psiquiatria de la Vall d'Hebron ha constatat que molts dels alumnes que presenten conductes disruptives en els centres o actuacions conductuals agressives no estan diagnosticats perquè la família no ho ha reconegut o perquè el seu corresponent pediatra no ho ha reconegut, i, en canvi, és l'entorn educatiu on és més fàcil reconèixer aquestes actituds o aquestes patologies.

I amb aquesta prova pilot que estem fent a tots els centres de la comarca d'Osona esperem poder establir, a partir de la proposta de la unitat de psiquiatria de la Vall

d'Hebron i del treball conjunt de Salut i Educació, un protocol per a tots els centres de Catalunya per a aquesta actuació necessària, la qual la unitat de psiquiatria de la Vall d'Hebron calcula que és per a un 20 per cent de la nostra població d'estudiants; una xifra que pot semblar alta, que és la xifra habitual al món occidental, però que és una xifra que necessita també una atenció molt concreta per al bé dels alumnes i també per al bé del mateix sistema educatiu.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Atès que el còmput global d'intervencions per part del Govern ha estat d'una hora, dividirem aquest temps entre els grups, i, per tant, li corresponen a cada grup parlamentari deu minuts d'intervenció. En primer lloc intervé, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. El Gobierno impermeable a la realidad. Autocrítica cero. Creo que ha habido un pequeño ejercicio de autocrítica por parte del *conseller*, que no sé si le ha escapado, pero ahora hablaremos del tema de educación, que creo que ha estado usted abordando diferentes cuestiones. Pero, sobre todo, lo mejor es que la autocrítica que ha hecho el *conseller*..., al final y socializada, no vaya a ser que tengan ustedes que asumir la autocrítica ustedes solos. No, no: la autocrítica la socializamos aquí entre todos. No, deben hacer ustedes un ejercicio muy evidente de autocrítica.

Y yo les he dicho en mi intervención dos o tres veces que reconocemos que muchas de estas cuestiones no son sencillas de resolver. Creo que he sido la única interviniente de los grupos de la oposición que les ha dicho claramente que algunos de los problemas de los que estamos hablando son problemas complejos, que no se solucionan de un día para otro. Pero es que ustedes no se merecen ni ese tipo de comprensión por parte de la oposición. Ustedes o niegan el problema –«models d'èxit», «un orgull de país», ¿no?, el sistema de *acollida*, y ahora hablaremos de en qué condiciones están algunas de las personas que han llegado a Cataluña– o la culpa es de los demás: «de l'Estat», «de l'espoli fiscal»...

Yo me imagino a las familias, los profesionales, que están cada día sufriendo estas cuestiones, y les ven a ustedes, y se les caerán los palos del sombrero –sí, sí, una expresión muy castellana, usted debería estar familiarizado con ella también. Verles a ustedes, que están en sus manos las soluciones a estos problemas, es desalentador, porque les importa muy poco. Y no porque yo lo diga o mi grupo lo diga. Es que ustedes lo han dicho, lo han escrito. Usted lo ha escrito: «A mi només m'importa la independència del meu país.» Usted lo ha escrito, y, encima, lo demuestran. Lo dicen, lo escriben y lo demuestran con su acción de gobierno. No son su prioridad ni las políticas sociales ni las políticas de infancia ni nada que no sea el *procés*. Lo demuestran con su actuación cada día. Siempre la excusa es de los demás: siempre la excusa es del Gobierno de España, siempre es que los españoles nos roban. Siempre, siempre, siempre.

¿Ustedes no se han dado cuenta hoy de un pequeño detalle? ¿Se han dado cuenta de que hoy todos los grupos de la oposición, desde la CUP hasta el PP, pasando por Partido Socialista, nosotros y los señores de Podemos, estamos de acuerdo en muchas de las cuestiones? No solo en que ustedes no priorizan recursos a estas políticas, que eso ya me parece que es evidente, sino en que hay problemas de coordinación interna del Gobierno: problemas en los protocolos, problemas de gestión, problemas de la evaluación de los programas, problemas en la actualización de la cartera de servicios, problemas en desplegar determinadas leyes y pactos que se acordaron y que ustedes no han hecho nada...

¿No se dan cuenta de que cuando toda la oposición en bloque coincide en algo tan evidente es porque quizás tengamos razón? ¿Quizás los únicos que están en contra dirección son ustedes? ¿No lo han pensado nunca? Insisto, problemas complejos, problemas complicados de resolver. Pero ustedes no priorizan. No les importa, esta cuestión; no hacen nada. No hacen ni autocrítica –ni autocrítica.

Hablamos del tema de educación. Usted lo puede vender, señor *conseller*, como usted quiera, pero a cero a tres años la Generalitat de Cataluña en los presupuestos le ha dado cero euros –cero euros–, y han encontrado ustedes dinero para un montón de cosas. Para la educación de cero a tres años, cero –cero. Por tanto, las excusas –«Bueno, en realidad es que nosotros también...»–..., cero euros. No han encontrado ustedes ni un euro para esta cuestión, y es un tema fundamental.

Hoy estamos hablando de infancia, pero podríamos hablar de la conciliación de la vida profesional y la laboral. Podríamos hablar de la igualdad entre hombres y mujeres, con esta cuestión. Es fundamental: las mujeres que se quedan en casa cuidando de los hijos y renunciando a la carrera profesional, y la Generalitat destina cero. La principal fuente de desigualdad es cuando las mujeres llegan a la edad de ser madres y cuando son madres.

El tema de la protección de los menores: el problema estaba colapsado de antes. No culpen ustedes al aumento de la llegada de personas de otros países. No funcionaba ni antes, ni durante, ni después de la tutela, ya desde mucho antes de este aumento que ha habido, ciertamente, en todas las comunidades autónomas. Y ustedes no pueden decir que es «un orgull de país» como se está gestionando, porque hay personas que están durmiendo en el suelo de las comisarías. Y cuando ustedes..., cuando tú, como comunidad autónoma, como administración, tienes a chicos y chicas durmiendo en el suelo de las comisarías, no puedes salir a decir que es un orgullo, porque no lo es. Hagan ustedes, por favor, autocrítica; enfrentense a la realidad.

Otra de las cuestiones que decían, el tema de pediatría: no hay pediatras en muchos lugares de Cataluña. Claro que hay médicos de familia atendiendo a los niños, solo faltaría. Pero una de las reivindicaciones precisamente de los profesionales es poner en valor la atención primaria, reconocer la labor de la especialidad de los médicos de familia, porque es una especialidad. Es que parece que ustedes, cuando hablan... «No, son médicos de familia pero especializados en...» No, no, es que la especialidad existe, de médico de familia, y hay que ponerla en valor. No tienen atención de personas que tengan la especialidad de pediatría. Lo pueden ustedes vender como ustedes quieran, pero eso es así.

Y la desigualdad territorial en este sentido es alarmante –alarmante. Solo una pequeña crítica que creo haber percibido del señor *conseller* de Educación, dice: «A partir del año que viene, con los presupuestos, se empezarán a atender –se empezarán a atender– las necesidades de esos nueve mil alumnos que no tienen sus necesidades atendidas.» ¿Cómo se puede decir eso y decir que es un *model d'èxit*? Es que las dos cosas a la vez no se pueden defender. Si usted como *conseller* dice que a lo mejor el año que viene, si hay suerte, se empezarán..., porque usted ha dicho literalmente «se empezarán a atender estas necesidades»; ¿pueden ustedes dejar de decir que es un *model d'èxit*? Es un *model* que lo que hace es perpetuar desigualdades sociales. ¿Cómo pueden defender una cosa y la contraria?

Por eso creo que ha hecho usted autocrítica, pero ni siquiera conscientemente, porque usted ha hecho una enmienda totalmente a lo que ustedes defienden. Y si el sistema va como va y no va peor es por el trabajo de los profesionales y por el apoyo de las familias, pero no porque sea «un *model d'èxit*» gestionado desde la Generalitat.

Por cierto, otro de los temas en que creo que podemos coincidir todos los grupos parlamentarios, e incluso el Gobierno: el tema de mejorar los procedimientos cuando hay un abuso sexual a menores. Estamos de acuerdo, ¿no? Estamos de acuerdo con lo que ha explicado, por ejemplo, en este informe tan clarificador Save the Chil-

dren, ¿no? Cuando..., incluso los niños y niñas tienen que declarar hasta diez veces por el mismo caso –lo explicaba también la portavoz del grupo de los comunes. ¿Saben ustedes en qué ley podríamos haber debatido todo esto hace más de un año? En la ley que presentó Ciudadanos para luchar contra el maltrato infantil, los abusos sexuales. ¿Qué hicieron ustedes? Bloquearla. Aquí podrían haber venido, en la ponencia muchos expertos, y podríamos haber hablado del método Barnahus, podríamos haber hablado de muchas cosas. ¿Qué hicieron ustedes? Bloquearla. ¿Por qué? Porque esto no les interesaba.

Ustedes, por entonces, estaban con su Ley de transitoriedad y esas cosas. Aquí se podría haber avanzado ya esta labor. Y esto no es presupuesto, señor Torra; esto no es «Madrid nos roba». Esto es coordinarnos mejor, hacer un protocolo mejor para que el proceso sea mucho más eficiente y mucho más cercano y mucho mejor para las víctimas. De esto no tiene la culpa nadie más que ustedes, en el Gobierno y en el Parlamento, porque nos vetan las leyes en las que traemos aquí este debate, para que vengan los expertos, las familias, las entidades, los profesionales. Pero a ustedes esto les da igual.

¿Cuánto tiempo hemos perdido en este caso concreto? ¿Cuánto tiempo hemos perdido desde que ustedes bloquearon esta ley? ¿Cuántos debates interesantes nos hemos perdido en el Parlamento, que ustedes han querido llenar con otras cuestiones? ¿Cuántos traumas podríamos haber ahorrado?

Y les estoy poniendo un ejemplo porque hoy estamos, ciertamente, hablando de muchas cuestiones, porque este tema lo requiere; es un tema, insisto, que se tiene que abordar desde una vertiente transversal. Pero no todo es presupuesto. Y también, por supuesto, muchas de las cosas son dinero y son partidas presupuestarias y es cómo ustedes priorizan, pero es que hay otras cosas en que ni siquiera ustedes tienen la excusa del dinero: es gestionar mejor, coordinarse mejor, legislar mejor, actualizar mejor. Ustedes no quieren solucionar los problemas, porque su único problema..., el señor Torra lo ha dicho muchas veces: «El principal problema de Cataluña es la autodeterminación.» Bueno, pues, no sé yo si para las familias catalanas será este, el principal problema. Yo creo que no. Para usted quizás sí, pero para la realidad de los catalanes no lo es.

Nosotros vamos a presentar propuestas, evidentemente. Muchas, se lo reconozco, las hemos presentado ya varias veces en este Pleno y ustedes las han bloqueado. A ver si esta vez tenemos suerte, se han ustedes sensibilizado un poco, se han dado un pequeño baño de realidad, y entonces..., a lo mejor esta vez tenemos suerte y no nos bloquean algunas de las propuestas, pero vamos a hablar de propuestas en educación, propuestas en salud mental.

Por cierto, la cifra que ustedes repiten de los 70 millones de euros..., solo 17,5 son para los jóvenes y niños, solo 17. Se lo digo porque usted ha repetido la cifra de 70 millones; eso es para toda la población, y estamos hablando de infancia –estamos hablando de infancia. Y hay un problema importante, sin ser alarmistas, con el tema de salud mental en niños y adolescentes, en los que influye muchísimo la renta de los padres y el nivel socioeconómico de las familias.

Pero hablaremos de listas de espera, volveremos a presentar nuestra ley contra el maltrato y los abusos sexuales, a ver si esta vez tenemos suerte. ¿Eh?, compañeras, a ver si esta vez no nos lo bloquean estos señores y podemos hablar de estas cosas tan importantes.

Pero presentaremos más cosas que no hemos podido...

El president

Diputada...

Inés Arrimadas García

Acabo, señor presidente. Muchas cosas que, por falta de tiempo, como el tema de la lucha contra la LGBTIfobia de los niños, el tema del maltrato, el tema de la nutri-

ción saludable... En definitiva, hay tanto por hacer, estamos perdiendo tanto el tiempo con ustedes al frente de la Generalitat...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...que no tienen derecho a pedir un país independiente para gestionarlo ustedes desde el Gobierno –como personas, sí–, como partidos desde el Gobierno, porque ustedes no saben gestionar una autonomía.

El president

Diputada...

Inés Arrimadas García

Quien no sabe gestionar una autonomía... *(El president retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.)*
(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn del diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, consellera, senyors i senyores diputats, avui hem anat a dinar i he pensat: «Al president segurament la xifra d'aquest matí la hi han hagut de posar, i l'han hagut de treure d'algun lloc.» I, efectivament, com no tenim temps, diguem-ne, dintre del debat, de preparar-nos les dades, he trobat el mateix informe del que vostès han tret la dada que diu que Catalunya inverteix un 4,09 del PIB en polítiques d'infància.

I el en llegeixo, no? –no els ho diré tot ara, perquè tinc deu minuts–, només una frase, que diu: «En primer lugar, el gasto total en infancia es de 9.000 millones de euros, lo que supone un 27,16 por ciento del gasto total y un 4,09 del PIB autonómico.» Nueve mil millones de euros resulta que gastamos en infancia –9.000. Le invito a hacer una lectura crítica de los datos que les pasan. Nueve mil millones de euros es, si lo invirtiésemos en infancia, todo lo que invertimos en salud, todo el presupuesto de Salud; pero sería aún más de lo que invertimos en educación y servicios sociales juntos. Es imposible.

Claro, ustedes hablan de transversalidad. Que esto de la transversalidad, los que llevamos ya unos añitos, depende de cómo, uno se la trae bien y, oye..., «un poco me quito las pulgas de encima, hablo de transversalidad y lo uno todo». Y, claro, si unimos salud, educación, servicios sociales... Eso significa unir residencias de la tercera edad, por ejemplo; ¿también las contamos como políticas de infancia? ¿Todo el presupuesto de Trabajo lo contamos como políticas de infancia? ¿Todo? ¿Las universidades? ¿Todo también lo contamos como políticas de infancia? ¿Todo el presupuesto de Salud son políticas de infancia? No. Por lo tanto, a lo que les invito, en todo caso, es a ajustar esa transversalidad. Y ya sé que la cifra les va bien, pero esta cifra no es correcta, y, por lo tanto, ese mismo informe de UNICEF, dos informes después, cita lo que sabemos, que es el 0,8 del PIB en políticas de infancia, que le invito, lógicamente, a aumentar.

Contestaré a algunas de las cosas que se han dicho también y que ha tenido usted a bien responder. Nosotros hemos presentado noventa y cuatro, noventa y cinco propuestas. Ese centenar de propuestas, calculamos que alrededor de 600 millones sería lo que haría falta para llevarlas a cabo. Como gastamos 9.000, tampoco nos viene de 600, ¿no? Si gastamos 9.000 millones de euros en infancia, total, 600... Oye, y así ya lo hacemos todo y lo hacemos bien, ¿no? Pues unos 600 millones de euros. ¿Cómo los paga? Hombre, a mí se me ocurre una que a usted se le va a ocurrir, se-

guro: hay 2.200 millones esperando a la puerta de este Parlament y que usted se niega a que lleguen, 2.200 millones que usted se niega a que entren en este Parlament.

Y además le pido: por favor, haga una reforma fiscal que permita que los propios ingresos de la Generalitat aumenten aumentando la presión fiscal a aquellos que más tienen, que más cobran. Se lo pido a usted y, fundamentalmente, a Esquerra Republicana, al señor Aragonès, que en estos momentos no está, que es de Esquerra Republicana. Y, por lo tanto, al de Esquerra le pediría, por favor, una cierta redistribución de la riqueza.

Usted me dice: «No, hay cosas que no hemos podido hacer. El 155...» Hombre, ya lo echaba de menos, el comodín del público. Es decir, el 155 es el culpable ahora mismo de que no podamos invertir en infancia mucho más en este país. ¿Verdad que no? Claro que no, señor *president*. Más que nada porque una tercera parte del 155 fue aplicación del 155 estricta; el resto estuvimos esperando a que ustedes formasen gobierno. Por lo tanto, si tan mal fue para Cataluña –y usted lo sabe perfectamente y de manera directa–, su responsabilidad hubiese hecho, en todo caso, acelerar ese proceso. Pero, en todo caso, lo del 155 como comodín del público ya es una cosa que está un poquito manida.

Por cierto, nuestras propuestas valen 600 millones de euros, eso es lo que calculamos; lo que no sé es lo que valen las suyas, porque no las he escuchado, y usted es el *president* de la Generalitat. Ya está bien que nos exija a la oposición decir cuánto valen nuestras propuestas; lo calculamos, no hay ningún problema. ¿Y las suyas? ¿Cuánto valen? Después, en el *pressupost...*, 9.000 millones de euros también, ¿no? Bueno, ya lo veremos, en todo caso.

Hay algunos temas también que me gustaría destacar sobre el debate de esta mañana. Una de les coses, possiblement, que hem vist més clares és que a Catalunya no hi ha rumb, no sabem on anem en polítiques d'infància; de fet, no sabem què passarà d'aquí a dos mesos. Avui sortim d'aquest debat sense tenir clar res. Que, per cert, en un debat promogut per l'oposició sobre temes d'infància, el Govern hauria pogut venir aquí i dir dues mesures fonamentals i potents, i haguéssim sortit d'aquí, fins i tot vostè, amb el titular, i la gent, menys preocupada. No tenim aquests titulars.

Que els grups de l'oposició li posem exemples concrets, situacions de la vida quotidiana, i, en aquest cas, la diputada de Junts per Catalunya, la senyora Gallardo, ens ha acusat de fer demagògia. Senyora Gallardo, clar, sembla que dir que la ciutadania reclama pediatres –pediatres– és fer demagògia. Pediatres. No hi han pediatres, president. No hi han pediatres. Vagi vostè al CAP Gran Sol, per exemple, de Badalona: no hi han pediatres. I no ho poden amagar amb els metges de capçalera, els metges de família. No hi han pediatres. És que estem en aquests punts de reclamació tan bàsics.

Quan diem que hi ha alumnes sords sense intèrprets, tot i que reconec que el senyor conseller n'ha explicat les causes i la voluntat que això canviï, no estem fent demagògia, estem explicant realitats que succeeixen.

Quan denunciem que els protocols d'assetjament sexual, quan denunciem que aquest Govern no compleix les lleis de fa nou anys o quan ens diu que aquest Parlament ha aprovat augmentar la despesa social en els propers pressupostos fins a un 2,8 per cent del PIB, clar, no estem fent demagògia. És a dir, vostè no pot venir aquí a dir que tenim el 4,6 per cent del PIB destinat a infància i aprovar, els seus grups parlamentaris, que donen recolzament al Govern, que apugem la inversió en infància fins al 2,8 per cent. Alguna cosa no quadra, hi ha alguna cosa que no quadra. Això sí que és fer demagògia.

I, senyora Gallardo, jo també soc educador social, amb més de deu anys d'experiència en el treball amb infants i joves, i això no em fa ni millor ni pitjor persona; fins i tot no em fa ni tenir millor anàlisi que la seva o que la d'una altra persona que es dediqui a aquest tema. El que passa, que aquí es demostra també que, en funció del sector social amb què un ha treballat, l'experiència sobre quins són els serveis o

no són els serveis i quina és la facilitat d'accés o no a les prestacions són absolutament diferents.

Senyor Bargalló, i també per a la resta de diputats, li posaré altres exemples... Jo crec que aquest no és demagògia, però potser és una dada que no s'ha dit, que és recent, de l'Observatorio Estatal de la Discapacidad. A l'últim informe fa una comparació amb la resta de comunitats autònomes, i diu: «Alumnado con necesidades educativas especiales escolarizado en centros ordinarios según las comunidades autónomas.» Som la darrera comunitat autònoma amb alumnat amb necessitats educatives especials escolaritzat en centres ordinaris: un 62,7 per cent. Aquesta és una dada preocupant.

Ho dic perquè..., clar, què passa? Jo celebros que vostè vulgui revertir aquesta situació, perquè és especialment greu. Miri, li posaré l'exemple, per exemple, de Santa Coloma de Gramenet, que conec perfectament. A Santa Coloma de Gramenet una família amb un fill amb necessitats educatives especials, en funció del moment en què es matricula..., no el pot matricular perquè no hi han places suficients perquè aquest alumne, doncs, rebi el recolzament a classe o a fora o l'acompanyament dels professionals de les USEE. Què ha de fer? Marxar, marxar a un centre privat fora de la ciutat de Santa Coloma, per rebre aquest recolzament. Hi va si s'ho pot pagar, i, si no s'ho pot pagar, s'escolaritza i no rep exactament el mateix suport que necessita, bé perquè té problemes, diguem-ne, de dèficit d'atenció o problemes de logopèdia o pel que sigui. Però hem d'intentar que aquesta microcirurgia, que és fonamental per a la igualtat d'oportunitats, arribi a tothom. I és aquí on hem de fer tot l'esforç per posar-hi els diners, per posar-hi els calés i per posar-hi la inversió.

Jo li reclamo al senyor president responsabilitat en la gestió. Li reclamo acció de govern, perquè vostès poden fer coses; altres ho han fet en el mateix temps, aproximadament, de govern que porten vostès. Per exemple, el Govern de l'Estat ha anunciat aquest matí que la Llei de protecció a la infància inclourà protocols contra la violència als centres, i inclourà, a més, el deure de qualsevol persona de comunicar indicis de delictes, per a la qual cosa es garantirà la confidencialitat i l'anonimat. I com no tenim aquest registre de maltractadors, el RUMI, des de l'any 2007–2007–, crec que serà millor esperar l'anunci fet pel ministre d'Interior fa unes setmanes, amb la creació d'un registre únic per conèixer la realitat de totes les violències contra la infància, que garantirà que les persones que han tingut conductes violentes de qualsevol tipus contra els menors no puguin tornar a tenir relació amb ells.

Acabo, senyores i senyors diputats. No puc contestar al conseller Chakir El Homrani en alguns temes que ha fet, però la comunicació amb els ajuntaments és fonamental, senyor El Homrani. Per tant, comunicació directa, trucar a l'alcalde, dir: «Escolta'm, demà, demà passat, t'arribaran.» No es fa sempre –no, no es fa sempre–, no, perquè a nosaltres ens truquen els alcaldes i ens diuen: «Què ha passat aquí que no m'ha trucat ningú i que tinc un problema a la meua ciutat?» Comunicació, només li demano això.

I acabo. Els professionals són els que han suportat la seva deixadesa en les polítiques d'infància en aquest país. I, per tant, han de merèixer jo crec que tots un reconeixement per la seva feina.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bona tarda. Mirin, en l'estona del migdia –de dinar, per dir-ho així, eh?–, en l'aturada que hem fet al migdia d'aquest Ple i d'aquest debat, he pogut anar a visitar un grup de secundària que estava visitant el Parlament de Catalunya i que estava

fent una activitat que fan amb els grups de secundària quan venen, que és una simulació del funcionament del Parlament, en aquest cas una simulació, doncs, dels debats d'un inici de legislatura en què els grups, quatre grups que hi havia, havien de posar propostes damunt la taula i pactar una mesa del Parlament i pactar un govern. Eren alumnes de secundària d'un institut de Cerdanyola que, quan he arribat, estaven acabant de tancar uns acords de govern per invertir una dona presidenta, per cert, i pactaven unes mesures que eren especialment potents i valentes en garanties de bon servei públic, gratuït i universal en temes d'educació i de salut, amb unes quantes mesures més, però m'ha sorprès que la meitat de les mesures que han pactat incloïen elements de tarifació social, d'impostos redistributius i d'impostos mediamambientals. Quina gran consciència, la d'aquests alumnes de secundària, que, per implantar polítiques públiques de garantia de drets, tenien clar que cal que hi hagi els recursos suficients per poder-les implantar.

Per què dic això? Doncs perquè alguns dels exemples que han exposat els consellers ara la veritat és que, sense dotació pressupostària al darrere, són paper mullat. Conseller Bargalló, el tema del Pacte nacional contra la segregació escolar –per cert, forçat pel síndic després que durant deu anys no s'ha fet una aposta real per atacar un dels problemes principals que tenim en el nostre sistema educatiu–, sense recursos al darrere és paper mullat. Igual que el decret, vostè mateix ho ha dit –igual que el decret–, d'escola inclusiva: sense pressupostos al darrere, no s'implantarà. Que, per cert, no només no beneficiaria aleshores els 9.500 alumnes amb necessitats educatives específiques, sinó tot el sistema educatiu, perquè el que fa que no hi hagi aquests recursos per a l'escola inclusiva afecta el professorat, que està desbordat, i la resta de l'alumnat, que tampoc té l'atenció necessària per part d'aquest professorat.

També passa amb la renda garantida de ciutadania, conseller El Homrani. Vostès mateixos, el Govern, quan estàvem debatent la Llei de la renda garantida de ciutadania en aquest Parlament van ser els que van dir que, per aplicar la renda garantida de ciutadania..., en aquell cas la consellera Bassa va calcular, i ho va dir, que calien 500 milions l'any –500 milions d'euros l'any. Ara mateix no arribem als 300 milions d'euros. El powerpoint que han fet públic aquestes últimes hores respecte a algunes mesures que pretenen incloure en els pressupostos parlen de «més de 300 milions d'euros». Vol dir més de 300 milions d'euros extres? Crec que no. Vol dir més de 300 milions d'euros en total per a l'any vinent per a la renda garantida de ciutadania? Escoltin, no. No serveix, la renda garantida de ciutadania, si no hi ha la dotació pressupostària suficient. Ho estem veient. Ja portem més d'un any d'aplicació: no està servint.

Nosaltres som els que –entre d'altres, però nosaltres ho vam, a més, explicitar– vam deixar de banda, vam aturar la reivindicació de la prestació universal per fill a càrrec, entenent que primer s'hauria d'aplicar en qüestió de renda, no?, per a les famílies amb més necessitats. La vam deixar aparcada, aquesta proposta de la PEUC, que és aquella proposta que he dit de rendes per infants a càrrec amb titularitat de l'infant que ens reclamen totes les entitats, que ens reclama el síndic; ho vam deixar aparcad en la legislatura passada i vam prioritzar que hi hagués la mesura de cent euros per fill a càrrec en la renda garantida de ciutadania.

No està funcionant, conseller; el que els estem dient és: no està funcionant. La pobresa infantil continua incrementant-se en quantitat, en global, en univers d'infants pobres, però també en la gravetat de la pobresa. Per tant, potser haurem de fer les coses diferents, i sí, creiem que toca recuperar la proposta de la renda per infant a càrrec, perquè no tenim cap garantia que la renda garantida de ciutadania vostès la vulguin aplicar amb la valentia suficient per atacar la pobresa global de la nostra societat i específicament la pobresa infantil.

Passa el mateix amb el zero-tres: 20 milions d'euros, que és el que han anunciat en aquest powerpoint per al finançament de les llars d'infants municipals saben que és absolutament insuficient. És la meitat del que cal per complir allò a què es-

tan obligats, que és el finançament d'un terç del cost de les places de les llars d'infants. Serien 45 milions d'euros, el que caldria, no per crear-ne de noves, només per finançar les existents, un terç del cost de les existents. Aquests 20 milions d'euros, per cert, compten que se sumarien a uns recursos que els darrers anys ha posat la Diputació de Barcelona, que ha cobert les espatlles, per no dir una altra part del cos, a un govern de la Generalitat que no estava posant aquests recursos des del seu pressupost. Però és que resulta que els pressupostos de la Diputació de Barcelona per a l'any vinent no inclouen ja aquesta partida.

Quina por que ens fa pensar quina serà la quota de les escoles bressol municipals per a l'any vinent, per al curs vinent, o quina serà la responsabilitat que es carrega als ajuntaments per haver de cobrir allò que ara no farà ni el Govern de la Generalitat ni la Diputació de Barcelona, per cert, amb diners que són de fons locals. Quina por que ens fa pensar què passarà. Per tant, no serveix anunciar coses sense els recursos suficients.

I respecte als infants i joves no acompanyats. Escoltin, nosaltres ho hem reconegut, que s'ha hagut de fer un esforç pressupostari brutal durant aquest any per cobrir una necessitat que era desbordant, sí. Però no és que fos implanficable: des dels anys noranta que tenim menors, infants i joves, no acompanyats que arriben a Catalunya; des del 99 que hi ha uns professionals específics per a aquest tema d'atenció al carrer a l'Ajuntament de Barcelona. No és cert que fos implanficable: hi havia dades de quanta gent hi ha a la frontera sud d'Espanya intentant entrar. Certament, no era planificable l'allau..., «allau» no m'agrada dir-ho. No era planificable les quantitats desbordants d'aquest darrer estiu. Ara, tampoc no va ser correcte la forma com vostès ho han gestionat: només des de DGAIA fins que això ha petat.

Els ho vam dir amb una carta al president Torra, els ho vam dir amb una proposta de resolució que es va aprovar en el Ple de política general, i ens felicitem que allò que els vam proposar en aquell moment, que era que hi hagués una estratègia interdepartamental, una estratègia de país, s'estigui posant en marxa. Una de les propostes que volíem fer en aquest Ple precisament era reclamar-los que d'aquí a un mes ens fessin públic, ens passessin al Parlament de Catalunya els resultats d'aquesta estratègia que estan treballant. Doncs ens felicitem que hi hagi data. Per tant, tranquils, segur que tindrem altres propostes extres que no s'estan complint d'aquella resolució que vam fer al Ple de política general sobre aquest mateix tema que podrem recuperar per a aquest Ple.

I vaig acabant, amb tres conceptes.

Què volem? Nosaltres volem que el Govern compleixi la llei, la nostra llei, la Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència. Una bona llei, segur que actualitzable, però encara és una bona llei, i no s'està complint, perquè no està absolutament desplegada. Però és que a més no s'està complint en alguns temes conceptuals.

Volem que es compleixi la llei, que es compleixi la Convenció sobre els drets dels infants, i els destaco especialment un principi essencial de la Convenció sobre els drets dels infants: l'interès superior de l'infant en totes les polítiques públiques. També ho diu la nostra llei: pressupostàriament, l'interès superior de l'infant, no es pot justificar per manca de pressupost no estar garantint drets bàsics de la infància –ho diu la nostra llei.

Un altre concepte bàsic: volem que la reducció de les desigualtats sigui el principal objectiu dels pressupostos i les polítiques públiques d'aquest Govern. Volem, per tant, inversió suficient, volem polítiques de rendes, volem previsió, volem planificació, volem prioritització d'allò que realment ataca aquestes desigualtats. Per cert, una desigualtat que també tenim al nostre país és d'equitat territorial, perquè tot allò que es deixa en mans dels ajuntaments fa que, depenent de la sensibilitat dels ajuntaments, s'estigui garantint o no s'estigui garantint, com és per exemple l'accés al dret a extraescolars o a lleure, on podem tenir exemples fantàstics com el de Sabadell, en

què s'està facilitant anglès i natació gratuïts, etcètera, a famílies amb problemes econòmics, i d'altres ciutats que no ho estan fent o que no ho poden fer. No podem estar alimentant aquesta iniquitat territorial.

I un últim concepte: volem que escoltin els infants i els adolescents, volem que es dissenyin les polítiques públiques escoltant a qui afecten aquestes polítiques públiques i, per tant, a la seva manera de veure també les polítiques públiques, i em refereixo a l'última frase que deia el conseller El Homrani sobre *El petit príncep*. Però també volem que vostès actuïn com adults i assumeixin les seves responsabilitats. Una cosa no treu l'altra, i actuar com adults i assumir les responsabilitats és no només complir les pròpies lleis, sinó també tenir avaluació, tenir dades, tenir planificació respecte de les polítiques públiques. I sí, les dades són necessàries, i per part dels adults necessitem dades per poder fer aquestes avaluacions, així com mecanismes de seguiment i de control, per cert, que també inclou la llei o inclou el Pacte per a la infància, també congelat.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent és el torn ara del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Em permetrà el conseller El Homrani que li agafi el fil del final de la seva intervenció. Ens parlava d'*El petit príncep*, el conseller, i continuaré el que és *El petit príncep*, que és una allegoria, fent una altra allegoria, aprofitant també que no hi és la consellera de Cultura i, per tant, si m'equivoco de figura retòrica, doncs potser no em corregirà.

Mirin, amb relació a *El petit príncep* no li parlaré d'*El petit príncep*, li parlaré del que és el narrador. El narrador d'*El petit príncep* és l'aviador, i l'aviador es troba en una situació en la qual la seva avioneta no perd el motor però no li funciona el motor, i ha d'aterrar al Sàhara, i es troba amb el problema que ell mateix ha d'arreglar l'avioneta. Exactament això és el que li estaven plantejant alguns grups en aquest Ple: que no deixi sols aquells i aquelles que s'han trobat en una situació segurament de l'economia mundial en què no funciona el motor, però si algú pensa que quedant-se allà, al límit del Sàhara, el podran solucionar, el problema, tots sols i totes soles, no trobarem aquesta solució, i, per tant, que vostès facin polítiques clares perquè aquell o aquella que no el pot solucionar per ell mateix o per ella mateixa pugui trobar un acompanyament.

Dèiem també necessitat de reconèixer que no és fàcil donar respostes als problemes que s'estan plantejant avui amb relació als menors, i nosaltres, amb aquest reconeixement de que no és fàcil, sí que diem quins són els tres eixos. I el primer eix és un eix de finançament. I per nosaltres el segon eix és un eix de gestió pública. No voldríem que, amb relació a la gestió que s'ha fet d'alguns dels nostres serveis públics, acabéssim fent reconeixement des de l'Administració catalana una vegada hi hagi sentències judicials, perquè pensem que és prou públic que la gestió que han fet algunes empreses i algunes fundacions no forma part simplement d'anar a obtenir benefici, sinó d'una actuació que no és de l'àmbit mercantil sinó que segurament és de l'àmbit penal. I per tant demanem que s'avanci l'Administració catalana en anar no únicament a resoldre, sinó a explicar-nos què ha passat allà.

I el tercer element fonamental: garantia per als treballadors o les treballadores. No és possible que tinguem solucions globals si no hi ha una proposta d'estabilitat laboral per una banda i de condicions laborals mínimes per una altra banda.

Amb relació a algunes qüestions, de les que han sortit i de les que no han sortit... Habitatge. Ja sabem què hi té de competències la Generalitat i què no hi té, i ja sabem, evidentment, que pot haver-hi altres administracions que també haurien d'actuar, però es fa necessària la comunicació més fluida: nosaltres no diem que no hi hagi comunicació, crec que no ho diu ningú, però sí més fluida.

I també mesures concretes. Tenim una realitat: que a una família amb menor se la fa fora de casa seva i quaranta-vuit hores pot estar en una pensió o fins i tot després rebre algunes prestacions que no són compatibles amb el desenvolupament d'un o d'una menor. D'això hem de parlar-ne i hi hem de donar respostes.

Sobre la cartera de serveis de sanitat, que no n'hem parlat gaire. Mirin, hi ha algunes qüestions molt concretes i de fàcil solució i de no gaire dedicació pressupostària. El que és el doble implant coclear és una decisió que no hauríem d'estar discutint: hi hauríem de dir que sí, hi hauríem de donar resposta, i per tant que no tinguem tota una sèrie d'infants sords o sordes que no troben aquesta resposta des d'un punt de vista no únicament de cartera de serveis, sinó de no assumir el conjunt de les famílies el cost que suposa el segon.

Renda garantida de ciutadania. N'hem parlat molt, amb el conseller; és que en portem parlant des de fa deu mesos. No negarem que hi ha hagut millora en la situació, però partíem d'una base molt de mínims. I allò que és una llei, que ens hauria de servir perfectament per expressar el tipus de país que volem, amb l'erradicació de la pobresa, però mentre no se l'erradica, alternatives concretes, doncs, sembla que s'està transformant en el contrari, perquè no donem ni tan sols resolucions a través d'aquesta prestació.

I respecte a les beques menjador. Nosaltres ens n'alegrem, conseller, que hi hagi aquesta proposta, però ens ha entès perfectament. Nosaltres no estem plantejant el mig camí del 75 per cent; el que estem plantejant, evidentment, és que el criteri amb relació al 100 per cent no sigui absolutament rígid, que és on ens estem trobant, i s'estan deixant moltes famílies molt necessitades sense beques menjador i el que això suposa, que vostè ho coneix millor que nosaltres, que és que hi ha famílies fins i tot que es plantegen: «Vaig a buscar el meu nen o la meva nena, perquè, si el que tinc és això, millor intento fer-m'ho a casa», i el que suposa fins i tot després amb relació a una nutrició que no és adequada.

I acabar també amb una qüestió –volíem tractar les escoles bressol, però no tenim temps i ja s'ha tractat– que no hi hem fet gaire referència, en les nostres intervencions, però és fonamental també en polítiques d'infància: polítiques feministes. El feminisme no ha d'arribar quan es tenen ni dotze, ni setze, ni divuit ni vint-i-quatre anys; les polítiques feministes han d'arribar des del primer moment de la nostra formació per evitar el fracàs social que tenim en el dia a dia amb relació a la violència masclista.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Des de l'escó estant, per fer d'una forma breu tres –tres– consideracions. El president de la Generalitat en la seva intervenció avui m'ha recordat aquell tòpic que es diu dels polítics i en què es defineixen els polítics com aquells que generen problemes per després intentar-los resoldre. I m'ha fet la sensació que avui el president ens deia: «Escolti'm, nosaltres som els que resollem problemes», quan crec que la percepció és que, precisament, són vostès els que generen els problemes. I venia a dir: «Escolti'm, hem resolt el problema dels funcionaris.» Home, com a mínim jo crec que és una mica de nota, no?, perquè, precisament, el problema amb els funcionaris apareix quan aquest Govern incompleix el seu propi compromís amb els funcionaris per retornar-los les pagues del 2013 i del 2014. I si hi han problemes amb els metges, doncs, és precisament perquè aquest Govern..., o l'anterior Govern va decidir no recuperar els pressupostos del Departament de Salut, cosa que ja han fet la pràctica totalitat de comunitats amb relació als anys de crisi i a aquella situació que es va patir.

Una segons consideració, amb relació al finançament de l'escola de zero-tres anys. Conseller, només faltaria que el departament, doncs, hagués deixat de finançar les escoles de què és titular –només faltaria–, però sí recordar algunes xifres, no? L'any 2010 el finançament de les escoles de zero-tres anys era de 90 milions d'euros, el 2014 ja s'havia reduït a 45 i el 2015 va passar a zero. Jo no sé si hi té res a veure..., tant se val, ja és bona, la intenció del Govern, i ho valorem, eh?, que es recuperin una part, petita, del pressupost. Hem llegit avui que són 20 milions d'euros del pressupost per al finançament de l'escolarització de zero-tres anys. No sé si hi deuen haver tingut res a veure les sentències que hi han hagut amb relació als ajuntaments de Cornellà de Llobregat i de l'Hospitalet, precisament, per recuperar aquesta partida.

I per acabar, el tercer element que volia compartir amb vostè. Miri, jo tampoc no tenia aquesta dada del 50 per cent d'absentisme. L'he trobada –l'he trobada. Li'n dic la zona –jo si vol després en privat li'n dic concretament els barris i li'n dic concretament les escoles, no ho faré públicament–: Badalona sud. Però, conseller, el que és més greu..., clar, conseller, el que és més greu és que vostè ens ho negui quan, per exemple, hi ha un pla de transformació del consorci Badalona sud que està participant per la mateixa Generalitat de Catalunya, i aquí ens parla de taxes d'absentisme a primària del 40 per cent i de taxes d'absentisme a secundària de fins al 60 per cent.

Per tant, crec que són xifres suficientment alarmants com perquè hi prestem atenció. Tant se val. Si el fet d'haver esmentat aquesta xifra ha servit perquè el conseller s'alarmés, demanés informació al respecte, doncs, jo crec que veurà que la informació és suficientment greu com perquè a més a més de prestar-li atenció avui s'hi pugui prestar atenció a partir d'avui per intentar corregir aquesta situació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda. Gràcies, president. Bé, hem vingut avui, hem fet el debat, hem parlat tots i totes, hem donat tots els nostres punts de vista, i la veritat és que una mica queda bastant clar com veu la infància cada grup, eh?

Però en primer lloc us he de confessar una cosa. Senyora Arrimadas, a mi m'ha deixat avui bastant preocupada. Clar, soc mare i vostè m'ha parlat de la infància, vostè ha parlat de la infància, de l'ensenyament, de la salut com d'una manera bastant preocupant. O sigui, estic preocupada perquè no sé si els meus fills ara estan bé a l'escola, perquè mentre jo estic treballant aquí els meus fills s'estan en un centre educatiu públic, on estan al menjador, lògicament, en un menjador també públic, i on jo confio que els meus fills estan ben atesos. I aquí vostè, doncs, la veritat que m'ha preocupat una mica bastant amb la seva intervenció.

I a més a més, respecte a la salut, vostè està preocupadíssima sobre els infants vulnerables. Està vostè molt preocupada, però el que no entenc és com vostès no van votar la llei de salut universal per a tothom, perquè recordi –recordi– que se'n van quedar fora molts infants quan vostès no van donar suport a aquesta llei. Sí senyora, en van quedar fora –sí senyora– els infants dels fills d'immigrants, els infants que els pares havien perdut, diguem-ne, el permís de residència, etcètera. Bé, ara no entrarem en detall, però vostè la veritat és que m'ha preocupat bastant en aquest sentit, perquè quan surti d'aquí hauré d'anar corrents a recollir els meus fills.

Bé, company Moreno, vostè ha dit que aquí no ha sentit cap proposta. Jo n'he sentit. Sí, jo n'he sentit sobre l'abús sexual, la unitat integral d'abús sexual, que ho ha explicat molt bé el conseller El Homrani; la reforma del sistema de protecció, i l'estratègia catalana de MENAs. Són propostes que ha fet el Govern.

I respecte a la conciliació, senyora Arrimadas, vostè ens ha dit que, clar, si no tenim un finançament públic per poder pagar la despesa, diguem-ne, de l'escola bres-

sol, el tema de conciliació és complicat. Jo crec que la conciliació no se soluciona perquè se'ns financi l'escola bressol. Va més enllà, el tema de la conciliació; això en seria una part. Doncs facin vostès una proposta realista, presentin-la i la podrem debatre, i no simplement de titulars.

Dit això, com hem dit anteriorment, la infància per nosaltres és important. I la infància s'ha de treballar des d'un eix transversal. I hem dit que estem molt preocupats i volem centrar infància i salut, i quan diem «infància i salut» ens estem referint a la protecció, a la prevenció, a la detecció precoç i també a l'educació en àmbits saludables, coses que ja s'estan fent però que podríem continuar fent o aportar-ne d'altres.

Infància i educació: insistim molt i tornem a insistir en l'escola inclusiva. Per nosaltres és molt important l'escola inclusiva, una escola que serveixi d'ascensor social, una escola que doni les mateixes oportunitats a tots els alumnes. Independentment del nostre origen, independentment del nostre barri, independentment del nostre estatus social, tots n'hem de sortir amb les mateixes garanties i hi hem d'entrar amb el mateix accés.

Infància, participació i, jo diria, civisme. Per nosaltres és molt important fomentar la participació en els nostres infants, i ho hem dit. Volem que els nostres..., si nosaltres volem tenir una societat del demà amb una capacitat crítica per poder participar, per poder exercir la participació i ser cívics, això ho hem de començar a la primera infància i continuar a les diferents etapes de la infància.

Infància i igualtat, perquè nosaltres volem trencar amb els estereotips de gènere. Volem que els nostres fills i filles puguin entendre que és igual el seu gènere, que tots han de tenir aquesta perspectiva de gènere ja des de molt petits, i per això hem de fomentar estratègies, eines que vagin en aquesta línia.

Senyor conseller El Homrani, té raó: és difícil poder planificar l'arribada de menors no acompanyats, però, clar, també necessitem dades, i això no depèn de nosaltres, i ho hem dit moltíssimes vegades. Necessitem dades que ens ha de facilitar l'Estat espanyol per saber quants menors no acompanyats han arribat a Andalusia i que ja comuniquen a Andalusia que volen venir a Catalunya, i aquesta informació nosaltres no la tenim. I també volem tenir-la per poder planificar l'acollida, l'arrelament i l'assentament d'aquests menors en el nostre territori.

Hem dit anteriorment que nosaltres estem preocupats, i també ho ha repetit el conseller El Homrani, perquè el menor està nou mesos sense tenir el permís de residència. Preocupant –preocupant. Que a més a més els que tenen gairebé divuit anys el problema és que no tenen permís de residència, no els arriba, però és que tampoc podem tenir el permís de treball, i si nosaltres hem fet alguna activitat amb aquests menors i els hem derivat a un centre ocupacional perquè puguin adquirir un ofici, no poden treballar perquè no tenen el permís de residència. I als divuit anys ens trobem que l'Administració de l'Estat no ha respost, cosa que aquest menor ja és adult i passa a ser vulnerable.

Però això no és..., o sigui, és una preocupació que ens preocupa a tots. I vostè, senyora Arrimadas, ja que tenen prou presència al Congrés dels Diputats, al Congreso de los Diputados, per què no demanen al senyor Sánchez que agilitzi aquests tràmits? Si els demana i els agilitza potser no estariem parlant d'aquesta dificultat que tenim, i potser, doncs, no tindríem tants menors vulnerables, perquè segurament la seva documentació ja la tindrien.

Per acabar, jo sóc una persona que crec en els serveis socials d'atenció bàsica, crec que fan una feina impressionant, però també crec que els hem d'ajudar, els hem d'ajudar perquè els serveis socials bàsics són els més propers a la ciutadania. I respecte a la infància, sovint –sovint–, tal com estan estructurats, no tenen prou recursos per poder atendre en tota la seva complexitat la necessitat de l'infant. Per això demanàvem, senyor conseller El Homrani, que en el contracte programa es pogués ampliar el pressupost destinat als ajuntaments per poder contractar personal

que pugui vetllar per les necessitats dels infants, sobretot en aquells municipis que hi ha una presència de menors no acompanyats, i necessitem educadors de carrer que també vulguin treballar amb la resta de menors.

També voldria dir que en el cas del meu ajuntament sí que hem rebut la trucada de la conselleria avisant de que arribaven els menors, i a altres ajuntaments també.

Bé, companys, jo crec que és el moment de que ens posem tots plegats a valorar totes les propostes i a mirar quin és el millor o quines són les millors propostes per als nostres infants. I en això hem de deixar de banda el tema partidista, diguem-ne, de cada partit, i hem d'anar al fons de la qüestió, que és el bé de la infància i la protecció de la infància.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Moltes gràcies, president. President Torra, consellers, diputats i diputades, públic que avui ens acompanyeu i personal del Parlament... Arribats a aquest punt del debat, on ja tots els grups ens hem posicionat i hem pogut defensar els temes, només destacar de manera breu alguns punts.

En primer lloc, en temes importants com la infància, i avui ho hem vist, hem coincidit quasi tots els grups, per no dir tots, en que la infància és el futur, i que cal posar els infants al centre de les polítiques socials. La demagògia el que fa és impossibilitar les bones polítiques públiques a la infància i a qualsevol altra política. I sí, senyor diputat Moreno, quan jo parlava de demagògia no em referia a assenyalar mancances i fer crítiques, no; demagògia és atribuir un diagnòstic desolador entorn de la infància i vincular-ho a la lluita política per aconseguir un estat propi. En tot cas, jo no he acusat ningú en concret; qui s'hagi sentit interpel·lat, doncs, que revisi el perquè. En tot cas, celebri que coincidim en la professió, perquè segurament tindrem punts de coincidència i podrem treballar molt millor.

En segon lloc, crec que cal escoltar molt més els professionals, que són els grans coneixedors de les debilitats però també de les fortaleses del nostre sistema. Tot i així, podríem coincidir en que segurament cal més planificació, més avaluació, i segurament cal avançar molt més en la transversalitat i coordinació entre els diferents departaments que estan implicats en l'atenció integral a la infància –així ens ho demanen des de diferents col·lectius. Però també hem de seguir avançant en les reflexions de quina ciutadania volem per al dia de demà. I torno a reivindicar-ho: els infants són persones, més baixetes en moments de la seva vida, però persones, i les hem de tractar com a tals.

En tercer lloc, necessitem més finançament, això ho hem vist claríssim. No únicament l'eficiència i l'eficàcia depenen dels recursos, sinó també de com s'empren, però és que no són els 2.200 milions que s'esperen, és que són els 16.000 milions que marxen i no tornen, i amb això es podrien fer moltíssimes polítiques d'atenció a la infància.

En quart lloc, malgrat que tot el Govern està fent bona feina, com acaben de posar de manifest els consellers i aquest matí el president mateix, crec que s'ha de fer un reconeixement molt especial als professionals i a les entitats, que també l'estan fent, aquesta bona feina. Personalment, també afegir que crec que cal preservar molt més l'equilibri territorial, perquè els infants i les seves famílies tenen les mateixes necessitats, visquin a Llavorsí, a l'Alt Pirineu, o a l'EMD de Jesús, a les Terres de l'Ebre; a Castelló d'Empúries, a Girona, o a Castellví de la Marca, a les comarques de Barcelona.

I, finalment, no cal revertir el nostre model escolar, aquí discrepem totalment. L'escola catalana és un model d'èxit, millorable, com tot a la vida, però d'èxit, on els infants, quan acaben l'etapa formativa, parlen dos o tres idiomes, o més, cap problema. I això és bo per a la seva formació.

En resum, amb ganes de treballar i negociar les propostes de resolució. Però he de dir que em sap greu, que de fet esperava que el grup proponent del debat n'hagués comentat alguna, però, en tot cas, esperem que, tal com està passant a les comissions, puguem entendre'ns i arribar a acords entre els diferents grups parlamentaris que ens permetin avançar per millorar la vida dels nostres infants i joves, també amb les propostes de resolució que farem els diferents grups en aquest Ple monogràfic.

I ja per acabar, una frase de Maria Montessori que crec que ha de marcar molt clarament el camí que hem de continuar seguint quan parlem d'infància: «El millor que pots fer per ajudar-me és deixar-m'ho fer per mi mateix.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Acabat aquest debat, i d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar aquestes propostes de resolució és fins demà a dos quarts de deu del matí; la qualificació i comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà quinze minuts després d'aquest termini, i finalment dir que, pel que fa a les propostes transaccionals, el termini serà fins dijous a les dotze del migdia, que és la petició formulada pels grups parlamentaris. Els recordo, tanmateix, que aquest termini és improrrogable, tal com es va plantejar i es va acordar a la Junta de Portaveus.

La comunicació als grups i subgrups sobre les propostes admeses a les meses de transacció es farà el mateix dijous a les 12.30 –a dos quarts d'una del migdia. I la presentació i votació d'aquestes propostes de resolució serà el mateix dijous, previsiblement cap a les tres de la tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les plantilles dels cossos de mossos d'esquadra i bombers

302-00041/12

Seguim ara amb l'ordre del dia. El següent punt és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les plantilles dels cossos de mossos d'esquadra i bombers, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, fem un esforç per fer ara un canvi una mica radical de la temàtica que estàvem tractant per parlar d'una altra. Mirin, quan la política es posa difícil i es posa calenta, com aquesta setmana, la setmana del 21 de desembre, a vegades cal fer una petita pausa, cal fer una reflexió perquè ens permeti mirar-nos els uns als altres i trobar aquells punts en els quals estem d'acord, aquells punts de trobada que ens permeten que la reflexió tingui el punt de pedagogia que requereix.

I estem en una setmana difícil. Aquest divendres els Mossos d'Esquadra estaran de nou en el punt de mira de l'opinió pública del país. Ells i elles han de fer la seva feina, han de fer la seva feina ben feta perquè divendres tots i totes puguin gaudir dels seus drets i de les seves llibertats.

Per tant, aquesta moció té la intenció de ser això: un punt de trobada. Va ser un diàleg amb el conseller que vam mantenir la setmana passada, diàleg que encara és viu, perquè algunes de les reivindicacions que espero que avui puguem aprovar encara no són una realitat. Però aquest diàleg i aquesta negociació que el Govern, els sindicats dels Mossos d'Esquadra i els sindicats dels Bombers estan realitzant esperem que en breu siguin una realitat. Intentarem amb aquesta moció fer-hi una contribució.

Vull agrair el diàleg que he mantingut amb la majoria de grups parlamentaris, alguns al Govern, o que donen suport al Govern, altres a l'oposició, perquè realment demostra que en temes de polítiques de seguretat i polítiques d'emergència ens podem posar d'acord. És una obligació, diria jo, que ens posem d'acord: és bo per al país, és bo per als Mossos i és bo per als Bombers. I si estiguessin aquí asseguts, que avui no hi són, estic segur que és el que ens demanàriem: que ens posem d'acord respecte a la seva situació política i respecte a les seves reivindicacions laborals.

Per això la moció tracta de tres coses. En primer lloc un punt polític, un punt que potser no s'hauria de dir, però que s'ha de dir en aquests moments complexos, que és que la Generalitat de Catalunya és la responsable i la que té les competències sobre seguretat ciutadana al nostre país. I així ha de seguir sent. I que els Mossos d'Esquadra són professionals, professionals de la seguretat pública i, per tant, sota el seu control hi ha l'ordre públic d'aquest país, «ordre públic» que vull tornar a recordar que no ha de ser vist com una paraula vinculada a la repressió, no ha de ser així, perquè en una policia democràtica i en un país democràtic l'ordre públic és la garantia de l'exercici dels drets fonamentals per part de tota la ciutadania. I és el que volem que passi divendres, que tota la ciutadania, tota sense excepcions, pugui desenvolupar els seus drets fonamentals.

Segona, és ja laboral. Sis anys Bombers i Mossos han vist congelades les seves plantilles i han acumulat retallades que vostès coneixen. Per tant, hem de ser conseqüents i hem de generar més plantilles, més mossos d'esquadra: en demanem 750 ja en aquests pressupostos i 250 bombers. Hem de generar també millores salarials, d'organització i horaris, de jubilació anticipada, etcètera, per a aquestes plantilles, i hem de generar aquells béns materials –parlem d'instal·lacions, de vehicles, d'equips, d'uniformes, de roba, de calçat, etcètera– que els Mossos i els Bombers necessiten.

Per tant, espero que aquesta moció es pugui aprovar i sigui de cara als Mossos i de cara als Bombers un missatge positiu: aquí hi ha un parlament que els respecta i que dignament tracta aquests professionals, Mossos i Bombers de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Aquesta moció dels companys d'En Comú, del company Nuet, creiem que està molt ben travada, ha aconseguit col·laboració i aportacions de pràcticament tothom. I també, ja ho ha dit ell, creiem que també es porta molt bé a collació amb la situació que tenim actualment. Jo de fet la veig, i l'hi he dit, com una moció complementària a la següent, no? Ells s'han centrat en temes més generals per mostrar el camí amb grans qüestions, i la de després jo crec que concreta amb punts concrets determinades qüestions.

Amb la situació que tenim de trencament de relacions de les plantilles del Cos de Mossos d'Esquadra i del Cos de Bombers de la Generalitat, amb l'afartament, amb el col·lapse, jo crec que hi havien coses que tocava fer avui a través de propostes concretes.

En aquest cas jo crec que es porta molt bé a collació el fet de defensar les competències dels Mossos d'Esquadra i ratificar-los com a policia integral per part d'aquest Parlament. Defensar, com no pot ser d'una altra manera, la professionalitat de tots els mossos i de les mosses de Catalunya i dels bombers i de les bomberes. Suport exprés als dos cossos. Suport també o dir expressament que han patit retallades que han acabat afectant fins i tot en alguns moments el seu treball de manera bastant preocupant. I, doncs, recolzar també i donar suport a un increment de plantilla, a que hi hagi un diàleg social amb la part social de Bombers i de Mossos, i naturalment que s'incrementin, doncs, els béns materials tant de Mossos com del Cos de Bombers.

Per tant, nosaltres agraïm aquesta moció i hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, del diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades. Bé, agrair en primer lloc al grup proponent una moció que, com ja ha dit el company del Partit Socialista, cau justament en la setmana crítica. Com ha dit, és una setmana on veiem el Cos de Mossos d'Esquadra en una tessitura davant del dia 21.

Evidentment estarem molt amatents també a aquest Consell de la Policia, que serà demà, dia 19, on no només hem de parlar de molts dels problemes que ja emanen d'aquesta moció i de les propostes que incorpora, sinó també de quines han de ser també aquelles ordres, aquells dispositius, aquells operatius, aquells efectius que hem de tenir al carrer el dia 21 davant del que se'ns acosta.

Dit això, una moció que també volia complir..., i donar les gràcies també al grup proponent, que ha tingut a bé acceptar-nos les quatre esmenes que hi hem presentat des del Grup Parlamentari de Ciutadans, quatre esmenes que ens enclaven també, com veiem en el punt 1 –en el punt 1–, quan parlem de deixar al Cos de Mossos d'Esquadra que siguin grans professionals, que és el que són; deixar la policia que ha sigut preparada per ser professional i policia que faci la seva feina. No sé encara ni tinc antecedents que hi hagi hagut mai, des d'una conselleria, algú que hagi passat la formació policial, i també a vegades des de les conselleries hem d'estar pendents d'allò que ens diu el professional.

No vulguem polititzar un cos com és el de Mossos d'Esquadra, que, com bé s'ha dit, l'hem de posar en valor. La seguretat és un bé preuat que només el trobem a faltar quan ens manca, conseller. I això era una cosa que des de les cúpules, també polititzades en molts casos..., que hem vist, com vàrem poder veure en altres dates assenyalades, també ser capaços de, en molts casos, desobeir. Escolti'm, no havia vist mai que hi haguessin ordres que portessin a desobeir resolucions, en aquest cas, o requeriments judicials, requeriments, com vàrem veure, advertències del que no s'havia de produir, i vàrem veure permissibilitats alienes que així ho permetien.

És un cos que ha patit un envelliment, que hi hem de fer polítiques de previsió. Moltes vegades parlem d'aquelles polítiques de previsió, que són aquelles que ens aporten solucions abans que el problema ens arribi. Polítiques de previsiones que no hem vist en diferents governs ni en l'actual. Polítiques també d'un cos que ha tingut una plantilla, com li deia, envellida; tenim tot el gran apartat de la segona activitat, molts reptes pendents també des d'una conselleria: li podria parlar de la llei de segona activitat, la gran lluita que també estem treballant per aquella jubilació. Sabem que hi ha propostes, sabem que ja han començat a parlar i hi ha propostes, però el que volem veure són realitats en aquest sentit.

Miri, quan parlàvem també de la previsió, fer polítiques de previsió, fer polítiques que ens aportin solucions, la situació de risc... Miri, em permetrà que li subrat-

lli un punt: el Cos de Mossos d'Esquadra, l'àmbit policial ha d'estar per davant moltes vegades de la disbaixa que molts grups o governs puguin tenir al cap. Deixin treballar el Cos de Mossos d'Esquadra, deixin que els professionals facin la seva feina. No vulguin vostès convertir-se en policies a vegades, a vegades paralitzant les actuacions, eh?, perquè després quan veiem que el Cos de Mossos d'Esquadra es posa a treballar tranquil·lament, veiem actuacions com vàrem veure al barri del Raval, l'operació Bacar i altres que funcionen. Deixem que treballin, però també adequem. La conselleria, també, que comenci a treballar per adequar un cos que s'ho mereix, un cos que l'hem de posar en valor.

Miri, també altres esmenes que hem portat, i seré molt breu, per calendaritzar..., només per garantir que allò que emana d'aquesta moció sigui un compliment també per part del Govern –per part del Govern. (*Veus de fons.*) No em digui «totalment», conseller, perquè li puc dir que tot allò que es va poder..., la legislatura passada n'és una mostra: escolti'm, tot allò que es va aprovar en Ple i en comissió..., li'n dic el percentatge: era un percentatge que passava del 70 per cent, tot el que ha decaïgut. Per què? Perquè no teníem, poder, un govern fent la feina que li pertocava sota la responsabilitat de governar, que no és poca, és molta. Però si l'assumeixen, la fan. I si no, deixin la bancada i que la faci un altre, que poder la farà millor.

I en aquest sentit, l'última també era estar molt vigilants. Miri, estarem vigilants, estarem amatents aviam quines són les accions d'aquesta conselleria, també per garantir el que pugui emanar de l'aprovació d'aquesta moció, que va en tot moment indicat a garantir, a posar en valor i a posar a dalt de tot, on han d'estar, els Mossos d'Esquadra i un cos que en tot moment s'ho mereix.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Castel. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Avancem que ens posicionarem sobre la moció que estem debatent de Catalunya en Comú Podem, però també ho farem amb relació a la següent, del Grup Socialistes i Units per Avançar, i ho farem en aquest torn de forma única.

En primer lloc, deia el portaveu de Catalunya en Comú Podem: «aquesta moció»..., jo diria que les dues mocions tenen bàsicament tres punts. La del Grup Socialistes és bastant més extensa, és bastant més concreta, però bàsicament són tres elements els que són fonamentals d'aquestes dues mocions.

Una primera, que és paral·lela: la defensa de les competències de la Generalitat en matèria de seguretat social i la defensa de la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, a la qual donarem suport entusiastament. Estem absolutament d'acord en la defensa de la competència de la seguretat ciutadana per part de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, com que hi estem d'acord, i volem que això es compleixi i volem que això sigui així, el que fem a més a més és avisar el conseller i avisar el president de la Generalitat que si això ha estat en risc en algun moment és precisament fruit de les seves actuacions i de les seves declaracions.

Quan el conseller posa en dubte l'actuació dels Mossos, quan el president de la Generalitat dona instruccions perquè els Mossos actuïn en determinat sentit, quan dos dies després veiem que es talla durant quinze hores una autopista sense defensar els drets dels ciutadans que volen circular lliurement per aquesta autopista és –és– quan sorgeixen els dubtes de que la direcció del cos s'estigui duent amb la diligència i amb la professionalitat necessària. Per tant, si la competència de la Generalitat en matèria de seguretat ciutadana està en risc, ho està per culpa de l'actuació del conseller i del president de la Generalitat.

Dos elements més que apareixen en aquesta moció. Primera: dotació de plantilles, i aquí inclou ja paral·lelament no només Cos de Mossos d'Esquadra sinó tam-

bé bombers. Evidentment després d'anys de congelació de les plantilles fruit de les circumstàncies concretes de la crisi i de la necessitat d'ajustar les despeses de la Generalitat als ingressos disponibles, hi ha hagut aquesta congelació de plantilles: al Cos de Mossos d'Esquadra fins a l'any passat, que no se'n va ampliar la plantilla amb cinc-cents efectius. I, per tant, és imprescindible continuar el programa que ja hi havia fa uns quants anys per tal de completar el desplegament dels Mossos d'Esquadra amb tota la seva eficàcia. I també amb relació als Bombers, i com s'està veient malauradament aquests dies amb la vaga d'hores extres que s'està fent, amb les hores dels efectius que hi han disponibles no és suficient per cobrir la totalitat del servei. I, per tant, també és absolutament imprescindible completar la dotació de bombers.

I un tercer element, un tercer element que hi han algunes que són molt de sentit comú i que no hauríem d'estar debatent, perquè s'haurien d'haver pogut resoldre, com és per exemple la dotació de vestuari, la dotació de material, tant per al Cos de Mossos com per als bombers, no? I que en una moció s'hagi de fer, a més a més, èmfasi en que s'ha de tenir en compte la zona climàtica en la que desenvolupen les seves funcions per adequar el vestuari a les temperatures d'aquelles zones, home, em sembla que hauria de ser sobrer, però no ho és. No ho és perquè sabem que, en aquest sentit, efectivament hi han deficiències i alguna d'elles important.

Per tant, també donarem suport a tot aquest grup de mesures, que a més a més inclou la renovació, previ inventari –crec que la moció del Grup Socialistes també ho esmenta–, la renovació del parc mòbil, especialment del Cos de Bombers, per garantir, per un costat, la seguretat en l'exercici de les seves funcions pròpies, però per un altre també per garantir l'eficiència del servei al qual han d'estar destinats.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat Francesc Viaplana.

Francesc Viaplana Manresa

Moltes gràcies, president. Consellers, consellera, diputats i diputades... Avui és la meva primera intervenció des d'aquest faristol; per tant, permetin-me que les meves primeres paraules siguin de suport als presos polítics, als exiliats i represaliats, així com per denunciar l'Estat espanyol per aquesta injustícia i la seva falta de democràcia.

Pel que fa a la moció que estem debatent..., i vagi per endavant que el nostre grup hi donarà suport a la seva totalitat.

El primer punt, en què es demana la defensa de les competències de la Generalitat respecte a la seguretat ciutadana i la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra en la seva tasca de control de l'ordre públic, així com el segon punt, en què es manifesta el suport al Cos de Mossos d'Esquadra i al Cos de Bombers, en una altra situació podrien semblar uns punts de tràmit. Però al nostre entendre aquests dos punts són tan importants com la resta, ja que, com vostè mateix va dir a la seva interpellació: «Els Mossos d'Esquadra i els Bombers de la Generalitat són una estructura fonamental i estan en el punt de mira.» I justament per això és fonamental que des del Parlament, seu de la sobirania de tot el poble de Catalunya, manifestem suport als nostres cossos de seguretat.

Referent al tercer punt, que és en el que es detalla aquest suport. El Govern ha anunciat la voluntat de convocar en breu una nova promoció de 750 mossos i 250 bombers per fer front a la reducció d'efectius que s'acumula en els darrers anys. La negociació amb els representats sindicals dels Mossos i Bombers avança en la bona direcció, però no està tancada. I per això crec que hem de ser curosos i que no sigui per les intervencions parlamentàries que s'estronqui.

Pel que fa als Bombers, la proposta d'acord presentada pel Departament d'Interior al grup de treball de negociació, i que està pendent de resposta, parteix del reconeixement de les mancances del cos; tanmateix, com no podria ser d'una altra manera. I té com a objectiu la normalització de la situació del Cos de Bombers d'aquí a l'any 2022 mitjançant l'ingrés de mil nous efectius, així com la implementació d'altres millores de caire organitzatiu i laboral, i també de la renovació del vestuari, els equipaments, el parc mòbil i les infraestructures. Entenem que aquesta proposta és el resultat del treball conjunt de tots els negociadors, tant dels representants del Departament d'Interior com de les organitzacions sindicals dels Bombers, amb la voluntat compartida de superar una etapa de gestió complexa i recuperar estàndards de qualitat en les instal·lacions i els equipaments, que juntament amb els recursos humans són els elements imprescindibles per poder exercir la tasca que ha de desenvolupar el cos.

Pel que fa al Cos de Mossos d'Esquadra, el passat mes de setembre els representants sindicals van proposar una proposta conjunta amb quinze reivindicacions. Quan fem el seguiment de les negociacions veiem que s'ha avançat en la majoria d'aquestes, ja que dotze dels quinze punts ja estan resolts o estan en vies de resolució. Hi ha tres punts, la participació en la Mesa General de la Funció Pública, la recuperació dels fons d'acció social i la recuperació dels vals menjador, que no depenen directament d'Interior i que s'està en espera de la negociació que els sindicats fan a la Mesa General de la Funció Pública. A més a més, la setmana passada els representants sindicals van incorporar un nou punt per reclamar l'equiparació de les condicions laborals amb el Cos de Bombers funcionaris, i el departament ha expressat la seva voluntat de treballar per assolir aquest objectiu en totes aquelles condicions que siguin homologables entre els cossos de bombers i mossos.

Mirin, jo soc un diputat novell. En aquests mesos de legislatura que portem he après molt de tots vostès, ja que crec que sempre es pot aprendre de tothom. Diputat Nuet, tant avui com la interpellació de la setmana passada, és de les que s'agraeixen, pel seu to i la manera de defensar els seus arguments. Ara bé, amb la meua curta experiència parlamentària, permetin-me compartir una reflexió.

Ja de ben petit vaig aprendre que, per regar els camps, cal fer una bona gestió, que traduït al camp vol dir netejar i conservar el rec per tal que l'aigua arribi amb tot el cabal possible, i després respectar les hores d'aigua que cadascú té assignades, ja que si s'obren tots els estoladors al mateix temps, el rec queda eixut i els que estan més avall es queden sense aigua.

Aquesta història de com regar en la gestió pública es pot equiparar a la bona planificació i execució d'un pressupost. Per aquest motiu crec que seria una bona praxi que les mocions anessin acompanyades d'una proposta pressupostària, és a dir, especificar d'on surten els recursos. Vostè la setmana passada demanava que el Govern fes un sobre esforç per solucionar la problemàtica que estem debatent, i jo comparteixo aquesta demanda, però al mateix temps també desitjo que s'incrementin els recursos per a educació, per a sanitat, per a l'accés a les telecomunicacions des de tots els pobles del país, perquè tothom pugui arribar a casa seva sense jugar-se la vida en una carretera de titularitat municipal, perquè la pagesia de muntanya pugui continuar la seva activitat, etcètera.

És a dir, desitjo que puguem aprovar un pressupost per poder donar solució a tantes i tantes problemàtiques com tenim al nostre país. I, per fer-ho, estic segur que tots i totes actuarem amb responsabilitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Viaplana. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula el diputat Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, públic que ens segueix, bona tarda. Bé, anunciem ja d'entrada que votarem favorablement en aquesta proposta del Grup de Catalunya en Comú Podem.

De fet, com a grup parlamentari que dona suport al Govern, ens fem nostres també la intervenció i l'anunci que ja va fer l'honorable conseller Buch en la interpel·lació del passat Ple. Des del mes de juny passat, quan el conseller i el Govern..., es va formalitzar, doncs, la presa de Govern, es van continuar les negociacions que ja estaven començades, tant amb els col·lectius de seguretat com d'emergències, Mossos d'Esquadra i Bombers de la Generalitat, negociacions que..., a mi m'agradaria que en el context de la seu parlamentària no es passés per alt que no estem en una situació de normalitat, ni d'acció de govern ni de normalitat parlamentària: són negociacions que es produeixen i s'han produït en un context que jo en diria de situació política excepcional.

El senyor Nuet ens parlava de setmana calenta o de política calenta. Més que setmana, portem més d'un any de política calenta, amb una situació que no és normal, amb una situació d'estat d'excepció. No cal recordar la intervenció econòmica de la Generalitat, l'aplicació del 155, la destitució del Govern legítim, entre ells el conseller d'Interior, Joaquim Forn, a qui des d'aquí li enviem un entranyable record, que està injustament empresonat, però també passem... (*Aplaudiments.*) Però també hem passat, des de fa més d'un any, de lloar l'acció dels cossos de seguretat –Mossos d'Esquadra, en el cas del mes d'agost– a criminalitzar-los l'octubre del 2017, i, per tant, el Cos de Mossos d'Esquadra, per interès d'algú, ha estat també en l'ull de mira, en l'ull de mira de la política i en l'ull de mira d'una justícia malauradament poc justa i molt polititzada.

Això, a més a més, en un context, com ja s'ha reiterat amb els meus precedents, del pressupost 2018 prorrogat, com deia abans, d'intervenció econòmica, però a més a més amb uns anys de crisi, i tot agreujat amb el que ja és reiteratiu: el dèficit permanent fiscal de l'Estat vers Catalunya. De fet, avui en parlem per als casos de seguretat i emergència, però abans se n'ha parlat per als temes d'infància i joventut, però també se'n parla per a educació i sanitat. Tot rau allà mateix, tot rau en la manca de recursos suficients per poder fer front a tot allò que és necessari, i tots aquests àmbits –tots– són necessaris, la seguretat i les emergències també.

Per tant, efectivament, política calenta, política calenta degut a una necessitat de fer front a molts aspectes de la vida social de Catalunya amb molt pocs recursos o amb recursos insuficients que ens són minvats des d'un estat central.

He fet menció del conseller Forn, també m'agradaria fer menció de la resta de presos polítics, a la resta d'exiliats polítics, i especialment d'aquells companys que estan en vaga de fam per denunciar la vulneració flagrant de drets, de drets humans, per part del Tribunal Constitucional del Regne d'Espanya.

En aquest context, el conseller Buch ens anunciava la represa de negociacions. Ens anunciava també la voluntat ferma del Govern d'incorporar 250 bombers en una primera fase, i arribar fins als mil, i de mil mossos d'esquadra, també, de forma immediata. També ens anunciava el conseller Buch la immediata continuació de les negociacions amb aquests col·lectius.

De fet, va anunciar que amb els Mossos d'Esquadra hi havia hagut de l'ordre de trenta-set reunions, ja, amb diferents participants per avançar en tots aquests punts que es volen millorar, i especialment amb aquella proposta de quinze punts que el col·lectiu de MosSOS van fer arribar. Com també ha dit el meu predecessor, d'aquests quinze punts en aquests moments al voltant de dotze es poden considerar, doncs, ja en vies de solució i tres estan també en aquests moments en vies de negociació. Per tant, en aquest sentit hi ha la voluntat ferma del Govern.

En el cas dels Bombers, es va parlar i es va explicar: més de disset reunions de treball amb el col·lectiu de Bombers per buscar també solucions a les diferents rei-

vindicacions, sempre amb la voluntat i el reconeixement del Govern de les greus mancances que ambdós cossos pateixen arran del que abans he exposat.

Concretament, en el cas dels Bombers, el conseller ja ens explicava que des del mes de juny, i aquesta tardor especialment, i malgrat aquesta situació econòmica, ha destinat 5,3 milions a millorar equipaments. Concretament, va parlar, doncs, d'adquisició de màscares, càmeres termogràfiques, mànegues, vestuari de campanya, caputxes i la renovació, també, d'equipament de rescat urbà i equipament de salvament aquàtic. I també que en els propers mesos s'iniciava ja la licitació de fins a gairebé un centenar, noranta-dos camions bomba rurals pesants i altres vehicles, així com material d'excavació, equips d'ampolles d'aire, càmeres tèrmiques, etcètera. Per tant, voluntat específica del Govern.

I en el cas dels Mossos d'Esquadra igualment, en la previsió del pressupost 2019...

El vicepresident primer

Diputat...

Jordi Munell i Garcia

...hi ha una partida específica per dotar aquest cos, per les mancances que estan reconegudes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, és el torn de nou del senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, president. Bé, jo crec que hem dialogat amb els grups parlamentaris que donen suport al Govern. Hi hem incorporat una esmena del Grup Parlamentari Socialistes i hem transaccionat quatre esmenes del Grup Parlamentari Ciutadans.

Ens hem posat d'acord i, per tant, crec que ara toca prémer el botó verd.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Estem cridant a votació... Sí, senyora Sirvent, em demana la paraula per...?

Maria Sirvent Escrig

Per demanar la votació separada del punt 1.

El president

Digui'm, de quin punt?

Maria Sirvent Escrig

Del número 1.

El president

L'1, d'acord. Alguna petició de votació separada més? No? *(Pausa.)*

(Pausa llarga.)

Passarem, doncs, a la votació d'aquesta moció. S'ha demanat votació separada del punt número 1. Votarem primer aquest punt i després la resta de la moció.

Per tant, comencem la votació, comencem la votació del punt 1. Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat per 119 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 119 vots a favor, cap en contra i 3 abs-tencions.

**Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels
cossos de mossos d'esquadra i bombers**

302-00042/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la in-terpellació al Govern sobre la situació dels cossos de mossos d'esquadra i bombers, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. (*Remor de veus.*) Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Carles Castillo.

I a la resta de diputats i diputades els demano que, si han d'abandonar l'hemici-cle, ho facin amb silenci. Gràcies.

Carles Castillo Rosique

Bona tarda de nou a tots i a totes. Permetin-me començar dient que em mossega-ré una mica la llengua per no trencar el bon rotllo que hi ha hagut fins ara en l'altra moció en això de les dotze mesures de quinze de MosSOS aprovades, bàsicament perquè a la mitja hora o tres quarts, conseller, de dir vostè això en seu parlamentà-ria, la representació de la Generalitat s'estava aixecant de la taula de negociació de MosSOS. No hi entraré més –no hi entraré més.

Només diré que té raó el senyor Rodríguez en la seva afirmació. «Tiempos tris-tes, cuando hay que luchar por lo obvio», deia Dürrenmatt, suís-alemany, etern as-pirant al Nobel. I així és –així és–, perquè s'ha arribat a una situació extrema en la que tenim dos cossos, el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers, al *borde*, absolutament, del col·lapse estructural.

Contínues retallades a Mossos: pagues extres, hores extres –que la gent sàpi-ga que l'hora extra d'un mosso val 2,9 euros, 2,9 euros l'hora extra–, sou des dels acords del 2008, els dies d'assumptes propis, indisposicions, retallades... Per cert, la paraula de la policia té presumpció d'innocència en un jutjat, però no per la Ge-neralitat. Falta de respecte, o el que Mossos considera faltes de respecte; jubilació anticipada, que ja s'ha de mirar –les policies locals ja la tenen–; problemes amb els mitjans materials; roba –s'ha dit aquí: és increïble que haguem de parlar que no hi ha roba per a zones fredes d'hivern o que no es canvia prou la roba–; problemes acu-mulats de manca de plantilla, ja ho saben tots, amb problemes de seguretat al carrer; queixes a molts municipis per part de molts alcaldes i de moltes alcaldesses, proble-mes amb el turisme, i estem en un nivell 4 sobre 5, conseller.

Què diu la plantilla de Mossos d'Esquadra, a més? «No podem garantir la segu-retat a nivell de democràcies avançades europees», «el pitjor moment que està vivint el Cos de Mossos d'Esquadra a la seva història», «hem de blindar la Policia de tot intent de politització». Ens ho demanen a tots, inclòs a nosaltres.

I, quant a Bombers, doncs, bé, això ja, com deia el Raimon, no és d'eixe món, el tema dels Bombers: parcs tancats, com Calonge, Ascó, Ulldecona –que, per cert, Ulldecona dona servei a la Sénia, a Godall, la Galera, Freginals i els Ports–; Calaf també tancat; reducció del mínim de parc a tota la resta de parcs de bombers, és a dir, com que no s'arribava al mínim de parc el que es fa és reduir tots els mínims de parcs a tots els parcs de Catalunya: a través d'una circular i d'una ordre, canvien una altra ordre que s'havia fet el gener del 2008.

Només explicaré, també, com funcionen les coses en un incendi. Quan hi ha un incendi en una casa, dos bombers, dues persones, entren a l'incendi, mentre dos bombers o bomberes més, dos companys més, es queden fora, un amb la bomba i un altre alimentant la bomba. Clar, deuen entendre que és un múltiple de quatre. Si passem, en alguns parcs de quatre a tres, o de vuit a set, doncs, es pot entendre com està la situació de límit.

Això unit amb les vint-i-tres vegades que la cinta de les màscares que van amb el casc salten, que implica que..., la màscara garanteix que els bombers, quan entren al foc, no s'intoxiquin, dintre d'un incendi. Els vehicles: fa uns dies la roda d'un camió va sortir disparada. Hi ha una situació de perill realment preocupant, de perill personal, perquè s'estan fins i tot incomplint tots els acords a nivell de seguretat i de salut laboral. I nosaltres el que volem preguntar és: si lamentablement passés alguna cosa, conseller, qui se'n farà càrrec?, qui ho assumirà?

Les plantilles estan realment desesperades, esgotades, desmotivades, alguns amb ansietat, depressions i baixes, perquè són persones que s'ho prenen amb vocació, es creuen moltíssim el seu treball. Amb aquesta moció nosaltres, companys i companyes, diputats i diputades, hem intentat fer un gest de la mà del màxim de grups possibles, fins i tot els grups que donen suport al Govern, per tal de treure pressió al que és una autèntica olla a punt d'esclatar, per tal d'aixecar la moral i per tal d'intentar destensar la situació general que ens hem trobat. I en aquest sentit, doncs, hem intentat concretar en qüestions que per als Bombers i per als Mossos d'Esquadra eren molt importants.

En primer lloc, que no s'instrumentalitzï el Cos de Mossos d'Esquadra per part de ningú, que s'actuiï dintre dels marges que la llei, que l'ordenament jurídic democràtic preveu en el seu conjunt. I, després, hi ha una sèrie de mesures per recuperar, doncs, tota una sèrie de drets que s'han malmès i que d'alguna manera nosaltres considerem que afecten d'una manera directa o indirecta el servei públic de seguretat ciutadana.

Hem intentat ser al màxim de constructius possible, hem intentat acceptar el màxim d'esmenes i el màxim de participació possible, i de fet jo crec que bastant, bastant ens n'hem sortit.

Moltíssimes gràcies a tots i a totes.

El president

Gràcies, diputat. És el torn, ara, per defensar les esmenes presentades dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Ens trobem, de nou, amb un debat d'una nova moció sobre mossos i bombers, la segona d'aquesta tarda. Per tant, molts dels arguments que s'han dit en el debat de la passada moció també servirien, serien vàlids per al debat d'aquesta moció.

Primer de tot, des del nostre grup voldríem fer un reconeixement a la tasca que duen a terme el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers, i la seva professionalitat. Porten uns anys que han estat difícils, que han estat complicats per als dos cossos, amb la manca d'efectius i amb les millores que són necessàries en els materials, parcs de vehicles i parcs de bombers.

Voldria agrair la voluntat de negociació i per arribar acords del diputat proponent, del diputat Castillo. Li agraïm, per part del nostre grup, que ens hagi acceptat les esmenes que hi hem presentat. La voluntat del Govern, del departament i la del nostre grup és la de revertir la situació complicada i sempre amb la voluntat d'arribar a acords i negociant amb els diferents sindicats sense renunciar a l'entesa.

De fet, pel que fa als MosSOS, s'ha arribat a acords, ho hem vist, de solució, en dotze de les quinze reivindicacions laborals després de trenta-set reunions. I s'ha arribat a acords com la previsió de convocar set-centes noves places de mossos d'esquadra, les millores en materials, o el pagament, entre altres, del dispositiu Àgora. I, pel que fa als Bombers, s'ha arribat a la proposta d'acord per implementar el projecte Bombers 2025 per desenvolupar aquelles accions concretes del Pla estratègic de bombers, així com s'ha acordat la proposta de convocar mil noves places de bom-

bers per als propers quatre anys, i també les millores en material, vestuari i parc mòbil entre altres temes, després de disset reunions.

Per tot això, és molt important aprovar el pressupost del 2019, per tal de disposar dels recursos necessaris per afrontar i fer efectius aquests acords, i poder-los implementar. Tant la moció de Catalunya en Comú Podem, que hem aprovat, com aquesta, són mocions que el que busquen el que tots els grups parlamentaris, el Govern i el departament volen, que és aconseguir millores per tenir un Cos de Mossos d'Esquadra i un Cos de Bombers de qualitat, modèlics i eficients.

Respecte a aquesta moció en concret, des del nostre grup aprovarem majoritàriament els vint-i-un punts d'aquesta, tret d'alguns als que no podem donar suport.

Evidentment, amb el temps de què dispo no puc entrar al detall d'aquests vint-i-un punts. Estem a favor, per exemple, de rebutjar qualsevol instrumentalització del Cos de Mossos d'Esquadra per part d'alguns partits unionistes, que qüestionen la seva neutralitat i que impulsen campanyes de desprestigi constant. Votarem a favor d'alguns punts perquè ja són una realitat, perquè ja s'han elaborat o perquè ja s'estan duent a terme, com per exemple el d'elaborar un pla de xoc dels Mossos d'Esquadra i Bombers, pendent de la seva implementació quan s'aprovi el pressupost 2019, o per exemple el de disposar d'un pla de carrera professional.

També votarem a favor d'altres punts perquè hi estem d'acord, com per exemple el tema de garantir que els nous vestuaris compleixin les necessitats climatològiques dels llocs i les característiques físiques d'ambdós sexes, i també el d'executar els acords ja signats per recuperar els drets i les condicions laborals.

Hi ha alguns punts que no hi podem donar suport. Com per exemple el punt dissetè, perquè entenem que no és competència d'aquest Parlament entrar al detall dels procediments interns d'organització i actuació de les unitats del Cos de Mossos d'Esquadra.

Tampoc podem donar suport al punt 14, ja que les funcions dels bombers professionals i bombers voluntaris ja estan regulades, i aprovar aquest punt podria suposar controvèrsies entre els dos col·lectius.

Tampoc podem donar suport al punt 21, ja que les medalles o condecoracions obeeixen sempre a criteris estrictament operatius i de comandament, i per tal de reconèixer accions o actuacions meritòries que s'han dut a terme durant l'any.

I també, lamentablement, no podem donar suport al punt número 3, ja que tal com estava plantejat inicialment el nostre grup hi donava suport, però amb la transacció a què ha arribat el PSC amb Ciutadans lamentablement no hi podem donar suport.

Com ja he dit abans, a la majoria de punts d'aquesta moció hi votarem a favor, i així podran prosperar.

I, per acabar, esperem que entre tots i totes treballem per millorar les condicions del Cos de Mossos d'Esquadra i dels Bombers, que són un servei públic bàsic i essencial, una estructura de país clau, per garantir la seguretat i les emergències del nostre país, i que tots volem que disposin dels efectius i les eines necessàries per seguir sent un model de referència i exemplar, com és el que és.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats... Vostè ha començat, senyor Castillo, parlant del bon rotllo que hi havia hagut en la negociació d'aquesta esmena, i fent referència a que es mossegava la llengua. Jo també l'hi agraeixo molt, li agraeixo el to que ha tingut aquí i el to que ha tingut durant tota la negociació d'aquesta

esmena, i la capacitat que hem tingut entre tots de preparar una moció que posa negre sobre blanc moltes de les coses que ja està fent el departament i altres que o bé no pot fer o bé farà en futurs pressupostos, perquè no té disponibilitat pressupostària.

Val a dir que aquesta moció que vostè ens presenta fa referència a molts dels compromisos a què el conseller Buch en les interpellacions que va tenir la setmana passada, tant del senyor Nuet com la seva, es va comprometre, eh? De fet, com que passa aquesta circumstància, nosaltres votarem a favor de quinze dels vint-i-un punts, gairebé, gairebé tres quarts parts dels punts. Estàvem a punt de votar el tercer punt, ja ho ha dit la meua companya, però, finalment, degut a la transacció amb altres grups polítics, no podem votar-hi.

En el que sí que estem absolutament d'acord és en el primer punt de la seva moció: el rebuig a la instrumentalització dels Mossos d'Esquadra. Hi estem absolutament –absolutament, absolutament– d'acord. Els partits unionistes es passen dematí, tarda i nit denunciant i qüestionant la neutralitat dels Mossos d'Esquadra. La venen com una policia política, quan es tracta d'una policia absolutament democràtica, i una policia que té un comportament exemplar, que ja voldrien per a totes les policies que operen en el nostre entorn. És una institució que, a més, la ciutadania la té ben percebuda. En moltes enquestes d'opinió és la segona institució més ben valorada del país.

Ens parlava del preu de l'hora extraordinària, senyor Castillo, i ens deia que eren 2 i escaig euros. El 2016 les hores diürnes es pagaven a 16,31, i les nocturnes dels mossos base, a 19,55, i després de la pujada, encara és diferent. Ens parla d'un pla de xoc, un pla de xoc que està en vigor. S'ha pagat el dispositiu Àgora, la part principal, la nòmina del mateix mes de novembre, com assegurava el conseller Buch en el Ple de la setmana passada, 3,5 milions d'euros; el darrer tram de l'equiparació retributiva pendent de l'acord del 2008, 6,7 milions d'euros que es pagaran en l'exercici vinent perquè s'han incorporat en el pressupost, o el quadrant Q5 del cos, tan demanat, que ja està en vigor a trànsit.

Parlàvem d'inversions. Els meus companys els han parlat de les inversions que s'havien fet: 5,3 milions en Bombers. L'any que ve es licitaran pressupostos per comprar camions, per comprar guants, per comprar botes, per comprar equips de respiració assistida, etcètera.

En resum: vint-i-un punts que recullen les principals reivindicacions dels sindicats dels mossos i de bombers, reivindicacions conegudes i ateses pel Departament d'Interior, anunciades en seu parlamentària pel conseller Buch, tot i les circumstàncies d'excepció que viu el departament. Aquest departament té el conseller legítim empresonat i en vaga de fam a Lledoners (*aplaudiments*), empresonat i en vaga de fam com els nostres companys Rull, conseller Turull o el president del meu grup parlamentari, en Jordi Sánchez, circumstàncies difícils per al país, constantment amenaçat pels partits unionistes que demostren dia a dia que no entenen què és això de la democràcia. En la democràcia, el poble tria quin govern hi ha, i fa falta unes properes eleccions per treure aquest Govern i posar-ne un altre, si al poble li sembla bé canviar el Govern.

No pot ser que estiguem contínuament amenaçats amb l'aplicació de no sé quin article de quina sacrosanta norma que permet suspendre governs, suspendre parlaments perquè han fet el que els demanava la ciutadania: posar unes urnes i deixar votar. (*Applaudiments*.) Circumstàncies i amenaces que s'acarnissen en el Cos de Mossos d'Esquadra, la vàlua dels quals s'ha demostrat en reiterades ocasions, i que està instrumentalitzat contínuament pels partits unionistes. No ajuda gens a la seva tasca i posa en perill la de tots, la llibertat de tots.

Senyors del PP i senyors de Ciutadans, deixin fer als Mossos la seva feina, d'aquesta manera garantiran la nostra llibertat i es farà un país millor perquè els seus ciutadans hi viuran millor.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, del diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Diputades, diputats... Bé, no hi ha diputades... Diputats... No, perdoni, hi ha conselleres; consellers, conselleres... (*Remor de veus.*) En primer lloc, agrair al senyor Carlos Castillo, diputat del PSC, per la proposta que ens porta, per aquesta moció. Evidentment, algú ha dit per aquí que inclou, poder, tot el que són les reivindicacions de dos cossos, que si ho reivindiquen i ho demanen deu ser perquè poder els manca, i en això coincidim plenament, encara que n'hi ha molts que encara no ho entenen.

També els diria, a alguns que han parlat en aquest darrer torn, que la democràcia és molt més que una paraula, i és més complex d'allò que hem sentit aquí explicar. Vull dir, en tindriem per a tot un monogràfic, el temps és el que és i no hi entraré. Me sembla que ja ens n'hem fet, diverses vegades, força ressò en diferents punts en aquest sentit.

Mirin, nosaltres hem pogut transaccionar, i agraïm al grup proposant haver admès totes aquelles transaccions i esmenes que anaven en el sentit d'adequar, millorar i aportar llum –i aportar llum– i compromís. Com li deia abans, també, a la conselleria, no és només allò que fem des del poder legislatiu, sinó que té d'haver-hi un executiu al cantó, un poder executiu que faci la seva feina, que és de responsabilitat, perquè si no tota aquesta feina que fem aquí en un plenari o en una comissió tampoc serviria de re.

Miri, hi hem introduït esmenes, com també acotar..., com quan parlàvem del pla de xoc. Tant en l'àmbit del Cos de Mossos d'Esquadra, i de Bombers, demanàvem també que aquest pla de xoc es realitzi en un màxim de dos anys. Mirin, quan la feina es fa, quan no hi ha mancances, els col·lectius tampoc ho demanen. Li posaré un exemple, poder, de la feina no realitzada, d'aquelles polítiques de previsió que han tingut diferents governs que no hi han treballat ni hi han esmerçat esforços.

Miri, a la província de Girona: Torroella, Calonge, Santa Coloma, tancats, parcs de bombers tancats per absència de personal. A darrere poder hi ha una demanda i una feina sense fer. Parcs que estan sota mínims. També podria tenir la conselleria un ull a sota aquests parcs, que estan poder en una situació prèvia als que ja han tancat. Parcs que estan sota mínims: Olot, Figueres, Girona, Lloret de Mar. Li puc fer una llista de tots els que han tancat, també: Torelló, Ulldecona, Ascó, Vandellòs, l'Hospitalet de l'Infant, Cardona... Vol que segueixi?

Quan les coses es fan bé, quan aquí es ve i es fa aquest *speech* que sembla que tot se realitza bé, des d'un govern i des dels grups que li donen recolzament, poder fent l'*speech* de suplir la feina que no es fa... Escolti'm, amb paraules..., nosaltres volem fets. Poder estem ja cansats, després de sis anys, quasi set, de paraules, de no polítiques, de veure decaure tota aquella feina que portem a terme tant en un plenari, com li deia en l'altra intervenció, com a les mateixes comissions, i el que volem són resultats.

Una proposta que també... Fixi's, algú ha dit aquí que no podien acceptar el punt 3, quan parlàvem de que fos un mínim –un mínim– la pujada de l'hora extra entre un 30 i un 35 per cent. Val a dir –val a dir– que en aquestes negociacions que es tenen des de la conselleria amb els sindicats sembla ser que hi havia una proposta de la conselleria que parlava d'un 32. És molt agosarat, aquest punt? Era tan difícil aprovar aquest punt? Entenem que no hi ha voluntat, i on no hi ha voluntat no veiem ni feina ni finalitat.

Com li vaig dir un dia, qui dies passa, anys empeny. Però sap què passa? Que a darrere tenim col·lectius que ho pateixen, pateixen la mala gestió d'una conselleria, pateixen la mala gestió de molts anys, d'altres governs també, no en té només la culpa el Govern actual, ja venim d'aquest advertiment.

I, miri, el més penós de tot: a vegades, quan veiem que quan cossos com el Cos de Mossos d'Esquadra fa la seva feina, la porta a terme amb responsabilitat i «decoro», després veiem persecucions, o veiem senyalaments, o veiem un departament d'afers interns que poder té arbitriarietats. Com pot ser que no passi tothom pel mateix règim disciplinari que té el Cos de Mossos d'Esquadra?

I, miri, podria ser més extens. No m'hi estendré, la moció és la que és.

Com li he dit, agrair al grup proposant totes aquelles esmenes que ens ha acceptat, entenent que anàvem en la línia de treballar, millorar i adequar...

El president

Diputat...

Jean Castel Sucarrat

...dos cossos que en aquest dia s'ho mereixen i estem al cantó d'ells.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats... Fa uns deu dies aquí al Parlament ens van venir a veure Mossos i Bombers. Vam fer reunions amb els uns i amb els altres. Per part de Mossos, hi havia tots els sindicats –tots– i també un grup de mossos d'esquadra organitzats perquè estan una mica farts de l'acumulació de retallades i són, podríem dir, un grup independent que s'està manifestant les darreres setmanes. I també els Bombers van fer una acció davant del Parlament, acció contundent, i també vam poder parlar amb alguns dels seus representants sindicals. Vaig sortir preocupat d'aquestes reunions; no és la primera vegada que parlo amb sindicats de mossos i de bombers, però en vaig sortir especialment preocupat perquè els vaig veure fins al capdamunt de la paciència, amb un grau ja de situació extrema que realment mereixia una resposta parlamentària.

I, per tant, també els Mossos i els Bombers avui saben que aquelles reunions i aquella ajuda que van demanar als grups parlamentaris tenen respostes, i que la diplomàcia parlamentària és un bé preuat que en aquests temps que corren cotitza a la baixa, però estaria bé que la poguéssim recuperar, perquè la diplomàcia parlamentària mou coses, sobretot quan el Govern no té majoria absoluta parlamentària.

El diputat Castillo és un bon exemple de diplomàcia parlamentària. És un diputat treballador, amb el qual es pot parlar, amb el qual es pot arribar a acords. I, per tant, jo el vull felicitar per la moció que ha presentat, perquè és una moció ben travada, ben treballada i, sens dubte, és una bona notícia per als sindicats de Mossos i per als sindicats de Bombers. I, per tant, crec que ha dialogat, també, amb nosaltres ho ha fet.

I nosaltres donarem ple suport a tots els punts: a la part política, que ens preocupa, a la part laboral, a la part de recursos i a totes les parts d'aquesta bona moció que avui ens presenta, i que la diplomàcia parlamentària, almenys per un dia, tingui una victòria.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. Aquesta proposta que ha presentat el PSC i la que ha presentat Catalunya en Comú formen part de molts altres punts que també s'estan presentant en aquest Ple i que versen sobre els serveis públics. Aquestes propostes posen en evidència la política que han liderat els successius governs de la Generalitat. Parlem d'una política que ha consistit, que consisteix, i que consistirà també, mentre que no hi hagi un canvi de voluntat política i no hi hagi una superació de les imposicions dels mercats financers, en desmantellar el sector públic i afavorir el sector privat a costa de contenir la despesa obeint unes polítiques d'austeritat que són una provocació per a les classes populars.

I és que hi ha coses que són de mínims. En el cas dels Bombers, hem vist com sindicats molt diferents s'han posat d'acord en les seves reivindicacions, i això vol dir que és que hem arribat al límit.

Aquestes polítiques de contenció de la despesa pública tenen unes conseqüències molt nefastes, però no només unes conseqüències que afecten a les treballadores dels serveis públics, sinó que també afecten principalment a la classe treballadora, una classe treballadora que no només ha de treballar molt més per cobrar encara menys a final de cada mes, sinó que a més a més viu de primera mà una precarització dels serveis públics que ha posat fi al que coneixem, o el que coneixíem, com l'estat del benestar.

Si seguim aquest camí de sosteniment d'un sistema insostenible, mai sortirem de la situació que avui estem patint. El que calen són canvis estructurals, calen solucions que siguin urgents i que siguin transgressores, calen aquestes situacions davant d'una situació que no resoldrem ni amb aquesta moció ni amb milers de mocions prepressupostos. Nosaltres emplacem les treballadores que defensen els drets col·lectius a seguir mobilitzant-se perquè els compromisos declaratius que es desprenen d'aquestes mocions, en aquest cas, no han de representar mai un fre en les reivindicacions col·lectives.

Tenint en compte que aquesta proposta parla dels Mossos d'Esquadra no volíem perdre l'ocasió de parlar del model de seguretat. El model de seguretat imperant és un model reactiu i és un model contrari als drets humans. És el model de seguretat que ha decidit desenvolupar aquest Govern i que es basa en una concepció de la seguretat que precisament serveix a aquest sistema que vulnera de forma sistemàtica els drets col·lectius. I senyor Roquer, combatre el feixisme, defensar la gent davant de la possibilitat d'un desnonament també és defensar la democràcia, com vam fer l'1 d'octubre.

Ens trobem davant d'unes polítiques de seguretat que formen part d'una manera de concebre la política i se supediten a aquesta concepció. I si d'alguna manera s'estan instrumentalitzant els Mossos d'Esquadra, és per defensar un sistema que promou la injustícia i les desigualtats. Cal tenir ben present que més policia no és la solució. El 85 per cent dels il·lícits penals, segons dades dels mateixos Mossos d'Esquadra, són delictes patrimonials i no pas contra les persones, delictes relacionats amb la misèria i la pobresa. És fàcil veure com el factor diferencial amb relació a la seguretat dels barris va estretament relacionat amb la renda *per capita*. I, per tant, per sobre, per sobre de tot el que cal és proveir els drets i les necessitats de la gent, coses tan senzilles com pa, sostre i treball. Així segur que millorarem el model de seguretat.

La proposta anterior de Catalunya en Comú també lloava la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, la seva tasca precisament de control de l'ordre públic, i no hi podem estar més en desacord. Als carrers hem viscut una realitat ben dife-

rent, una realitat de la que són ben conscients totes les persones que lluiten contra la tirania del poder establert. Vivim violència desfermada, una actuació que és d'atac i que no és de contenció. Recorden vostès el bomber a terra emmanillat en aquest Parlament?

Vivim una vulneració sistemàtica dels drets humans, dels principis de proporcionalitat i oportunitat, actuacions tècnicament innecessàries, vulneració als protocols, escopeters sense identificar, cops de porra de la cintura en amunt, una forma d'actuar concreta i premeditada en base a uns objectius molt concrets. I no estem parlant de fets aïllats, estem parlant d'una forma sistemàtica d'actuar i d'una forma que respon a un model policial molt concret: monitoratge, seguiment dels moviments socials, identificacions, detencions arbitràries i aleatòries, atestats criminalitzadors.

Tot plegat en base a un relat de violència del que el Govern actual és el principal responsable i protagonista, un model que té unes conseqüències molt concretes per a les nostres companyes...

El president

Diputada...

Maria Sirvent Escrig

...per a les nostres veïnes –d'acord, senyor president, vaig acabant– i per a les nostres amigues que s'organitzen per intentar superar totes les formes d'opressió.

Ni amb cops de porra, ni amb violència ni a cops de repressió aturaran totes aquelles que tenim anhels de justícia i llibertat contra la regressió de drets i llibertats que estem vivint.

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula, de nou, el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Seguint la línia començada pel company Nuet, vull donar les gràcies a tots els diputats i a totes les diputades que han participat en aquest debat, a tots i a totes, però especialment, si m'ho permeteu, al Ferran Roquer, de Junts per Catalunya; la Montse Fornells, d'Esquerra Republicana; al Jean Castel, de Ciutadans, i al company Joan Josep Nuet, d'En Comú. Tots defensen les seves posicions, naturalment, defensen el que pensen, però sempre pensen sobretot en el bé comú, en la ciutadania. I els ho vull agrair especialment. I també a la Laura Méndez, si m'ho permeten, i li demano disculpes perquè no l'he avisat, que és la de relacions parlamentàries, que també des de la serietat fa més fàcil el debat amb la conselleria.

En el gruix important, companys i companyes, en allò més essencial, hem estat capaços de posar-nos d'acord i anar bastant de la mà en temes de seguretat. Els ho agraeixo a tots i a totes. Hem demostrat que, si volem, hi ha temes essencials en els que som capaços de posar-nos d'acord. Avui, temes tan importants com qüestions concretes de seguretat ciutadana. Crec que és un missatge de certa esperança cap a la ciutadania.

Gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

El president

Senyora Fornells, per què em demana la paraula? Votació separada?

Montserrat Fornells i Solé

Sí, per demanar votació separada dels punts 3, 4, 14, 15, 17, 17 bis i 21, que es poden votar en bloc.

El president

Molt bé. Tornem-hi, si us plau, més a poc a poc.

Montserrat Fornells i Solé

Els 3, 4, 14, 15, 17, 17 bis i 21, i es poden votar conjuntament.

El president

Molt bé. Alguna petició de votació separada més? *(Pausa.)* No?

Per tant, votarem primer aquest bloc que ha demanat la diputada, és a dir, punts 3, 4, 14, 15, 17, 17 bis i 21, sí? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs passem a votar... *(Maria Sirvent Escrig demana per parlar.)* Sí, digui, senyora Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí, per demanar també votació separada del punt 1.

El president

Del punt 1?

Maria Sirvent Escrig

El número 1.

El president

Molt bé. Doncs així, votarem primer el punt 1, després el bloc que ha demanat la diputada Fornells i després votarem la resta de punts de la moció.

Passem, per tant, a votar inicialment el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 queda aprovat per 120 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votar el bloc dels punts 3, 4, 14, 15, 17, 17 bis i 21.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 61 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Passem, ara, a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 120 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adoctrinament a les escoles

302-00043/12

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adoctrinament a les escoles, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Sonia Sierra.

(Remor de veus.)

Els demano que, si han d'abandonar l'hemicicle, ho vagin fent en silenci, si us plau.

Sonia Sierra Infante

Bona tarda. Diputats, diputades, membres del Govern, personal del Parlament, la tardor passada, vaig dedicar molt de temps a atendre les informacions que m'arribaven sobre adoctrinament. És un tipus de situacions que genera molt d'enuig però també molta angoixa a les persones que s'atreveixen a denunciar, i sempre, sempre, la mateixa petició: «Si us plau, que no surti el meu nom, perquè no vull que el meu fill quedi assenyalat.»

Perquè això és Catalunya avui. Qui s'atreveix a parlar en contra de l'actual model educatiu, això que deien que és un model d'èxit, és assenyalat i és assetjat, com els ha passat a les famílies que han demanat més hores d'espanyol, com li ha passat a l'Ana Losada, presidenta de l'Assemblea per a una Escola Bilingüe, que ha estat

el mateix departament qui ha filtrat el seu DNI, la seva adreça i el seu telèfon mòbil, i que ja està rebent trucades no desitjades. I és el que ha passat aquest matí a la Universitat Autònoma, quan els valents joves de S'ha Acabat han rebut amenaces de mort. (*Aplaudiments.*)

Todo mi apoyo. Todo mi apoyo a Ana Losada, todo mi apoyo a esas familias valientes que luchan por una educación mejor y todo mi apoyo a los jóvenes de S'ha Acabat. Y un mensaje muy clarito a los fascistas: «No nos callarán.» (*Aplaudiments.*)

Ara, un any després d'aquella tardor, en què he dit que vaig passar tant de temps atenent trucades, missatges d'adoctrinament, ha sortit un informe de més de tres-cents pàgines on, de forma sistemàtica i amb metodologia molt clara, es recullen més de cinc-cents casos d'adoctrinament. En poso exemples. A Catalunya hi ha webs de centres escolars amb manifest, amb proclames polítics; hi ha centres escolars amb simbologia partidista; hi ha directors de centres que fan un acte per donar les claus a la que llavors era la consellera, perquè poguessin obrir els centres escolars per fer un referèndum il·legal, i hi ha AMPA que es coordinen amb els comandos separatistes per omplir les escoles de criatures per poder obrir-les per fer un referèndum il·legal.

Però vostès s'adonen del que han fet amb Catalunya? Però vostès s'adonen d'on hem arribat a Catalunya?

En Cataluña, se ha utilizado a los niños para hacer un acto ilegal y, en Cataluña, en una universidad pública, se amenaza de muerte a los estudiantes. En eso han convertido su «revolució dels somriures». Se sonreirán entre ustedes, porque a nosotros lo que hacen es amenazarnos de muerte.

I un altre dels temes que recull aquest informe és el tema dels llibres de text. I a Catalunya –i això qualsevol que agafi un llibre de text ho sap– es parla de la Corona Catalanoaragonesa, tot i que no ha existit mai; es parla de Catalunya com si fos un país equivalent a Alemanya o a França, en comptes d'explicar que és una comunitat autònoma. O Espanya gairebé no existeix i, quan es parla d'Espanya, és com una realitat diferent i, normalment, enfrontada a Catalunya. I, d'altra banda, són llibres de text on la presència de la dona és molt escassa i no es correspon amb les fites que hem aconseguit al llarg de la història. I són llibres de text on no apareix mai una altra relació que no sigui de tipus heterosexual i s'oculta l'homosexualitat, fins i tot en casos com Lorca i Cernuda, que és imprescindible per poder entendre la seva trajectòria.

Nosaltres el que volem són llibres de text que tinguin rigor científic i terminològic, i amb una presència adequada de la dona.

¿Y qué respuestas hemos recibido después de un año denunciando este tipo de cosas? Pues, la única respuesta que hemos recibido de los sindicatos, de la FAPAC y de los otros partidos es decir que es que queremos prohibir el debate en las aulas. Por supuesto, esto es absurdo, nunca hemos dicho nada parecido. En las aulas, se puede fomentar el debate. Lo que no se puede hacer en las aulas es humillar a los hijos de los policías. En las aulas se puede fomentar el debate, lo que no se puede hacer es que se lancen consignas políticas. Y se puede fomentar el debate, lo que no se puede hacer es llenarlo de lazos amarillos.

Por eso, presentamos esta moción, que pedimos algo tan revolucionario como que se cumpla ley del libro, que sean libros con rigor terminológico y con una presencia adecuada de la mujer. Muy revolucionario todo.

Y, bueno, como ya nos conocemos y sé lo que van a decir cuando vengan aquí, pues, ya aprovecho y lo desmiento. Esto no se trata de ir contra los maestros y los profesores, que, por cierto, yo soy profesora; esto no se trata de acabar con el debate en las aulas. Y, sorpresa, no se trata de ir ni contra el catalán ni contra Cataluña, porque es que nosotros somos catalanes. Yo sé que les cuesta muchísimo de entender, pero es que nosotros somos catalanes. Las familias que denuncian adoctrina-

miento son catalanas, las familias que piden más horas de español en las aulas son catalanas. (*Aplaudiments.*)

Y el más de 1 millón de catalanes que votaron a Ciudadanos por nuestras propuestas también en educación...

El president

Diputada...

Sonia Sierra Infante

...también son catalanes –sí, ja acabo, president–, por mucho que el *president* Torra se empeñe en llamarnos «*bèsties tarades*», que la señora Forcadell diga que no somos pueblo de Cataluña o que los diputados separatistas nos nieguen la humanidad.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula, ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bona tarda. Gràcies, president. Conseller, consellera, diputades i diputats. Vagi per endavant la nostra ferma condemna a qualsevol assenyalament de nens i nenes, d'adolescents que s'hagin pogut sentir humiliats, que hagin patit assetjament, o incomodats per comentaris que hagin pogut sentir a l'aula, pel seu origen, per la seva condició social, per raons de gènere, per motius ideològics i, evidentment, també per la professió dels seus pares. Sigui quin sigui el motiu, condemnem qualsevol assenyalament.

Però també condemnem qualsevol assenyalament a professorat. I aquí convindrà amb mi, senyora Sierra, que el que va fer el dirigent del seu partit, el senyor Albert Rivera, quan va publicar i difondre a les xarxes socials les fotografies, els noms i cognoms de molts professors, ens sembla que allò no contribuïa, precisament, a buscar una solució ni a la convivència; allò va ser un acte altament imprudent, irresponsable, que l'únic que va fer va ser alimentar el conflicte i la crispació. I, per tant, també condemnem aquest tipus d'assenyalament a docents. (*Aplaudiments.*)

Però ho tornarem a dir una vegada més, el que demanem nosaltres és preservar l'escola del conflicte polític, no contribuir a posar en risc la convivència en els centres educatius. Volem treballar per aquesta convivència, també a les escoles i als instituts, i per això rebutgem qualsevol tipus d'instrumentalització política de l'escola.

Nosaltres esperem que el Govern faci polítiques educatives, treballi per millorar l'èxit educatiu, l'equitat educativa, però que no facin, ni el Govern ni cap partit polític, política amb les escoles; em sembla que seria molt irresponsable.

Nosaltres creiem que l'educació és una eina fonamental per a la construcció d'una societat plenament democràtica, socialment cohesionada, i d'aquí que sigui necessari garantir el dret a l'educació amb respecte a tothom, amb independència de les seves idees, sense discriminació de cap tipus.

I és evident que l'escola no és neutral, ningú ho és, tampoc ho són els docents i, segurament, tampoc ho han de ser. El que ha de ser l'escola és respectuosa de la pluralitat de la pròpia comunitat educativa, ha de ser participativa, ha de consolidar els valors propis d'una societat democràtica, ha d'excloure qualsevol adoctrinament i ha de garantir el respecte a la convivència. I aquests són, precisament, alguns dels principis rectors de la Llei d'educació de Catalunya i també els volem posar en valor.

També volem reiterar la nostra confiança en l'Administració educativa, en els professionals, els docents d'aquest país, però creiem que el departament, segurament, ha de promoure encara més la confiança en el sistema educatiu. I, per això,

convé que allà on hi han hagut denúncies, on es produeixen queixes, sempre es donin les explicacions oportunes a partir d'informes elaborats per Inspecció educativa o pels mateixos centres educatius, i, d'aquesta manera, fomentem la resolució de conflictes, que evidentment, com a tot arreu, n'hi ha, per les vies i els procediments previstos per la mateixa Administració educativa.

En aquesta moció, Ciutadans barreja qüestions diferents. Tracta del que hem parlat, i aquí també vull agrair a la diputada Sonia Sierra que hagi acceptat tres de cinc de les nostres esmenes que havíem presentat en aquesta línia, que ens sembla que milloren molt el contingut de la proposta original, i amb la qual cosa, doncs, votarem a favor, però també introdueix altres temes que compartim; per exemple, la conveniència de vetllar per l'adequació dels llibres de text o dels materials pedagògics a les edats de l'alumnat i al currículum. Ens sembla que és de lògica. I, això, entenem que no vol dir ni control *ex ante* dels materials ni és incompatible amb la possibilitat de poder fer debats que l'equip docent consideri adients ni tampoc amb el treball per competències.

També compartim la necessitat d'introduir canvis en els materials didàctics, precisament per visibilitzar allò que deia la diputada Sierra, no?, aquestes contribucions de moltes dones a la història, a la filosofia, a la ciència, que han passat massa desapercebudes. Ens sembla que és una feina pendent, que és de justícia i que també pot contribuir a avançar en matèria de coeducació, i, per tant, també destacar referents femenins en disciplines molt diverses, no?

I, per tot això, doncs nosaltres votarem majoritàriament el conjunt de la moció, amb l'excepció de dos punts, el punt 4 i el punt 9, en què ens abstindrem. I aquí sí que aprofito, president, per demanar la votació separada, però espero que les diferents forces polítiques, totes, siguem prou responsables com per preservar l'escola del conflicte polític.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades, diuen que en política hi ha tres valors que no es poden perdre mai: el valor de la veritat, el valor de la coherència i el valor de la dignitat. Aquests tres conceptes marquen la línia vermella a través de la qual mai cap argument polític hauria de traspasar.

Però no pateixi, senyora Sierra, no cal que inclogui a la seva rèplica que l'hagi acusat de manca d'aquests tres valors, no cal que ho inclogui perquè no seré pas jo qui li farà el judici. Tenim una comunitat educativa que té prou criteri com per valorar els seus arguments. Bé, més que arguments, atacs continus a un model d'escola catalana que representa, sens dubte, la realitat d'un país divers i compromès amb totes les causes que cadascú consideri oportunes.

Una comunitat educativa a la qual vostès voldrien callats, silenciats, immersos en aquesta falsa neutralitat que tant defensen i darrere la qual hi ha, sens dubte, el seu objectiu adoctrinador. Sí, senyora Sierra, l'hi torno a dir i ho faré tants cops com calgui, el seu esperit adoctrinador, perquè el silenci també és doctrina; l'eliminació de criteri, l'anul·lació d'opinió i la desaparició del diàleg i del debat també són doctrina. I és precisament aquesta doctrina la que a vostès els interessa, la doctrina del silenci i la doctrina de la repressió.

I ho fan sense cap mena d'escrúpol, posant al centre de la diana persones amb noms i cognoms, professionals de l'educació amb noms i cognoms, i centres educatius amb llarga trajectòria que, dia rere dia, obren portes per oferir una educació basada en el compromís personal de tot el col·lectiu de docents i en un model edu-

catiu robust i basat en dos grans pilars, la formació de ciutadans crítics i compromesos amb els valors de la pau, la democràcia, la igualtat, la llibertat i la justícia, i un segon pilar, l'educació entesa com a transformador social que garanteixi la igualtat d'oportunitats a tots els centres, a tots els nostres alumnes, especialment a aquells que, per raons socials, culturals o econòmiques, no han tingut tanta sort com la resta.

Un altre cop, vostès presenten una moció en la qual, darrere d'aquesta cortina de defensa dels valors humans i universals, de la preservació dels drets dels infants, de la presència equilibrada d'homes i dones a llibres i continguts educatius, o de la presència de les diferents realitats afectives i opcions sexuals, amaguen l'esperit que els mou des de fa temps, l'esperit de fractura i divisió de la comunitat educativa. I no hi entrarem. No hi hem entrat mai ni hi entrarem avui, perquè qui són vostès per erigir-se com a grans defensors d'aquests valors universals?

O és que posen en dubte que el nostre sistema educatiu no els garanteix? No n'han tingut prou amb el repàs que els va fer el mateix conseller en la comissió per desemascarar aquells presumptes delictes d'incitació i d'adoctrinament? Els en faig memòria? Ja no recorden el mural que atribuïen a una escola i que va resultar estar pintat a una pista d'atletisme annexa? O l'estelada a una escola municipal que des de fa tres anys està tancada? No ho recorden, això? (*Aplaudiments.*)

Per tant, els informo que ens abstindrem als punts que fan referència a la preservació dels drets del respecte i de la diversitat de tots els alumnes i famílies, perquè no volem blanquejar una moció basada en la mentida continuada. I votariem a favor d'una convocatòria d'oposicions d'inspectors, però ens hi abstindrem. Ens hi abstindrem perquè nosaltres volem inspectors que valorin i revisin el nostre sistema educatiu, i no funcionaris que assenyalin centres i professors pel que diuen i per la llengua que utilitzen.

Fa vuitanta-dos anys, en plena República, l'alcalde i els regidors de l'ajuntament del meu municipi, amb l'objectiu de garantir que cap infant quedés sense escolaritzar, van decidir construir una escola pública que donés resposta a aquesta necessitat. Dos anys més tard, i abans d'haver-se pogut utilitzar, els estralls de la guerra van conduir-la al desús i part del material va ser utilitzat per construir un refugi antiaeri per protegir la població dels bombardejos. Just acabada la guerra, l'escola va reobrir, i va mirar de posar llum a tota la foscor del franquisme i posar veritat a l'adoctrinament a què van estar sotmeses generacions d'infants.

Anys més tard, l'escola va esdevenir el centre de referència per a totes les famílies novingudes tant de l'Estat espanyol com, més tard, d'altres països. Les seves taules eren espai de trobada. L'escola fou anomenada Escola Macià-Comanys, en record i memòria de dos dels presidents d'aquest país, un dels quals, afusellat. Avui l'escola fa setanta-cinc anys des de la seva obertura, i, després de setanta-cinc anys, vull que els seus alumnes coneguin aquesta història, coneguin qui eren Francesc Macià i Lluís Companys. També vull que les famílies que hi porten els seus fills recordin la seva arribada a Agramunt, i que ho facin en català, en castellà o en la llengua que més se sentin seva, però que aquesta escola, que qualsevol escola d'aquest país, segueixi sent el que ha estat sempre.

No vulguin canviar la història. La història no l'escriuen vostès; la història l'escriuen els fets.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Xavier Quinquillà.

Xavier Quinquillà Durich

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, estem un altre cop davant d'una moció macedònia, en què els tres primers punts no tenen res a veure amb el tema que es planteja. Punts que, en condicions normals, votariem favorablement, però que en aquest context ens hi abstindrem, juntament amb el desè, per evitar blanquejar una moció que no té altre objectiu que continuar el fals relat de l'adoctrinament a les nostres escoles.

És per aquest motiu, el de negar la major, que vull centrar el focus en el títol mateix de la moció i en allò que em sembla especialment censurable, com és l'ús inapropiat del concepte «adoctrinament», concepte que ni podem banalitzar ni podem normalitzar.

Perquè ho entengui, senyora Sierra, li explicaré què significa «adoctrinar». Adoctrinar no consisteix a simplement manifestar una opinió puntual o fer ocasionalment un judici de valor. Cap doctrina, confessió religiosa, concepció política o ideologia es pot inculcar mitjançant una acció puntual, sinó des del treball sistemàtic i continuat, utilitzant tres eines bàsiques: la imposició, el dogmatisme i la desinformació. Adoctrinar implica imposar en lloc d'educar, utilitzant la repressió, com sancions, càstigs o amenaces. Adoctrinar implica la utilització del dogmatisme per inculcar idees sense aportar raons o evidències que puguin ser objecte de comprovació, crítica i discussió. Adoctrinar implica desinformar, excloure les opcions contràries a la pròpia o que podrien entrar-hi en competència.

Creuen realment que a les nostres escoles es fomenta la repressió, el dogmatisme, la desinformació o el foment del sentit acrític? Vostès saben perfectament que aquesta realitat pròpia de l'escola franquista del *Florido Pensil* està a les antípodes de la realitat de les nostres escoles. Ho saben i, malgrat el perjudici que suposa una acusació tan greu com infundada, mantenen un relat fictici basat en informacions parcials i no contrastades per convertir-lo en dogma sobre el qual justificar la seva obsessió contra el model d'escola catalana, i el que encara és més greu, exercint una injustificable repressió i coacció sobre els docents.

I jo em pregunto: no deu ser que aquells que acusen d'adoctrinament no són en realitat els adoctrinadors? Recorden les tres eines principals d'adoctrinament? La imposició, el dogmatisme i la desinformació? Qui justifica la imposició mitjançant la violència de les porres, les togues, les presons i l'exili? Qui defensa el dogmatisme d'una constitució intocable basada en la sagrada indivisibilitat de l'Estat? Qui utilitza la desinformació per sustentar falsos relats o per demonitzar tots aquells que pensen diferent? Qui adoctrina a qui?

Entenc perfectament que una escola que fomenta el pensament crític des dels valors de la llibertat, la democràcia, la diversitat, el diàleg i la tolerància sigui un problema per a aquells que volen imposar una visió uniformitzadora basada en el pensament únic. Si inculques la bona doctrina, per exemple, educar en l'amor a l'Espanya indivisible, estàs educant; però si aculls dins l'aula la diversitat ideològica i d'opinió, el que fas és adoctrinar. Aquesta és la paradoxa sobre la qual vostès pretenen sustentar un relat i unes acusacions tan falses com irresponsables.

Malgrat tot, una gran majoria de la societat catalana expressada de forma àmplia i transversal en aquest Parlament té molt clar que amb l'escola catalana no s'hi juga, que no es pot frivolitzar ni menystenir un model que és garantia de cohesió, equitat i progrés.

Francesc Ferrer i Guàrdia, referent pedagògic i fundador de l'escola moderna, va concebre fa més de cent anys un model educatiu en què la racionalitat havia de ser la protagonista i l'objectiu, capacitar els alumnes per poder qüestionar-ho tot, fins i tot l'ordre establert. Aquesta és l'escola que a alguns els fa nosa, el model d'escola catalana, una escola on s'aprèn a pensar, opinar i discrepar. Una escola, tal com defensava Ferrer i Guàrdia, on tots els alumnes puguin qüestionar-ho tot, fins i tot l'ordre establert.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Diputats, diputades, membres de la Mesa, no ho sé, crec que no deu fer ni dos mesos que vam tenir aquí el Ple de la convivència, on vam tornar a parlar justament de les contradiccions de Ciutadans quan parlen d'una cosa i fan absolutament la contrària. Parlen de convivència i presenten mocions que van en contra de la convivència; parlen de respecte als drets dels estudiants, els nens i les nenes, i presenten mocions que justament el que fan és posar-los en qüestió i anar-hi en contra, i això el mateix dia que estem fent el Ple del debat sobre els drets de la infància.

El que fa aquesta moció és instrumentalitzar la infància en funció dels objectius polítics i electorals de Ciutadans, i ja els ho vam dir. Però tinc una mala notícia per a vostès: atacar l'escola catalana no dona vots, i això també ho comprovaran. (*Aplaudiments.*)

La moció aquesta és com un d'aquells menús de Nadal, no?, que comences amb un aperitiu lleuger i dius: «Mmm, que bo. Bé, mira, sembla que aquest cop sí que va d'educació, i de drets i de respecte.» Llavors venen els altres, que és aquell guisat pesat i indigest, que no hi ha manera de digerir-ho, i que et passes una setmana recordant-te de per què em vaig menjar aquell guisat. Doncs no, no ens ho menjarem. Els votarem a favor l'aperitiu lleuger i fins i tot superficial, tenint en compte el que ve al darrere, però els votarem en contra tot allò que, en realitat, no és res més que indigestar la comunitat educativa i faltar al respecte a nens, nenes, professorat, membres d'escoles i pares i mares. Perquè els pares i mares no són *tontes*, i no portem els nostres fills a llocs on els adoctrinen. Els pares i mares portem els nostres fills i filles a llocs on els ensenyen a analitzar, a ser crítics i a tenir opinió i pensament propi, no a assenyalar aquells que pensen diferent.

Vostès ja es van quedar sols al Congrés dels diputats amb una moció sobre adoctrinament a les aules catalanes. Ja en el seu moment el nostre diputat al Congrés, Joan Mena, els va fotre una repassada que es va fer viral no només a Catalunya, es va fer viral a tot l'Estat espanyol. Aquest cop intentaven evitar això, i llavors han inclòs aquestes petites coses, i sí, han aconseguit que en els punts que realment parlen de la igualtat de gènere als llibres de text, de la presència de les relacions afectives i de les diferents opcions sexuals, hi tindran el nostre suport; però també és molt curiós que, quan aquest matí els hem sentit parlar de desigualtat, els recordem que vostès van votar en contra de treure les subvencions públiques a les escoles que segreguen per sexe, cosa que implica una educació que té molt poc a veure amb la igualtat de gènere, i que van avalar mantenir el finançament a les escoles de l'Opus via 155, que mentre es retallava el 80 per cent del pressupost de les escoles de zero-tres anys, les escoles de l'Opus passaven de rebre 31 milions anuals a rebre'n 28. Això és igualtat? Això és igualtat de gènere, la segregació a l'educació?

També reclamen retirar subvencions privades a les entitats d'altres llocs de l'Estat i, en canvi, no els importa donar diners a l'Opus Dei, que si una cosa no els falta són precisament diners.

No ens trobaran a nosaltres en la seva criminalització i en la seva croada contra l'escola catalana. Ho sentim molt, no ho farem. Defensarem pares, mares, comunitat educativa, nens, nenes i professorat.

Tampoc avalarem l'aplicació de llei mordassa contra l'escola catalana que també van intentar vostès al Congrés. S'estan quedant sols. Potser ara en algunes votacions a segons quins llocs no es quedaran tan sols, perquè potser tindran Vox al costat, donant-los suport en aquestes declaracions que van en contra de l'escola pública cata-

lana. Però l'escola pública catalana és un dels grans consensos d'aquest país. És un dels consensos que, fins i tot, és que ni el PP s'ha atrevit a qüestionar-lo de la manera que ho fan vostès. Per què? Perquè vostès creuen que això els dona vots. No és així. Deixin de posar interessos partidistes per sobre dels interessos de la comunitat i de l'educació catalana.

Parlem, si volen, de segregació, parlem de barracons, parlem de ràtios, parlem de l'escola pública gratuïta i universal –no la de l'Opus–, parlem de les beques menjador... Quan vulguin parlar de tot això, ens hi trobaran, i en parlarem, i segurament podrem fer moltes coses junts; però quan parlin d'això i només d'això.

Si realment vostès volen vetllar per l'ensenyament i per deixar i aturar la instrumentalització, comencin per vostès mateixos. Facin-ho de veritat: fomentin la convivència, fomentin de veritat l'empatia, deixin de dir una cosa i fer la contrària, i, si us plau, una vegada més, deixin l'escola pública catalana en pau.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom de la CUP - Crida Constituent, és el torn del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó, per comunicar que el nostre grup parlamentari no participarà en la votació d'aquesta moció, i aquesta avui és la nostra manera d'expressar la nostra oposició i el nostre rebuig a aquest tipus de mocions, en concret a aquesta moció.

Nosaltres ja no volem continuar blanquejant aquest tipus de polítiques que, sota aspectes que inclou la moció, que fins i tot en alguns casos excepcionalment podríem considerar raonables i acceptables, el que pretenen, com deia abans, és blanquejar la criminalització de l'escola catalana, de l'escola pública catalana, i blanquejar la criminalització de la nostra comunitat educativa.

Nosaltres no continuarem participant d'aquest joc; no blanquejarem aquest tipus de mocions; no blanquejarem els motius subjacents del grup proponent, que no és altre que seguir mantenint i atiant el foc del conflicte, de la fragmentació i de la confrontació en la nostra escola. Seguirem defensant l'escola catalana, una escola lliure, crítica i formadora d'esperits lliures, on es pugui discutir de tot amb criteri lliure, plural i divers; defensarem tots i totes les components de la nostra comunitat educativa; seguirem defensant la immersió lingüística com a instrument fonamental de cohesió i per tal que el català sigui llengua vehicular i comuna en les nostres aules, i seguirem defensant, per sobre de tot, l'espai escolar com un espai democràtic i obert críticament a la nostra realitat social.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Amb el permís de la senyora Segovia, em posicionaré en representació del Partit Popular, no? I, en aquest sentit, ho farem de forma favorable a aquesta moció. Lamento decebre-la, però ho farem de forma favorable a aquesta moció.

Mirin, evidentment a l'escola s'ha de poder parlar de política, és evident, i s'ha de poder discutir de política, és evident. El que no es pot fer a l'escola és política. La política, en tot cas, la fem aquí. Per tant, sàpiguen vostès, aquells que diuen que l'escola catalana no es toca, que tantes vegades com faci falta posarem en qüestió l'escola catalana, sempre, no en tinguin cap dubte, amb l'esperit de millorar tots

aquells aspectes que puguem considerar que són millorables. I, per tant, ho farem, i ho farem on s'ha de fer, que és aquí. Ara, a les aules no es fa política.

I, precisament, si aquesta moció té sentit és perquè, malauradament, en alguns casos, no de forma generalitzada, a les aules s'ha fet política. I és important que deixem clar que precisament a l'escola, que és on tots, ho repeteixo, tots els catalans hi duem els infants a rebre ensenyament, sigui un espai d'imparcialitat, de pluralisme, sigui el reflex del pluralisme de la societat. I puntualitzo la definició de «pluralisme». «Pluralisme» no significa independentistes d'esquerres i independentistes de dretes; «pluralisme» significa de dretes, d'esquerres, independentistes o no independentistes.

I, per tant, qualsevol actuació que es faci a les aules en un sentit o en altre és i serà criticable, sigui en els alumnes, assenyalant-nos, en un sentit o en un altre, ens és igual, o els professors, en un sentit o en l'altre, serà criticable, reprobable, ho denunciarem, defensarem la imparcialitat i la pluralitat, i votarem les mocions que facin falta.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. A veure, senyora Niubó, l'Albert Rivera el que va fer va ser compartir una notícia on s'explicava que hi havia uns professors que tenien uns problemes judicials. Jo li vaig fer retuit i soc professora, no em vaig sentir assenyalada. On està el problema? Què volen, prohibir les notícies que no els agraden? Volen prohibir que algú pugui compartir a Twitter una notícia que no els agrada? O jo també assenyalo professors perquè li vaig fer retuit?

Després, el senyor Solé parlava de la veritat com una de les bases per a la política. Com era? Independència en divuit mesos? Com era? Que el senyor Rufián estava al Congrés divuit mesos i ni un dia més? Perquè això és la veritat, no?

Després, el únics que silenciaven, perquè jo he dit..., la veritat és que són impagables, eh?, perquè sempre fan el que dic que faran, no em fallen mai, això els ho he de reconèixer. He dit: «Ara diran que el que volem és acabar amb el debat.» No, miri, sap qui silencia? Silencien els ajuntaments d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya quan ens prohibeixen fer actes als seus municipis. Sap qui silencia? Qui impedeix que un cervantista de reconegut prestigi pugui fer una conferència en una universitat. Això és silenciar. I el que silencia, el que assetja, no és qui comparteix un article a Twitter, és qui filtra les dades personals d'una persona perquè ha fet una cosa tan terrible com demanar els projectes lingüístics de centre, que m'estan dient des de la primavera que estan penjats i és mentida.

I al senyor Quinquillà, home, moltes gràcies per explicar-nos què significa la paraula «adoctrinament». Com que som de Ciutadans, no ho sabíem. Com que som bèsties tarades amb forma humana, no sabem el que significa adoctrinar. Sort que tenim Junts per Catalunya, aquests éssers suprems, aquests éssers superiors que ens il·luminen, i ara ja sabem gràcies a vostè el que és la paraula adoctrinar. Moltes gràcies.

D'altra banda, senyor Ferrer i Guàrdia..., ai, senyor Quinquillà (*rialles*), vostè ha parlat de l'escola moderna de Ferrer i Guàrdia, que defensava que l'única llengua possible en l'ensenyament era el castellà. Potser que hauria de triar un altre model.

El president

Senyora Sierra...

Sonia Sierra Infante

Sí, ja acabo. I, senyora Segovia, miri, per a vostè la convivència sap què significa? Estar callats, ser la crossa del separatisme. Llavors no hi ha problema de

convivència. (*Veus de fons.*) Amb nosaltres no compti, a nosaltres no ens callaran. I, home, senyora Segovia...

El president

Silenci.

Sonia Sierra Infante

Senyora Segovia, vostè creu (*veus de fons*)...

El president

Silenci.

Sonia Sierra Infante

Senyora Segovia, de veritat vostè creu que li pot donar (*veus de fons*)...? Ah, si el senyor David Cid és capaç de...

El president

Un moment, un moment, senyora Sierra, un moment, si us plau. Senyor Cid, a la propera el cridaré a l'ordre.

Continuï, senyora Sierra.

Sonia Sierra Infante

Senyora Segovia, després dels resultats a Catalunya i després dels resultats a Andalusia...

El president

Se li ha acabat el temps, eh?, per això, senyora...

Sonia Sierra Infante

...el seu partit li ha de dir a Ciutadans el que s'ha de fer per guanyar i no guanyar vots? Potser que no.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació.

Hi havia una petició de votacions separades. Senyora Niubó, disculpi, m'ha demanat votació separada del punt número 4? (*Pausa.*) I 9, 4 i 9. Molt bé. Es poden votar conjuntament? (*Pausa*) Sí?

Senyora Segovia, sí.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, perdó, demanàriem votació separada de tots els punts.

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs molt bé.

Doncs passem a votar separatament tots els punts d'aquesta moció.

Comencem a votar el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra, 59 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt, el número 2, queda aprovat per 61 vots a favor, cap en contra, 59 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 61 vots a favor, cap en contra, 59 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 36 vots a favor, 66 en contra, 18 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 53 vots a favor, 67 en contra, cap abstenció i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 5 bis.

Comença la votació.

El punt 5 bis queda aprovat per 61 vots a favor, 59 en contra, cap abstenció i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara al punt número 6.

Comença la votació.

El punt sisè queda rebutjat per 53 vots a favor, 67 en contra, cap abstenció i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

El punt setè queda rebutjat per 53 vots a favor, 59 en contra, 8 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt vuitè.

Comença la votació.

El punt vuitè queda rebutjat per 53 vots a favor, 67 en contra, cap abstenció i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt novè.

Comença la votació.

El punt novè queda rebutjat per 36 vots a favor, 67 en contra, 17 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar el punt desè.

Comença la votació.

El punt desè queda aprovat per 61 vots a favor, cap en contra, 59 abstencions i 3 diputats o diputades que no han votat.

No hi han més punts a votar en aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim del 78 i la necessitat de plena sobirania per a construir un país alliberat nacionalment i socialment

302-00046/12

Passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim del 78 i la necessitat de plena sobirania per a construir un país alliberat nacionalment i socialment (*remor de veus*). Silenci, si us plau, si han d'abandonar l'hemicicle. Moció presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Amb aquesta moció hem volgut, en primer lloc, combatre els mites de la Transició i, d'una manera molt especial, la significació de la Constitució espanyola. Constitució que nega el dret a l'autodeterminació; que el cap d'estat és designat per Franco, o en la forma, millor dit, que va triar Franco; les altes instàncies judicials, continuadores del franquisme, i el Tribunal Constitucional, garant de l'*statu quo*; exèrcit,

Guàrdia Civil, Policia Nacional sense processos de democratització, i les oligarquies econòmiques que havien crescut a l'ombra del franquisme amb capacitat de controlar sectors estratègics de l'economia.

És per tot això, pel que significa el règim del 78 i perquè som una nació, que volem plena sobirania. I «plena sobirania» per a nosaltres el que significa és exercici democràtic, que el poble de Catalunya pugui triar el tipus de societat en la qual vol viure. Per a nosaltres també d'una manera molt especial vindria de la mà de rebutjar el que significa el règim del 78 i de no acceptar les polítiques de la troica.

La república es pot formalitzar després d'un referèndum d'autodeterminació, es pot formalitzar amb una declaració en una institució com és aquest Parlament de Catalunya, però la construcció de la república no és un procés formal; és la capacitat perquè tinguem un poble disposat a defensar-la de tal manera que la repressió de l'Estat espanyol no pugui actuar. Per això, evidentment, hem de tenir una república que pagui la pena.

I república és també, i sobretot, un procés de construcció de drets, de guanyar drets, no com un objectiu final, sinó com el camí de construcció de república. Drets, que és l'objectiu de sobirania d'aquesta moció, per a la majoria del poble, per a les majories. I, per tant, el contingut de la segona part de la nostra moció han estat propostes per a la majoria del país, per no dir per a la totalitat del país, en ensenyament, sanitat, habitatge, condicions de treball, igualtat retributiva home-dona, tributació justa i una seguretat pública democràtica i garantista.

Quines han estat les nostres propostes concretes? La primera, un salari mínim de mil dos-cents euros per a totes aquelles activitats que, sent titularitat de l'Administració catalana, es gestionen d'una manera directa, i entendríem que tothom en aquesta sala, evidentment, estarà a favor d'això, una qüestió molt de mínims. També garantir que tothom que vulgui anar a l'ensenyament públic pugui anar a l'ensenyament públic i tinguem garantit el seu finançament. De la mà, també, d'una altra proposta, que és una rebaixa de les taxes universitàries en un 30 per cent, petició que, a més, és pràcticament de consens en el conjunt de la comunitat universitària.

Que la nostra sanitat, la pública, pugui ser de gestió pública, i una reducció de les llistes d'espera del 50 per cent. Veuran que ni tan sols estem plantejant eliminació de les llistes d'espera, sinó una proposta de reducció del 50 per cent de les llistes d'espera.

El problema de l'habitatge. Expropiació dels habitatges buits de la banca i creació d'un parc de lloguer públic amb preus del 30 per cent del salari mitjà.

O modificar la Llei d'igualtat entre homes i dones perquè tinguem una realitat d'igualtat efectiva entre les retribucions dels homes i les dones, no únicament una igualtat formal, sinó una igualtat efectiva.

I creació d'un observatori de control, denúncia i transparència sobre la vulneració de drets humans que pugui cometre el cos de Mossos d'Esquadra.

I, ahora, en relació amb aquests plantejaments, i com que alguns, no la majoria, poden tenir un cert impacte econòmic, també plantejem alternatives perquè això es pugui garantir. Alternatives que passen per un nou sistema fiscal, redistributiu i progressiu; més que nou sistema fiscal, algunes mesures de model fiscal que signifiquin incrementar l'IRPF o els trams de l'IRPF per a aquells o aquelles que ingressen menys de seixanta mil euros l'any, o modificar l'impost de successions perquè pugui tenir una naturalesa molt més progressiva.

També, per garantir això, impulsar la banca pública catalana, a través de la transformació de l'Institut Català de Finances, i que això es pugui plasmar en un projecte de llei que es faci efectiu en el primer semestre del 2019.

I no hem volgut oblidar-nos en aquesta moció d'aquells i aquelles que a dia d'avui es troben empresonats o empresonades, o exiliades, per un exercici democràtic o per defensar el referèndum d'autodeterminació. Hem volgut que es traslladi, o que es pugui votar traslladar el màxim respecte i, a la vegada també, tot el nostre suport, així

com també suport per a totes aquelles mobilitzacions que es puguin donar el proper divendres 21 de desembre i aquelles que s'haurien de donar amb l'inici al Tribunal Suprem, a Madrid, de la macrocausa contra el poble de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades... Hi ha un relat de la Transició que no compartim, i no el compartim l'expliqui qui l'expliqui, que és que la Transició es pot resumir en un pacte entre grans homes d'estat tancats en un palau, i que va ser poca cosa més que un procés teledirigit per les elits polítiques i econòmiques del franquisme.

Creiem que aquesta lectura ens installa en el derrotisme i ens installa en l'immobilisme polític. I creiem, a més, que hi ha una altra lectura que és més honesta amb aquells que es van deixar la vida i la llibertat per la democràcia, aquella que em recorda que, especialment des dels anys seixanta, el moviment popular, obrer i veïnal va impossibilitar la continuïtat de la dictadura, i que ens emplaça a reconèixer que la resistència antifranquista és probablement el llegat més heroic del nostre país, que, si bé és cert que el dictador va morir al llit, la dictadura va morir al carrer, i que la Transició s'explica com una correlació de debilitats en què el franquisme, que tenia tot el poder de l'Estat però no tenia legitimitat per continuar, era incapaç de fer continuar la dictadura, i que els moviments democràtics, que tenien tota la legitimitat per construir un nou país, no tenien poder per fer-ho.

I cal dir avui que aquell pacte entre franquistes i demòcrates no l'ha trencat la ciutadania, tampoc a Catalunya; l'han trencat precisament aquells que han ocupat espais de poder.

I aquesta fractura és especialment evident en tres elements claus de la Transició. El primer, la ruptura del pacte social, que ha sigut un atac frontal al llegat dels nostres avis i que ha posat l'estat del benestar de genolls a l'austeritat europea, via 135, i ha trencat el pacte entre capital i treball, via dos reformes laborals.

El segon, la ruptura del pacte nacional, que ha trencat un element central de la Transició que explica el reconeixement d'Adolfo Suárez del president Tarradellas com a president legítim de la Generalitat, i, per tant, la Generalitat de Catalunya com una institució republicana prèvia a 1978. I creiem fermament que la sentència de l'Estatut i l'aplicació del 155 a les institucions catalanes ha trencat l'encaix constitucional de Catalunya.

I un tercer element, la ruptura de la institucionalitat sorgida del pacte del 78, la corrupció sistèmica en les nostres institucions i la utilització de l'alta judicatura de l'Estat per a finalitats polítiques han trencat el pacte institucional a l'Estat espanyol. Com també ho ha fet el paper de la Casa Reial en el conflicte de Catalunya, i que provoca que avui el 70 per cent dels ciutadans espanyols considerin que el rei és de dretes o d'extrema dreta. El discurs del rei per cridar a fer de Catalunya el seu 23-F va trencar la seva posició de neutralitat i el situa avui com un obstacle per a la construcció d'un país plurinacional i per a la necessària regeneració democràtica.

I davant del reconeixement que la Transició va ser un pacte entre franquistes i demòcrates i que el pacte constitucional està trencat al nostre país, creiem que la pregunta honesta que ens hem de fer avui és si és possible un pacte entre demòcrates per liderar conjuntament una segona transició, o si la dreta espanyola cridarà a replegar-se davant del canvi i a reconstruir el búnquer de la Transició i la defensa del rei.

Jo tinc vint-i-vuit anys. No vaig participar, com deueu comprendre, en l'anterior transició, però crec honestament que avui tenim el repte de liderar un pacte entre demòcrates, de liderar una segona transició que construeixi acords, especialment

en dos direccions. La primera, davant dels que demanen la dissolució de les institucions catalanes dia sí i dia també, i defensen una lectura i una visió estreta d'Espanya en què no hi caben les nacions que la componen. Davant d'aquesta dreta, cal cooperar perquè es reconegui plenament que la Generalitat de Catalunya és una institució republicana i que aquest Parlament és un parlament nacional. I, davant dels que defensen la submissió a les polítiques d'austeritat i la continuïtat de la corrupció com a forma de govern, cal que assumim també la necessitat de cooperar per regenerar les nostres institucions i reconstruir des del sud d'Europa un estat del benestar.

Votarem que sí a la seva moció en els tres primers punts. I hi ha un quart punt en què no votarem, i m'agradaria deixar clar que no el votem no per no solidaritzar-nos amb els presos polítics i amb els exiliats, ho hem dit i ho direm sempre...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Lucas Silvano Ferro Solé

Ja acabo, senyor president. Les relacions entre Catalunya i Espanya no es poden construir des de l'assumpció de presos i exiliats, sinó des de la construcció d'un front comú pels drets i les llibertats en el nostre país, però ens abstindrem precisament perquè no volem fer del 21 de desembre d'enguany una professió autoacomplerta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, ara és el torn de la diputada senyora Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats. Com diu en el seu llibre Joan-Lluís Lluís, a Franco no el van matar, però el franquisme no va morir. «La transición que nos dimos entre todos» va evitar fer neteja de les estructures de poder. Només mantenir la impunitat del dictador i del seus. Ni tan sols han tingut la dignitat de Xile, Argentina, Uruguai o Guatemala, on com a mínim van acabar jutjant torturadors i assassins. Aquí només acabaran jutjant polítics demòcrates, compromesos amb el pacifisme, per l'únic crim d'organitzar un referèndum.

Perquè el règim del 78 i l'anterior és un règim que no perdona els crítics, però molt generós amb els seus amics. Seixanta mil milions a la banca; quatre mil a les energètiques; la doctrina Botín per garantir la impunitat respecte a l'evasió fiscal ajudada per recurrents amnisties a corruptes, i el més corrupte de tots, una monarquia imposada pel dictador, mai no referendada pel vot popular, que ha fet de l'enriquiment personal, via corrupteles i tràfics d'armes amb règims com l'Aràbia Saudita, la seva divisa.

En canvi, ni recupera els 116.000 desapareguts ni acaba amb el Valle de los Caídos, que amb el dictador a dins o fora acaba sent una vergonya d'un estat que es vol democràtic en l'Europa del segle XXI. Però la Transició només va perdonar aquells que es van rebel·lar contra l'ordre democràtic vigent i va imposar l'oblit a les seves víctimes. Una transició que, lluny de ser pacífica, va acabar amb cinc-cents i set-cents morts. Centenars a mans de la ultradreta i dels cossos de seguretat espanyols.

Esquerra Republicana de Catalunya, com a hereus de la legitimitat republicana de Macià i Companys, ja estàvem en contra del règim del 78 abans que en diguessen «règim del 78». I aquí, per desmantellar-lo, ens hi trobaran sempre. Però també és l'hora que aquells que van donar suport al seu moment al règim del 78 perquè hi veïen una possibilitat de democratització, també a nivell nacional i territorial, comencin a reconèixer el seu fracàs.

Esquerra arriba avui amb amenaces d'il·legalització, amb el seu president a la presó i la seva secretària general a l'exili. Un règim que ha fet el que no s'havia atrevit a fer el franquisme, empresonar el president d'una de les entitats socials i transversals més importants del país com és Òmnium Cultural.

La Constitució que tenim avui és una on l'article 2 sobre la garantia militar de la unitat d'Espanya passa per damunt de qualsevol altre article, i trepitja sense vergonya els drets civils i polítics. El Consell General del Poder Judicial reconeix que és la unitat d'Espanya el principal ordenador del sistema legal espanyol, però d'altres preceptes constitucionals són ignorats quan convé. Estem en un estat que, malgrat definir-se com a laic, encara manté un concordat preconstitucional amb el Vaticà. Com es diu al meu poble, «les coses d'*antes* han d'anar al museu». I el règim del 78 ha de marxar al museu i a un tribunal de drets humans, que és on acabarà la judicatura d'aquesta farsa democràtica.

Si fóssim una democràcia plena, hi hauria gent a la presó i a l'exili per organitzar una votació? Hi hauria un president d'un grup parlamentari, dos diputats i un diputat electe d'aquest Parlament a la presó, en vaga de fam, per denunciar que es vulneren els seus drets? Que el Tribunal Constitucional els admet els recursos per guardar-los en un calaix?

El règim del 78, aquell que «nos dimos entre todos», ja no el vol ningú a Catalunya. Segons l'enquesta d'opinió de l'*Ara*, només un 20 per cent de catalans votarien a favor de la Constitució; només un 15,5 per cent votarien a favor de la monarquia en un referèndum. Segons l'últim baròmetre del CEO, només un 17,14 votaria a favor de la Constitució, i, d'aquest 17,14, fins a un 46 per cent consideren que el franquisme va ser positiu o va tenir coses positives. Tot un exemple de com la promesa de regeneració democràtica que alguns veien en el 78 ha acabat amb un 155 a la dreta del que proposava Fraga i amb què ara Casado, Rivera i Sánchez amenacen a discreció.

És per tot això que votarem a favor del punt 1, punt 2 i el punt 4 de la proposta de resolució presentada per la CUP. Però no podrem votar a favor del punt 3, on trobem tota una barreja de propostes sectorials, amb algunes de les quals hi podem estar molt a favor, d'altres en contra, però que, en tot cas, mereixen una discussió específica i més rica que no hem pogut tenir al no entrar a acceptar o transaccionar les nostres esmenes.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Diputades i diputats, la repressió no s'atura, i acabem de saber una ordre de detenció contra en Tomàs Sayes, del Secretariat Nacional de l'Assemblea. Tot el nostre suport i tota la nostra solidaritat. (*Aplaudiments.*)

La repressió no s'atura i, avui, divuit dies de vaga de fam. Una vaga de fam que és un clam no per la independència, no pel referèndum, és un clam per la justícia. I, quan es reclama justícia, vol dir que vivim en injustícia. I jo, diputades i diputats, apello a la vostra humanitat, apello a la vostra responsabilitat política com a legisladors; teniu companys d'aquest hemicicle a l'exili i a la presó, quatre d'ells en vaga de fam. És una situació democràticament insuportable. Diputades i diputats, no ho permeteu. (*Aplaudiments.*)

Sobre la moció. Companyes de la CUP, estem d'acord –estem d'acord. Us avanço que votarem a favor dels punts 1, 2 i 4, i en contra del punt 3. I per què dic que hi estem d'acord? Perquè l'anàlisi política és coincident: el nostre problema és una monarquia parlamentària espanyola hereva directa del franquisme; el problema el

tenim amb el règim del 78, amb la no Transició. Volen saber un exemple de què va passar amb la Transició espanyola en un sol dia? Un 4 de gener del 77: tres decrets llei. Amb un, es dissol el franquista Tribunal d'Ordre Públic, amb el segon es crea l'Audiència Nacional, i amb el tercer es traspassen les competències de l'un a l'altre. Les mateixes togues, el mateix edifici, els mateixos magistrats, la mateixa misèria política, la mateixa repressió: Transició exprés.

I això també té sentit amb un altre dia –aquest anterior–: el 22 de juliol del 69. El Borbó és nomenat successor pel general Franco. Li diu: «Ets el meu hereu.» I ja sabeu que quan ets l'hereu tens un testament. I el testament polític del dictador el va escriure així: «Por el amor que siento por nuestra patria os pido que preservéis la unidad y que rodeéis al futuro rey de España con el mismo afecto y lealtad que me habéis brindado.» Els unionistes ho han fet de forma molt efectiva: «Afecto, lealtad y preservar la unidad.» Ho han brodat. I és des d'aquesta perspectiva històrica que entenem la repressió brutal i predemocràtica de l'1 d'octubre, que només faltava que fossin grisos; el discurs del rei del 3 d'octubre, coronant l'«a por ellos», i la repressió brutal i sistemàtica, injusta, contra tota forma de dissidència política –manifestants, pallassos, escriptors, artistes, cantants–, i el 80 per cent dels nostres alcaldes –vuit de cada deu–; el 80 per cent dels nostres alcaldes immersos en una autèntica causa general de la qual la màxima expressió serà el judici contra els presos polítics que començarà ara aviat.

Estem d'acord –estem d'acord–, però mireu una mica les nostres responsabilitats. Tota aquesta força destructiva de les institucions espanyoles necessita la divisió de l'independentisme. I per això us diem que les nostres percepcions polítiques diverses no ens poden afeblir, no ens poden dividir; al contrari, ens han de fer més forts que mai. No volem una república ideològicament preconcebuda, no volem una república ideològicament condicionada. Volem una república que mereixi aquest nom perquè a cada moment la ciutadania catalana decideixi qui la governa i com la governa. Se'n diu «democràcia».

I com ho anticipem, això, ara? Doncs, fem efectiva la república des d'aquest Parlament. I aquí, companyes i companys de la CUP –i em refereixo a vosaltres perquè la moció és vostra, i us ho dic amb tota l'estima que us tinc–, no hi sou prou. Aquest grup no ha criticat mai –no ho farà– cap estratègia de defensa de cap membre de la CUP –mai. No ho farem. Respecte absolut. Suport absolut. Perquè sabem que la unitat contra la repressió és igual a la unitat per la república, i sabem que dividits en la repressió és igual a la impossibilitat d'establir la república.

Personalment –ho sabeu–, comparteixo molts dels vostres postulats polítics, i al mateix temps –també ho sabeu– dissenteixo de molts dels vostres postulats polítics; però estem d'acord en com seran, o no, políticament efectius, i és a través del reconeixement ple de la sobirania d'aquesta cambra, a partir de la independència de Catalunya. I per això no entenem –i encara ressona– que quan el president Torra en la seva investidura us ofereix la mà, digueu que automàticament aneu a l'oposició. I no entenem, i encara ens dol, el vostre «no» a en Jordi Turull, candidat consensuat per les dues forces polítiques republicanes, també, d'aquest Parlament, els números u de les quals són els president Carles Puigdemont, a l'exili, i Oriol Junqueras, a la presó –ens dol, encara.

No volem ser les presoneres més pures, volem ser les persones més lliures habitant la república més democràtica, i per això fem nostres, i estem segur que feu vostres les paraules de la nostra estimada i enyorada Felícia Fuster: «Perquè em sé presonera me'n vaig.»

Acabo. Aquesta votació ja sabem com acabarà. Hi han quatre diputats de Junts per Catalunya que no podran exercir el seu vot, i un d'Esquerra...

El president

Diputat...

Francesc de Dalmales i Thió

...que no el podrà exercir. Hem començat amb represàlies, i continuem amb represàlies.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el torn del diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Consellera, senyores i senyors diputats, aquesta moció se'ns presenta com una esmena a la totalitat a la Transició i als quaranta anys de vigència de la Constitució; una esmena inconsistent, digna dels discursos que ens fan a tort i a dret els separatistes, els populistes i els separatistes populistes. Mirin, senyores i senyors diputats, a tot Espanya, des de fa quaranta anys, la garantia plena dels drets democràtics i socials de la nació, del conjunt de ciutadans lliures i iguals en drets i deures que conformem la nació espanyola, tots nosaltres inclosos, és la Constitució i les lleis que ens hem donat entre tots. I això és així, manifesti el que manifesti el grup proposant i, per descomptat, la majoria d'escons, que no social ni de vots, separatistes i populistes d'aquest Parlament.

La plena vigència de la Constitució i del nostre ordenament democràtic és la garantia de que els intents de vulneració dels drets fonamentals, com els que es van produir en aquest Parlament els dies 6 i 7 de setembre de 2017, sigui quin sigui el capteniment del senyor Torra, del seu Govern i dels grups que, amb més o menys entusiasme, li donen suport, mai tindran més conseqüències que les que se'n deriven pels seus responsables. Unes jornades en què, cal recordar-ho, el grup que ens proposa aquesta moció, que clama per un procés de liquidació que deixi de banda la nostra història compartida, va participar activament en l'atac a la democràcia, amb majúscula, que volia derogar, *de facto* –amb una majoria d'escons, que no social ni de suport popular a les urnes–, la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

La Constitució; «el règim del 78», diuen; la democràcia, senyores i senyors diputats; la democràcia plena que ens reconeix The Economist Intelligence Unit, en el seu índex de democràcia –democràcia plena. Des del 1978, ara fa quaranta anys, Espanya ha esdevingut un estat social i democràtic de dret que defensa, com a valors superiors al nostre ordenament jurídic, la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític; valors que jo comparteixo; valors que el Grup Parlamentari de Ciutadans comparteix. Estic orgullós, molt orgullós del que la meua generació, del que la generació anterior a la meua i molts milions d'espanyols hem estat capaços de construir plegats els darrers quaranta anys. Un orgull que comparteix el meu grup parlamentari, que comparteix Ciutadans, el meu partit; aquest partit, nascut d'una plataforma cívica, que va entrar en aquest Parlament al novembre de 2006 amb tres diputats, i que ara, dotze anys després, hem guanyat les eleccions amb més d'1.110.000 vots dels catalans.

Un partit que defensem els valors que la nació constitucional, la que ens fa lliures, iguals davant la llei i plurals políticament, s'ha donat a si mateixa amb la Constitució espanyola del 1978. Una Constitució que ens ha portat quaranta anys de convivència en pau, de creixement social i econòmic, que ens ha portat l'estat de benestar que els nostres pares ni tan sols es podien imaginar.

Avui, és un dia també per estar orgullós dels qui van integrar la ponència constitucional i dels integrants de les Corts Generals, fruit de les primeres eleccions lliures després de la llarga nit de la dictadura franquista. Fruit de la seva voluntat de reconciliació i de convivència en pau, gaudim d'una constitució modèlica que alguns veuen com un perill per a la seva dèria separatista. Vostès, els qui donen suport a

aquest desgovern, la volen derogar. Molts pensem que es pot millorar; és clar que sí. La podem millorar, però ha de ser una reforma en la Constitució, conforme als procediments de reforma legalment previstos.

Vull recordar especialment un home d'esquerrres, un lluitador comunista, membre del PSUC i ministre del Govern d'Espanya amb el president González, en Jordi Solé Tura. Ell també tenia clar que s'havia d'obrir pas a la democràcia, i ho va fer com tots els que van participar en aquest procés de transició que ha estat modèlic, malgrat els atacs reiterats dels qui veuen la garantia dels drets de la Constitució com un perill per al seu propòsit de trencar la convivència. Malgrat la distorsió interessada d'alguns grups d'aquest Parlament, la Constitució és la veritable font de la democràcia plena de la que gaudim. Aquesta és la realitat del país, i la veritat que la història recordarà per segles.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn del diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, bé, fa quaranta anys de l'aprovació de la Constitució espanyola, i aquest ha estat el període més llarg que hi ha hagut en aquest país, en primer terme, de pau, i, en segon terme, d'estabilitat política, econòmica i social, dins de l'estabilitat econòmica que hi ha en els cicles d'una economia capitalista.

El cert és que l'evolució social, tecnològica, econòmica, va per una banda, i avança de manera lineal, i l'evolució de les institucions, per la seva mateixa voluntat d'estabilitat, doncs, avança més a batzegades. És a dir, hi ha períodes en què es va desajustant, es va descompassant l'evolució social i la institucional. I, per tant, per això és bo anar introduint reformes en les institucions, i per això és bo, de tant en tant, fer revisió fins i tot de la norma institucional bàsica que és la Constitució.

I nosaltres en som partidaris, això és conegut. Nosaltres voldríem una reforma de la Constitució per fer d'Espanya un estat plenament i conseqüentment federal, que assumeixi la seva pluralitat interna, la seva pluralitat nacional, amb la millor forma que se'ns acudeix a nosaltres, que és amb el federalisme, i també per adaptar aquests canvis tecnològics, socials i econòmics al nostre concepte de democràcia, és a dir, introduir-hi, segurament, més elements de democràcia directa, junt amb els de..., diguem-ne, els elements deliberatius i els elements representatius, i per blindar el seu caràcter social.

Ara bé, vostès fan en aquesta moció una crítica, diguem-ne, realment succinta –entenc que per sobreentesa, per coneguda– a la Transició i a la Constitució, perquè li dediquen realment un paràgraf a la crítica a la Transició, i després, a la Constitució, li dediquen bàsicament alguns qualificatius, no? Uns qualificatius que nosaltres no podem compartir. És a dir, podríem compartir alguns elements de la crítica, però no comprem el paquet sencer que vostès ens pretenen, diguem-ne, col·locar com a relat sobre el que ha significat la Transició, la Constitució, i sobre la situació política actual, aquest intent de dibuixar una Espanya com un estat, diguem-ne, protoautoritari, o autoritari directament, sense llibertats, etcètera. No ho compartim en absolut.

Té deficiències democràtiques, el nostre Estat? Evidentment. Com les té França, com les té Portugal, com les té Alemanya, com les té Itàlia, i cadascú amb les seves especificitats, i cadascú amb les seves problemàtiques històriques, heretades, en molts casos, del mateix procés de formació de l'estat.

Però vostès fan una sèrie de caracteritzacions de la Constitució, on la qualifiquen d'antidemocràtica i antisocial. Jo, la veritat, no tinc temps per estendre'm en qualificatius sobre la Llei de transitorietat que la majoria parlamentària va intentar im-

pulsar en l'anterior legislatura, però, fent una paràfrasi d'una coneguda frase de Pi i Margall, la seva proto- o pseudo-Constitució ensenyava les orelles d'un règim autoritari; això sí, amb gorra frígia, eh?, però ensenyava les orelles d'un règim autoritari; en cap cas democràtic ni republicà en els seus plantejaments.

Bé, i, per tant, aquí barregem, en aquesta crítica, una sèrie de qüestions que en dret constitucional comparat podríem trobar en democràcies socials avançades del nostre entorn sense cap problema, amb d'altres que mereixen una crítica, com els primers, o més, però que de cap de les maneres mereixen aquests qualificatius que vostès diuen.

I sorprèn que els comuns, que es reclamen hereus de la tradició del PSUC, i a través seu del PCE, se sumin a aquesta desqualificació. I més després de sentir el discurs del diputat Ferro, que puc compartir en gran mesura.

Després, també, conté un apartat, aquesta moció, que és en realitat tot un excurs sobre qüestions de polítiques socials i econòmiques, que suposem que serveixen per preparar el terreny en la seva posició sobre els pressupostos, però que són, diguem-ne, absolutament extemporanis, no treuen lloc aquí.

Però, a més, aquesta moció arriba en un dia especial, amb el mateix títol que les pintades que ens hem trobat en una quinzena de les nostres seus. Vostès pertanyen a un conglomerat d'organitzacions, que en diuen «de l'esquerra independentista», sense aparent, diguem-ne, apreciació de l'oxímoron, però en aquest conglomerat hi ha Arran. Arran ha tingut la bondat de signar totes i cadascuna d'aquestes pintades i, en algun cas, d'algunes amenaces. Jo els demano que aprofitin l'ocasió per recomanar, a aquells que creguin seguir les seves consignes i els seus lemes, que no facin coses com aquestes, que no contribueixen en absolut a revestir d'una aparença de democràcia tot allò que vostès venen a defensar aquí.

Perquè, mirin, no ens intimiden, no ens fan cap por. Si fan alguna cosa és refermar-nos en les nostres conviccions. Per molt que ens enviïn els escamots o els esquadrilles de l'esprai...

El president

Diputat...

Ferran Pedret i Santos

...a nosaltres no ens intimiden ni ens fan cap por, eh? I, per tant, seguirem participant de tots els debats, intentant raonar els nostres arguments i confrontar-los amb els seus, i, a vegades, si cal...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Ferran Pedret i Santos

... arribar a acords, però de cap de les maneres tolerarem amenaces.
(Aplaudiments.)

El president

És el torn, ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Disposo de només dos minuts i mig; per a una moció d'aquesta naturalesa, de debò que m'agradaria disposar-ne de més. Però, en qualsevol cas, començo ràpidament.

S'ha dit aquí, es planteja una esmena a la totalitat a la Constitució espanyola i a la Transició, i obliden que la Constitució va ser ratificada a Catalunya per més del 90 per cent dels catalans; és la comunitat autònoma que més la va recolzar. Per cert, també el mecanisme de reforma. S'ha de ser molt presumptuós per pensar que són vostès més que els catalans que van decidir allò. Qui s'han cregut vostès per menys-

tenir el mecanisme de reforma que ens van deixar en herència els catalans d'aquella generació? Que es creuen superiors a aquells catalans? Doncs no ho són. S'hauran de menjar aquest mecanisme, perquè hem de ser capaços de respectar les generacions anteriors.

Dos. La regulació de la Corona espanyola, inclosa a la Constitució espanyola, és d'inspiració textual escandinava, no té res a veure, per exemple, amb la del Regne Unit, que, per una tradició de la Commonwealth, doncs, és més intensa en la participació política. Doncs, no, això que critiquen vostès és una falsedat, és una mentida, és d'una inspiració escandinava –Suècia, Noruega, Dinamarca.

Tres. Les atribucions de les Forces Armades, incloses a la Constitució espanyola, són d'inspiració francesa. No crec que sigui una dictadura, França. És exactament igual. Una altra mentida que diuen; no sé si prejudicis o per ignorància o per una barreja de les dues coses.

Quatre. La relació entre l'Església i l'Estat... Vostè han de tenir present una cosa. Mirin, vint-i-vuit estats de la Unió Europea; n'hi han cinc d'aconfessionals: Regne Unit, que en marxarà; Dinamarca, Finlàndia, que es declaren luterans explícitament; Grècia, ortodoxos; Malta, catòlics; després, només n'hi ha un que sigui laic, França. Que vostès tenen tot el dret del món a dir que volen que Espanya sigui laica, només faltaria, però és que resulta que vint-i-dos són com nosaltres: aconfessionals. Dir que nosaltres estem en una mena d'estat dictatorial... No, som com gairebé, pràcticament, tota la Unió Europea.

Finalment, tenen vostès un punt, el tercer, que és un punt d'agrair, perquè és un catàleg precís de les polítiques que han portat a la misèria mitja humanitat i que, afortunadament, han estat corregides, i que, evidentment, hi votarem en contra, exceptuant tres matisos de la llarguíssima moció amb relació a la igualtat homes i dones, gratuïtat d'alguns serveis i llistes d'espera.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, finalment, per posicionar-se respecte a les esmenes, és el torn, de nou, del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Per ordre d'intervenció. En primer lloc, amb relació a una resposta conjunta que s'ha fet com a intervenció –Junts per Catalunya i el Grup Republicà. Vostès ens plantegen sempre que els temes de model de república els deixem per a un futur, i a la vegada també ens parlen de que ja estem fent un exercici ideològicament preconcebut. Doncs, mirin, la realitat a dia d'avui és que vostès ens imposen el model neoliberal: serveis públics parcialment privatitzats, tributació que no aposta excessivament per la redistribució i una policia que semblaria sagrada en el seu tractament. Per tant, vostès, en el dia a dia, ens imposen un model i ens diuen que nosaltres tenim un model preconcebut.

I segona qüestió, segona resposta que els donem. Miri, per nosaltres, la construcció de la república es farà sí o sí en conquistar drets. Si algú pensa que primer hem de tenir la república i després ja arribaran els drets, no està llegint el que està passant complexament al país. I les nostres propostes, encara que algú vulgui parlar de que són socialistes, en profunditat són merament socialdemòcrates: un salari mínim de 1.200 euros, igualtat retributiva per a homes i dones, parc d'habitatge social o garantia d'educació pública.

Amb relació als comuns, no compartim una part de la seva anàlisi pel que fa referència a com va ser la Transició. Va haver-hi un primer pacte entre franquistes, i un de segon; que vostès parlen de debilitats i nosaltres parlem també de renúncies; segurament, és aquí on hem de veure les diferències. Però els hi traslladem, perquè continuem discutint de com es fa realment aquest ruptura. I, per nosaltres, la construcció de la república catalana és un element de ruptura.

Voldria referir-me també a la intervenció de Ciudadanos, que ens parla de garantia de drets. Que els diguin també als nostres germans i germanes espanyoles com s'està garantint la sanitat, l'habitatge, la feina o l'alimentació adequada.

I, per últim, al Grup Socialista, amb totes els respectes: vostès han insinuat que els hem enviat escamots. Sap l'únic partit que té membres que han enviat escamots? El seu, a través del GAL, i que va causar assassinats.

(Aplaudiments.)

El president

Hem cridat a votació.

Sí, senyor Pedret, per què em demana la paraula?

Ferran Pedret i Ramos

President...

El president

Trenta segons.

Ferran Pedret i Ramos

A banda que em dona la sensació que no sé si s'acaben de complir els criteris respecte a les desqualificacions amb aquesta darrera intervenció, però el que acaba de dir és una absoluta falsedat històrica. En canvi, Arran –Arran– sí que pertany al conglomerat de l'esquerra independentista, signa totes i cadascuna de les pintades, i dels sabotatges i de les amenaces, com al pont de Terrassa, per exemple, on hi ha figures penjades simulant que s'escanya algú, i, a més, fa tuits reivindicant aquestes accions.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Aragonés, per què em demana la paraula? *(Aplaudiments perllongats.)*
Per què em demana la paraula, senyor Aragonés?

Vidal Aragonés Chicharro

Ha traslladat que no hem fet una afirmació que sigui correcta, i nosaltres volem, en tot cas, poder tenir aquest dret a rèplica sobre dues qüestions.

Mirin vostès la intervenció que fan i veuran com, clarament, insinuen que hem estat nosaltres els que els hem enviat escamots –la primera.

I no és un invenció de la CUP, ho sento molt: el senyor Vera i el senyor Barrio-nuevo, que eren membres del seu partit i que van estar a la presó menys que els nostres presos i preses polítiques.

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació.

(Remor de veus.) Silenci. *(Persisteix la remor de veus.)* Silenci. Silenci.

Hi ha alguna votació de petició separada? *(Pausa.)* No? *(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)* Sí? Senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Votació separada del punt número 3, si us plau.

El president

Molt bé. *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Sí, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí. Votació separada del punt número 4, si us plau.

El president

Votarem, per tant, primer el punt número 3; el 4, i la resta de la moció.

Comença la votació del punt número 3.

El punt número 3 queda rebutjat per 10 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 queda aprovat per 62 vots a favor, 53 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció queda aprovada per 71 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

No hi ha més punts a tractar avui.

Suspenem la sessió fins demà... (*Remor de veus.*) Si no callen no sabran a quina hora començarem demà. (*Rialles.*) Fins demà a les deu del matí.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.